Cosmin Stăniloiu

Jurnalul unui Zeu inventat

LiterNet 2003

Cosmin Stăniloiu -Jurnalul unui Zeu inventat
Editura LiterNet 2003

CUPRINS:

Dacă într-o zifotbalul
s-ar transforma miraculos într-o femeie,
ştiu în care mi-arplăcea să se întrupeze.
Ştie şi ea, pentru că o iubesc.
mai 2003

Pentru Manase,
al carui inegalabil har de povestitor
m-a inspirat deseori

Un Metsu antrenînd la Vînju Mare

Cu cartea asta a lui Cosmin Stăniloiu mi s-a întîmplat să regăsesc un sentiment pe care-l credeam de mult pierdut, ca atîtea altele într-o tranziție a cărui direcțiune a anunțat din timp şi onest că "nu răspundem de sentimentele uitate în sală".

Habar nu aveam cine e tînărul domn lîngă care mă aşezasem să văd ultima Cupă Mondială, dar- pagină după pagină-constatam că:

ținea cu Argentina atît cît țineam şi eu - adică enorm;

se entuziasma de jocul Senegalului şi - ca şi mine- era fascinat de Bruno Metsu, antrenorul alb, ridicîndu-l într-o slavă de care n-a avut parte şamanul nici unui trib;

sărea în sus, pînă la tavan, la cursa lui Ronaldinho printre trei englezi;

nu-i putea suferi- ca şi mine- pe nordicii nesărați;

nu avea nici o tandrețe față de italieni- ca şi mine;

îi miştocărea viguros pe nemți- tot ca şi mine;

şi, mai presus de toate, ținea- exact cît țineam şi eu, pînă la exagerarea

conştientă- cu Brasil, Brasil, Brasil.

Dacă nu într-un cuvînt- căci cum să închizi fotbalul într-un cuvînt?- atunci într-o singură frază: îi plăcea tot ce-mi plăcea şi mie, după cum antipatipatiza tot ce antipatizam şi eu.

Zi cu zi, cît a durat această carte, mi l-am simțit, într-o crescîndă încîntare, amic şi, pînă la urmă, după golurile din finală ale lui Ronaldo şi Rivaldo, frate întru microbism cronic. Nu mi se mai întîmplase asta de foarte multă vreme, din adolescență, să mă împrietenesc cu un necunoscut stînd unul lîngă altul, pe vremea lui "23 August" (stadionul!), la cîte un cuplaj bucureştean, descoperind că ținem amîndoi, să zicem, cu "Progresul", sărind în sus la fiecare ocazie ratată de Ozon, căzînd unul pe umărul celuilalt la un penalti zbîrcit de Oaidă, îmbrățişîndu-ne după un dribling al lui Mateianu urmat de un gol pe care urma să-l comentăm plecînd de la stadion, pînă la Hala Traian, poate şi mai departe, pînă la Izvor, unde ne înțelegeam cum să ne vedem săptămîna viitoare în fața la Cinema Munca, pentru un nou cuplaj...

Poate că dl. Cosmin Stăniloiu (ba nu, cred că am dreptul la Cosmin!) nu era născut pe atunci, poate că nu cunoaşte acest sentiment de tribună, la ora asta cînd fiecare stă singuratic la televizorul lui, doar cu berica în dreapta şi cu

telecomanda în stînga- nu are importanță. Pentru mine, cartea sa e a unui adolescent- şi încă a unuia îndrăgostit de o fată abia întrezărită- care face din fotbal o împrietenire cu doi, trei necunoscuți printre care nu ezit să mă număr. în vîjîiala şi moftangeala pamfletăriei de azi, mi se pare straniu ca un Metsu antrenînd la Vînju Mare.

Radu Cosaşu

I. Scurte istorii subiective

Serbările Zeului (21 mai)

Mai sunt zece zile şi începe! Zece zile de somn liniştit, de discuții despre filme şi cărți, de plimbări prin parc alături de femei seducătoare; zece zile de mers la bere cu băieții, pe înserat, sub copacii abiaînfloriți, amăgiți de apusuri cu miros sud american şi dorințe ascunse. Mai sunt zece zile!

Când Jules Rimet s-a gândit să boteze "Zeița de Aur" primul trofeu ce se atribuia campioanei mondiale, sigur n-a realizat că fotbalul va deveni, în mai puțin de o sută de ani, un zeu. Un zeu inventat de englezi, într-o după amiază când, în orăşelul Rugby, supărat, un jucător a luat balonul în brațe şi a alergat

astfel spre poarta adversă. Cei care au rămas şi au continuat să lovească mingea doar cu piciorul ne-au oferit nouă, azi, spectacolul lumii, Zeul în fața căruia, e drept, nu toți, dar un procent important dintre pământeni se pleacă, nu cu teamă, ci cu admirație.

Mai sunt zece zile până să înceapă Serbările Zeului! Sunt primele din noul mileniu despre care s-a spus că va fi în toate felurile, numai fotbalistic nu. Şi de ce n-ar fi mileniul trei al fotbalului? Eu cred că va fi, pentru simplul motiv că dacă mi-ar plăcea să desenez cai verzi pe pereți, aş spune că va fi al desenelor cu cai verzi pe pereți! îmi place fotbalul!

îmi place fotbalul din o mie de motive, fiecare suficient, el singur, pentru a justifica bucuria mea de a gusta jocul. îmi place pentru poveştile sale care au tipărit pe memoria mea de microbist eroi, ca în poveştile cu prințese şi cavaleri, capabili de gesturi nobile şi sacrificii pentru ceilalți. îmi place fotbalul pentru cele 16 Cupe Mondiale pe care le duce în spate, una mai frumoasă ca cealaltă. îmi mai place pentru că a existat un italian, Ottorino Barassi, care a ascuns "Zeița de Aur" într-o cutie de pantofi, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, ferind-o astfel de furia hitleristă. îmi mai place pentru "Maracana", cel mai înlăcrimat stadion din lume, care n-a pierit după înfrângerea Braziliei din 1950. îmi place fotbalul în amintirea acelui Franța - Germania 3-3, din 1 982, dar şi pentru Maradona din 1 986.

Ce e de fapt un Campionat Mondial, mai mult decât o competiție care va stabili care e cea mai bună echipă națională din lume? E, în primul rând, prilejul de a ne bucura: pentru o pasă inimaginabilă, un dribling ca un vers reuşit, o ratare

copilărească ce te face să plângi. Mai e spectacolul oferit de suporteri, de acei oameni care călătoresc mii de kilometri doar pentru a putea simți că sunt importanți atunci când jucătorii echipei lor naționale înving şi fac turul de onoare. Brazilienii (mai exact şi mai spectaculos braziliencele) vin să danseze sambaîn tribune; englezii nu se opresc din cântat; camerunezii oferă trupuri desenate şi dansuri tribale; scoțienii aduc veselie şi nasuri înroşite de whiskey; spaniolii vin cu legendarul Manolo şi toba care însoțeşte eternul "Es-pa-na, Es-pa-na"; francezii aduc Marseillesa şi strigătul de luptă "Allez les Bleus"! Un Campionat Mondial e în primul rând viață! O poveste scrisă de mii de scriitori, cu toții personaje ale poveştii, în acelaşi timp, e o taină simplă şi tocmai de asta greu

de pătruns. De fapt, nici nu trebuie pătrunsă; e suficient să te bucuri de ea! E serbarea celui mai mare zeu inventat vreodată de oameni! Spectacolul lumii şi al culturilor e adunat în tribunele unui stadion

Mondialul se duce pentru prima oară în Asia. Până acum, privilegiul de a găzdui cel mai bun fotbal al planetei şi l-au împărțit, aproape simetric, Europa şi Americile. A venit rândul Asiei, principalele criterii fiind globalizarea fotbalului şi puterea economică a gazdelor. Japonia şi Coreea de Sud au capacitatea, dovedită deja, de a organiza Cupa Mondială. Coreenii au pus la dispoziție zece stadioane noi nouțe, japonezii nouă, cel de al zecelea, fiind inaugurat cu patru ani în urmă. Că fotbalul e iubit în cele două țări o dovedeşte numărul de cereri de înscriere pentru voluntari: în Coreea, pentru 16.000 de locuri, şi-au exprimat disponibilitatea aproape 200.000 de persoane! Mi-aduc aminte că în 1970, Mondialul mexican s-a jucat deşi țara fusese zdrobită de un cutremur violent cu doar câteva luni înainte de start. S-ajucat pentru că mexicanii au vrut să ofere lumii bucuria fotbalului. Coreenii şi japonezii încearcă şi ei asta!

Regret că România nu e prezentă la primul Mondial al mileniului. Dar nu atât de mult încât să uit să mă bucur pentru toate celelalte participante. Mai ales pentru că un turneu final poate răsturna ierarhii, infirma pronosticuri şi mai ales poate promova fața frumoasă a fotbalului. Zeul ni se arată o dată la patru ani în toată splendoarea sa verde, devenind un joc, ca un omagiu adus tuturor acelora care l-au servit.

Amantele mele o dată la patru ani (22 mai)

Ştiu trei nume de femeie la auzul cărora mă trec fiorii: Irlanda, Argentina, Brazilia. Fiecare sugerează ceva din femeia pe care o visează orice bărbat neruşinat de visele sale. Fiecare e puțin din patria sufletului meu de microbist, îndrăgostit de femeie. Şi în toate închipui, o dată la patru ani, iubiri pătimaşe consumate în neîmplinirile fotbalistice dintre Campionatele Mondiale.

Irlanda e credința mea de a privi înainte, făurită de-un englez (culmea!) poreclit (iar culmea!) "Girafa". Uriaşul Jackie Charton (căci de el e vorba) îl puneaîn poartă pe bătrânul Patt Borner şi acum 12 ani (mai țineți minte, la Italia '90?) Daniel Timofte a uitat că bătrânii sunt înțelepți şi n-a putut să-l păcălească pe bunicul Patt, dintr-o lovitură de departajare. Irlanda e azi încăpățânarea lui Roy Keane de a-i împinge pe ceilalți spre poarta adversă. Roy e sigur cel mai mare jucător pe care trifoiul insular l-a ales să-i care norocul în iarbă. îmi place

naționala de fotbal a Irlandei pentru căîmi plac Irlanda şi Celtic Glasgow (care e echipa irlandezilor din Scoția), dar şi pentru că în fotbalul britanic e o vorbă: dacă n-ai un irlandez în echipă, cumpără repede unul!

Argentina e senzualitatea după care tânjesc toți bărbații. Şi dacă Argentina l-a născut pe Borges, era obligatoriu să-l inventeze pe Maradona. Asta pentru a pune şi într-un teren de fotbal miracolul unei culturi crescute între cuțite de gauchos, tangouri languroase şi scriitori geniali. Fotbalul trebuia să-şi intre în drepturi în estuarul La Plata! Doar la Buenos Aires un stadion de fotbal se putea numi "La Bombonera": aroma fotbalului e ca plăcerea celor mai rafinate bomboane, pe care le împarți de pe buze cu femei ale căror şolduri te amețesc.

Maestrul loan Chirilă credea că numele sunt predestinate. Spunea că dacă te numeşti Diego Armando Maradona, n-ai cum să nu fi cel mai mare fotbalist al lumii. Cel mai mare însemnând cel mai frumos, un frumos care a adunat într-un singur om tot harul pe care îl speră orice copil care doarme cu mingea de fotbal la cap. Argentina! Ce nume frumos de femeie!

Brazilia e copilăria noastră. Fără griji şi fără regrete. E cea mai imprevizibilă dintre amantele mele fotbalistice. Niciodată nu ştii ce să aştepți din partea ei, întotdeauna e gata să-ți ofere extazul, la fel cum decepția pândeşte ascunsăîn părul ei cârlionțat de creolă. Brazilia e copilăria noastră pentru că păstrează simpla bucurie de a lovi mingea, nu, nu de a o lovi brutal, ci de a o mângâia, de a o dezmierda. îmi spunea de curând un bun prieten, vorbind despre Lucio, fundaşul

brazilian al nemților de la Bayer Leverkusen, că acesta îşi permite driblinguri de-ți taie răsuflarea, în propriul careu de 16 metri, tocmai pentru a-şi justifica prezențaîn națională. "Păi fundaşi care să bubuie mingea spre centrul terenului găseşti pe fiecare stradă din Rio. Puțini, căci cei mai mulți încearcă să dribleze. Aşa că dacă vrei în națională, trebuie să ştii ce faci cu mingea", zicea prietenul meu.

Când rosteşti acest nume, Brazilia, primul lucru pe care i-l asociezi e fotbalul. Brazilia e o nouă patrie a fotbalului, o mamă adoptivă mai frumoasă şi, mai ales, mai îmbietoare ca adevărata mamă a fotbalului, Anglia.

O dată la patru ani devin suporterul Irlandei, al Argentinei, al Braziliei, pentru toate emoțiile pe care mi le oferă meciurile jucate de ele. Ce fac atunci când trebuie săjoace unaîmpotriva celeilalte? Mă enervez pe sorții care au decis

asta, mă chinui să nu îmi îndrept admirația doar spre una singură şi mă rog ca meciul să n-aibă o învingătoare, doar pentru că suport greu să aibă o învinsă!

Nu închei azi înainte de a vă spune cu cine nu țin. Fac doar lista, nu vă înşir şi motivele; sunt evident subiective şi e posibil să nici nu am dreptate peste tot. Aşadar: Germania, Italia, Franța, Danemarca, Norvegia şi Belgia. Nici una dintre ele nu poartă măcar un nume frumos de femeie!

Celeştii (23 mai)

Doar pentru că au inventat fotbalul, englezii au crezut multă vreme că doar ei ştiau să-l joace cu adevărat. Aşa se face că, îngâmfați, s-au autoizolat de Europa, care însemna de fapt întreaga lume fotbalistică la sfârşitul veacului al 19-lea. Prin extensie, celelalte națiuni ale continentului n-au luat multă vreme în seamă fotbalul jucat peste Ocean, mai ales în America de Sud. Emigranții europeni ajunşi în estuarul La Plata, în Argentina şi Uruguay, au clădit acolo o tradiție fotbalistică ce avea să surprindă încă înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Până să se hotărască înființarea Cupei Mondiale, singura mare competiție destinată echipelor naționale era Turneul Olimpic. în 1924, când s-a organizat prima oară, el s-a disputat la Paris şi a participat şi o țară din afara Europei: Uruguay. în primul meci, sud americanii urmau să joace contra lugoslaviei şi sârbii şi-au trimis spioni la antrenamentul adversarilor. Uruguayenii au hotărât să şuteze numai în tribună, să greşească pase şi preluări, iar spionii au raportat că au văzut o echipă foarte slabă, o pradă uşoară. Meciul Uruguay-lugoslavia s-a încheiat cu scorul de 7-0 în favoarea sud americanilor. Europa era siderată de această formație, botezată imediat "Celeştii", nu doar pentru că echipamentul lor avea culoarea cerului, ci şi pentru jocul absolut uimitor pe care l-au arătat. Un fotbal elaborat, cu pase scurte şi schimburi de locuri ale jucătorilor pe teren, care, practic, a schimbat viziunea asupra jocului. Celeştii au câştigat la pas Turneul Olimpic din 1 924, în finală trecând cu 3-0 de Elveția şi dovedind că se joacă fotbal şi în alte părți, nu doarîn Europa.

La Amsterdam, în 1 928, America de Sud a avut două reprezentante, alături de Uruguay sosind în Olanda şi Argentina. Cele două formații şi-au disputat finala Turneului Olimpic, Celeştii învingând cu 2-1. Mai mult de 10.000 de oameni au rămas în afara stadionul pe care s-a jucat finala, nemaiavând loc în tribune. După finală, a avut loc Congresul Federației Internaționale de Fotbal, care a stabilit că e nevoie de o competiție la care să poată participa şi fotbaliştii

profesionişti, la Olimpiadă fiind acceptaţi doar jucătorii amatori, după 1928. Astfel s-a născut Cupa Mondială! Şi pentru că Uruguay-ul era cea mai bună echipă a lumii a fost desemnată să organizeze prima ediţie, în 1930. An în care la Montevideo se sărbătorea centenarul Independenţei. Mai mult, gazdele s-au obligat să construiască un stadion nou şi să suporte cheltuielile formaţiilor participante. Celeştii câştigaseră însă bătălia organizării jucând fotbal mai întâi.

Transatlanticul "Conte Verde" a dus peste ocean echipele din Europa participante la întâia ediţie a Cupei Mondiale.

Cum promiseseră, uruguayenii au construit un stadion cu 100.000 de locuri, "Centenario", şi întreaga ţară s-a bucurat de primele Serbări ale Zeului. Francezul Abel Lafleur a realizat o statuetă din aur, reprezentând-o pe zeiţa victoriei, Nike, şi preşedintele FIFA, Jules Rimet, a botezat-o "Zeiţa de Aur", acesta fiind trofeul care avea să se decerneze învingătoarei.

Uruguay a pornit ca favorită şi a ajuns în finală cu Argentina. Un meci dramatic, cu răsturnări de scor şi tribune purtate de la delir la disperare şi invers, într-un vârtej pe care doar fotbalul îl putea oferi celor 100.000 de oameni de pe "Centenario". A fost 1-0 pentru gazde, apoi 2-1 pentru argentinieni la pauză. A doua repriză a reînviat amintirea Celeştilor din 1924 şi 1928, consemnând trei reuşite în dreptul Uruguay-ului. Prima finală a Cupei Mondiale a fost câştigată de Uruguay cu 4-2. Următoarea săptămână după finală a fost declarată vacanţă naţională în ţară, dovadă că fotbalul influenţa deja viaţa naţiunilor. Celeştii sunt prima mare putere a fotbalului mondial, pe care au reuşit să-l domine şase ani. Din păcate, ei n-au putut să-şi apere titlul la ediţia a doua, cea din 1 934, din Italia, la care n-au luat startul.

Fac aici un ocol în povestea despre celeşti, pentru că trebuie amintită participarea ţării noastre la prima Cupă Mondială. România a fost prima ţară care s-a înscris, regele Carol al ll-lea promulgând un decret care dădea jucătorilor echipei naţionale trei luni de vacanţă şi le garanta reangajarea la întoarcerea din Uruguay. Regele însuşi s-a implicat în pregătirea echipei. România a fost în grupa a treia, alături de Peru şi ţara gazdă, Uruguay. Am debutat cu Peru şi am învins cu 3-1, golurile fiind marcate de Constantin Stanciu, în minutele 1 şi 35, şi de Ştefan Barbu, în minutul 80. Selecţionerul Costel Rădulescu i-a dus peste ocean pe: Ştefan Barbu, Rudolf Burger, Nicolae Covaci, losif Czako, Adalbert Deşu, Alfred Eisenbeisser, Jan Lăpuşneanu, Ladislau Raffinsky, Corneliu Robe,

Constantin Stanciu, Adalbert Steiner, llie Subăşeanu, Emerich Vogl, Rudolf Wetzer şi Samuel Zauber.

Douăzeci de ani după triumful de la Montevideo, Brazilia a oferit lumii cel mai mare stadion, Maracana, o arenă care putea primi 220.000 de spectatori, pentru cel mai dureros final de Campionat Mondial. Niciodată până atunci şi niciodată după, nu se vor mai fi vărsat atâtea lacrimi pe un stadion. Brazilia-Uruguay a fost meciul care a decis noua campioană mondială. Şi Maracana se pregătise pentru Brazilia. O Brazilie care a deschis scorul după pauză, prin Friaca. Delirul a durat aproape 20 de minute, până când Schiaffino a egalat. O linişte înfricoşătoare a căzut peste arena din Rio. Golul victoriei uruguayene, marcat de Ghiggia în minutul 79, n-a mai avut ecou în tribune, unde doar lacrimile şi deznădejdea au mai încăput. Celeştii au mai scris o dată istoria, învingând, împotriva tuturor, pe un stadion despre care s-a spus că le va fi mormânt.

10(24mai)

N-am fost la Rio de Janeiro. Am visat însă de nenumărate ori oraşul legendei fotbaliştilor crescuți pe plajă. Copacabana a devenit locul comun al tuturor celor care gândesc fotbalul artistic, dincolo de valoarea exprimatăîn dolari şi procente din drepturile de transmisie TV. Ne închipuim că dintr-o Copacabană vin toți aceia care au înțeles din fotbal mai mult decât "tare şi după ea"! Cum s-a născut legenda? Dintr-un dezastru. O imensă suferință pricinuită de înfrângerea Braziliei în 1 950, în fața Uruguayului, pe Maracana. Toți jucătorii care au urmat acelei drame n-au avut decât un singur scop atunci când s-au făcut fotbalişti: să răzbune înfrângerea şi să aducă Zeița la Rio! Toată durerea strânsă de Ademir, Friaca, Jair, Juvenal şi Zizinho a trebuit să fie suportată opt ani şi răzbunată pe iarba scandinavă a Mondialului din 1 958. în Suedia, fotbalului i-a fost prezentat primul său apostol brazilian: Edson Arantes do Nascimento. I s-a spus Pele! Brazilia l-a aşteptat cu înfrigurare în fiecare noapte de după "Maracana" şi l-a clădit în fiecare copil care zburda pe nisipul încins al plajelor din Rio. în 1958, Pele era un puşti de 17 ani care înțelegea din fotbal, cel mai bine, bucuria de a juca. Chiar a debutat conjunctural, fiind prezent în lotul Braziliei ca o mare promisiune, nu ca o certitudine. Odată pe teren însă, n-a mai putut fi scos din echipă. Şi toată lumea s-a întrebat: "Cine e numărul 10"? într-o formație plină de vedete, printre care Vava, Garincha şi Zagallo, Pele a strălucit, marcând de şase

ori, două dintre goluri în finala contra Suediei, câştigată de sud-americani cu 5-2. Pele a uimit pe toată lumea, chiar dacă eroul din fața porții al acelei ediții s-a numit Just Fontaine, autor a 13 goluri, record care şi azi stăîn picioare.

în Chile, patru ani după succesul de la Stockholm, Pele n-a jucat decât un meci, cel de deschidere, fiind accidentat de mexicani şi lipsind tot restul turneului. Numărul 10 l-a preluat Amarildo, autor al unui gol în finala contra Cehoslovaciei, câştigată de Brazilia cu 3-1. Ca şi la precedentul mondial, fotbaliştii veniți de la Rio au jucat altceva față de restul adversarilor, un fotbal ca o sambă, plin de fantezie, extaziant pentru tribune.

în Anglia, în 1966, doar un alt artist putea învinge Brazilia. El s-a numit Eusebio, probabil cel mai mare jucător portughez al tuturor timpurilor. Pele a fost însă din nou accidentat, de data asta de către bulgari. Aproape că ratase ultimele două ediții ale Mondialului, dar nu îşi spusese ultimul cuvânt. Mexic 1 970 avea să fie cea din urmă apariție a sa la Serbările Zeului. Dar ce apariție! Mai întâi, soarta i-a surâs, competiția mexicană fiind una lipsită de violențe pe teren, fără vreun

jucător eliminat. Apoi, Brazilia a avut de înfruntat Anglia, campioana lumii, Cehoslovacia, vicecampioana din 1962, şi România, în ceea ce avea să se numească "groapa cu lei" de la Guadalajara. Pele a înscris cel mai fabulos gol al vreunui turneu final de până atunci, de la 50 de metri, peste portarul cehoslovac Viktor. A înscris şi împotriva României, de două ori, Brazilia învingând echipa lui Lucescu, Dinu, Dembrovschi, Dumitrache şi Liță Dumitru cu 3-2. Finala avea să confirme că formația antrenată de Mario Zagallo (care fusese campion mondial în 1962, dar ca jucător) arătase lumii întregi cel mai frumos fotbal văzut vreodată până atunci. O glorioasă poveste desenată pe teren de Pele, Jairzinho, Tostao şi Rivelino. A fost 4-1 în ultimul act, pe "Azteca", în fața Italiei, "Zeița de Aur" călătorind astfel definitiv spre Rio de Janeiro. Singura tristețe oferită de meci a fost faptul că Pele juca în fața Italiei ultima oară la un Campionat Mondial. El rămăsese însă definitiv în inimile tuturor. Fotbalul după Pele s-a schimbat influențat de primul "număr 10". Maradona, Platini şi Hagi au purtat acest număr pe tricou doar pentru că mai înainte el fusese consacrat de Pele.

Când eram în clasa I, pierdeam vremea după ore în curtea şcolii uitându-mă la un meci de fotbal. îl disputau două echipe de băieți mai mari ca mine, fiecare având echipament distinct: una albastru, alta galben. Cei în albastru îşi

inscripționaseră pe spate "ITALY", cu cremă de pantofi, şi un număr sub această inscripție. Cei în galben aveau scris pe spate "BRASIL" şi toți cei opt jucători, chiar şi portarul, aveau acelaşi număr: 10!

De ce nu-mi place Italia (25 mai)

Italienii sunt masochişti! 0 ştiu sigur din anul 2000, când la Rotterdam, tribuna de pe "De Kuip" ocupată de macaronari (erau vreo 1 8.000) s-a acoperit cu o pânză uriaşă pe care era scris un singur cuvânt: CATENACCIO! Pretențios, în termeni fotbalistici asta înseamnă: "Mai întâi să nu primim gol, abia după asta vedem dacă dăm vreunul". Mai simplu şi mai pe înțelesul tuturor, "catenaccio" e un îndemn la crimă: "Ucideți fotbalul!". Italienii sunt asasinii jocului. N-au însă nici stil şi nici înclinație artistică pentru asta, din păcate pentru ei. Sunt nişte criminali de drept comun, nişte țărani răsculați, cu sape, furci, topoare, coase şi bâte, cărora li s-au înroşit ochii de furie. Şi au îndrăznit să-l numească "Mag" pe Helenio Herrera, cel care a inventat cea mai tristă şi mai urâtă tactică pe care fotbalul a fost nevoit să o suporte vreodată. De parcă cifra zero trecutăîn dreptul echipei adverse pe tabelă ar avea ceva magic. Ce magie e aiaîn care tot ce ai de făcut e să-l ții pe ăla, să-l rupi pe celălalt, să-l împiedici pe altul şi în final să-i omori pe toți? Italienii cred, însă, că dacă englezii se bucură la cornere, ei sunt predestinați să se extazieze când adversarul iese de pe teren pe targă şi meciul se termină 1-0 pentru ei! Culmea e că "genocidul" ăsta a adus succese. Un titlu mondial în 1 982 (cele din 1 934 şi 1 938 nu intră sub influența erei "catenaccio"), două finale pierdute în 1 970 şi 1 994. Amândouă în fața Braziliei.

în 1982, Italia l-a adus la Mondialul iberic pe Paolo Rossi. Jucătorul fusese suspendat cu doi ani înainte pentru o afacere de corupție. Fusese implicatîn trucarea unor jocuri, care au aruncatîn aer pariurile sportive italiene. Puțin înainte de startul turneului final, Federația italiană l-a iertat şi Enzo Bearzot l-a luat în Spania. într-o grupă cu Peru, Camerun şi Polonia, Paolo Rossi a fost titular în toate jocurile, încheiate cu trei rezultate de egalitate: 1-1, 1-1, 0-0. Italia s-a calificat doar pentru că a marcat un gol mai mult decât Camerun. Rossi n-a avut nici o ocazie în trei jocuri! Faza a doua: Brazilia, Argentina, Italia. Brazilia cu frumoasa echipă a doctorului Socrates, cu Zico şi Falcao. Argentina, cu Maradona, la primul său Mondial. Italia, cu încăpățânarea lui Bearzot de a-l titulariza pe Rossi. Presa italiană e cea mai rea din lume şi dacă vă închipuiți că vreun ziar din peninsulă nu i-a mitraliat pe antrenor şi pe atacant, vă înşelați.

Cei doi n-au luat în seamă nimic. De la ironie fină, la amenințări cu moartea, Bearzot şi Rossi le-au suportat pe toate. Şi au învins într-un pur stil italian; mai întâi Rossi a marcat de trei ori împotriva Braziliei (un antrenor mi-a spus odată că două din golurile alea le marca şi soacră-sa; chiar căîmi vine să-i dau dreptate); apoi a mai dat două goluri, în semifinala cu Polonia; în fine, încă o reuşităîn

finală, contra Germaniei. Un prieten, suporter al Italiei, îmi tot zice că Bearzot e cel mai mare antrenor din lume pentru că, deşi nu jucase doi ani şi n-a mişcat trei meciuri, n-a renunțat la Rossi, care i-a adus titlul mondial. Accept să aibă astfel de păreri, dar nu-l cred. Păi ce, obsesiile sunt merite? Bearzot era, ca orice italian, masochist, i-a plăcut să şi-i pună pe toți în cap!

Povestea finalei din '70 e simplă. Mulți zic că Italia a fost prea obosită după semifinala cu Germania. Atunci s-au jucat prelungiri, în care s-au marcat cinci goluri, meciul încheindu-se 4-3. Eu cred însă că, dacă e vreo echipă care să-i poată învinge pe italieni, atunci echipa asta e Brazilia. Şi în 1970 Braziliaîl avea pe Pele, alături de el fiind Garincha şi Vava. Aşa că 4-1 a fost exact scorul de care fotbalul avea nevoie, pentru a nu crede şi el că e un joc al fundaşilor şi nu al atacanților.

Finala din 1 994 a fost tristă. Singura mea bucurie a venit de la numele învingătoarei Italiei: Brazilia. (Ce v-am zis mai devreme!? Doar Brazilia...) E drept, la lovituri de departajare; a ratat cel mai puțin italian din câți a avut echipa asta vreodată, Roberto Baggio, şi mi-a părut tare rău pentru el! Dar nu pot uita că Italia a ajuns în finală după un meci în sferturi contra Spaniei, când Tassotti i-a spart pometul lui Luis Enrique, lovindu-l cu cotul ca în cartierele de bandiți din Sicilia şi umplându-i fața de sânge; nici măcar fault n-a dictat arbitrul, i-am uitat şi numele.

N-am ținut niciodată cu Italia şi de aiaîl iubesc pe Boloni, că i-aînvins pe elevii lui Bearzot, când erau campionii lumii. Credeți că e puțin lucru? E probabil cea mai "grea" victorie a echipei noastre naționale. Mai ales că prin ea am obținut calificarea la un turneu final european, eliminând campioana mondială!

N-am ținut niciodată cu Italia pentru că e singura echipă "latină" lipsită de bucuria golului. Italia a dat cea mai urâtă definiție fotbalului: jocul în care câştigă echipa care primeşte un gol mai puțin ca adversarul. Ce dureros!

Puterea de a crede până la capăt (26 mai)

Gary Lineker a spus odată că fotbalul e un joc în care se înfruntă două echipe şi câştigă mereu germanii. Nemții au adus pe terenul de fotbal toată încrederea şi ambiția întregii lor națiuni, credința că niciodată nu e totul pierdut şi că mai ai şanse pânăîn clipaîn care arbitrul pune capăt jocului. Practic, adevărata influență germană asupra fotbalului mondial începe în 1 974, după victoria finală de la Mondialul organizat pe propriul teren. Anunțul a ceea ce avea să devină Germania a fost făcut însă în 1966 (în Anglia, când a pierdut finala în fața gazdelor) şi repetat în 1970, în Mexic, când Italia a învins "pantzerele" foarte greu, în semifinale. Până atunci, însă, Germania scrisese deja două dintre paginile istoriei fotbalistice. Prima în 1938, când, după anexarea de către al doilea Reich a Austriei, Sepp Herberger a avut la Mondialul francez şi jucători austrieci în echipă. în fapt, a fost vorba de spulberarea celebrului "Wunderteam", una din marile echipe naționale ale Europei acelor ani.

A doua pagină, scrisă de Germania în cartea de istorie a fotbalului, găzduieşte primul triumf mondial, cel din 1954, din pastorala Elveție. Acelaşi antrenor, Sepp Herberger, altă echipă. Herberger este unul din tehnicienii decisivi pentru evoluția jocului. în 1 954, marea favorită la cucerirea titlului era Ungaria. Cu doi ani înainte câştigase titlul olimpic. în 1 953 învinsese Anglia cu 6-3, pe Wembley. Era neînvinsă de patru ani (ultima oară pierduse pe 14 mai 1950, la Viena, contra Austriei), timp în care disputase 31 de jocuri. Avea o generație de fotbalişti uimitori, cu Puskas, Hidegkuti, Kocsis, Czibor şi Kovacs lideri. O formație care înscria enorm de multe goluri, atacul său fiind de neoprit. Sandor Kocsis deține şi azi recordul de goluri marcate pentru o echipă națională, în 68 de apariții pentru Ungaria el înscriind de 75 de ori, o medie de 1,31 goluri pe meci. La turneul final helvet a mai stabilit un record, marcând 11 goluri în 5 jocuri. Argumentele Ungariei erau strict fotbalistice şi toată lumea aştepta triumful "echipei de aur". 9-0 în meciul de debut, contra Coreei de Sud. Apoi 8-3 cu Germania. Nemții au jucat baraj cu Turcia (scor final 7-2), pentru a ajunge în sferturile de finală. Ungaria a învins în faza a doua Brazilia, cu 4-2. Germania a trecut de lugoslavia, scor 2-0. în semifinale, maghiarii au eliminat campioana lumii din 1950, Uruguay, cu două goluri marcate de Kocsis în prelungiri. Germania a bătut Austria cu 6-1. Marea finală s-ajucat la Berna, pe 4 iulie. Puskas a deschis scorul în minutul 6. Czibor a marcat pentru 2-0 în minutul 8. Toată lumea şi-a adus aminte atunci de acel 8-2 înregistrat în grupe. în minutul

1 0, Morlock a redus diferența. în minutul 1 8, Rahn a egalat. Jocul

ungurilor n-a mai funcționat la fel de bine, Herberger reuşind săînchidă tactic culoarele spre poarta lui Turek. Şi în minutul 84, Rahn avea să înscrie golul unei victorii de-a dreptul incredibile. Cu Germania anului 1954 se poate vorbi prima oară în fotbal de "colectiv". Fritz Walter, primul "kaiser" al fotbalului german, şi-a condus echipa spre o victorie neaşteptată şi ulterior contestată pe motiv de... dopaj. Câteva săptămâni după finala de la Berna, toți jucătorii campioni mondiali s-au îmbolnăvit subit de icter şi majoritatea au renunțat din această cauză la performanță. Dopaj? Doar mister până în ziua de azi. Rămâne excelenta capacitate fizică a acelei echipe, cu fotbalişti capabili să alerge mai mult decât se văzuse vreodată până atunci pe un teren de fotbal.

în 1966 nemții au pierdut finala pe Wembley după cel mai controversat gol din întreaga istorie fotbalistică. Un gol validat în favoarea englezilor de sovieticul Bahramov, arbitrul de tuşă, care a plecat spre centrul terenului după ce mingea şutată de Hurst a izbit transversala şi a căzut... în poartă sau în fața ei. Nimeni nu ştie exact dacă a fost sau nu gol.

în 1 974, finala Germania - Olanda a început paralizant. Mingea repusă de la centru de olandezi, la startul meciului, a circulat incredibil pânăîn careul german, unde Cruyff a fost faultat. Lovitura de pedeapsă a fost transformată de Neeskens şi Olanda conducea cu 1 -0. Nemții au atins prima oară mingea abia când au reluat jocul, după gol. Au avut însă tăria morală să revină şi să întoarcă partida, născându-se legenda că pot reveni indiferent de ceea ce se întâmplă pe teren. A fost Mondialul lui Beckenbauer, secondat excelent de Vogts, Hoenes, Overath şi Breitner. Peste toți s-a remarcat golgeterul Gerd Muller omul care a marcat cele mai multe goluri în două prezențe la turneele finale, 14.

în 1 982, germanii au oferit, alături de Franța, cel mai tragic şi frumos joc al Mondialelor, semifinala de la Sevilla, când echipa lui Rummenigge a egalat în prelungiri, după ce fusese condusă cu 3-1, impunându-se apoi la lovituri de departajare. Trebuie să vă mărturisesc că cea mai emoționantă cronică fotbalistică citită de mine vreodată se referă la acest meci, în cartea "Espana '82", a maestrului loan Chirilă.

Pentru nemți, finala din '82 a fost o înfrângere mai ales fizică, Italia impunându-se cu 3-1.

Mexic '86 i-a găsit din nou în finală pe germani, din păcate pentru ei

adversar fiindu-le Maradona. încă o dată tenacitatea lor i-a păstrat în joc, deşi argentinienii au condus cu 2-0. Rummenigge a mai egalat o dată, dar Maradona l-a deschis în adâncime pe Buruchaga, pentru golul victoriei finale.

Franz Beckembauer a adus, ca antrenor, a treia Cupă Mondială țării sale, după ce reuşise performanța şi ca jucător. S-a întâmplat în 1990, în Italia, printr-o meritată revanşă luată în fața lui Maradona. A fost însă o finală urâtă, cu doi

eliminați la argentinieni şi golul victoriei germane marcat spre final, din penalty, de Brehme.

De fiecare dată când s-a impus, Germania a făcut-o mai ales mental, având forța să revină şi să se lupte pentru fiecare balon, ca pentru ultimul pe care avea să-l mai întâlnească. O echipă puternică fizic tot timpul, care nu preferă artificiile, ci atacurile masive, cu "bombardiere de luptă grele", nu cu "avioane uşoare de vânătoare". O formație care sapă tranşee pe fiecare metru din lățimea terenului, umplându-le apoi cu sudoarea fiecăruia dintre jucătorii săi. Nu-mi place un astfel de fotbal, dar îl respect, măcar pentru că vine dintr-o tradiție istorică nobilă. Germania, ca să fac o comparație cu Italia şi ca săînchei pentru azi, preferă lupta corp la corp, privindu-şi adversarul în ochi.

Diego Armando Maradona (27 mai)

Din capul locului trebuie săvă spun că, nevăzându-l pe Pele jucând decâtîn câtevaînregistrări ale televiziunii, cred că Maradona este cel mai mare jucător al lumii. E un clasament subiectiv şi evit să intru în polemici în legătură cu el. Asta simt, că Maradona a fost tot ceea ce fotbalul putea adunaîntr-un singur om: frumusețe, tristețe, noblețe şi o imensă dorință de a fi cel mai bun. Uneori, jucătorul a fost un om care a simțit că pierde supremația şi a făcut greşeli. Golul cu mâna din meciul cu Anglia, de la Mondialul din 1986, sau povestea cu dopajul din 1994, sunt două dintre ele. Şi am învățat astfel că Maradona nu e extraterestru. E argentinian. Adică are sânge de gauchos, năvalnic, care îl face repede mânios; la fel de repede cum îl emoționează surâsul unei femei frumoase sau amintirea primului tangou în fața porții adverse. loan Chirilă, la care suntem obligați să revenim atunci când vorbim de fotbal şi Cupa Mondială, credea şi el, sau el primul, că Maradona a fost cel mai bun. Argumentul său fotbalistic e ediția mexicană din 1986 a Cupei Mondiale, când Diego, poreclit "El pibe d'oro" a cucerit singur titlul mondial. Spun singur, pentru că forța sa mentală şi întregul său talent arătat pe teren au dus Argentina la triumf. A fost magistral tot ce a

reuşit Maradona în Mexic. A dat un gol cu mâna, dar apoi a mai dat unul, după ce a driblat cinci englezi, pornind de la centrul terenului.

Nu cred că un om care are ca singură variantă de supravieţuire lupta directă cu un tigru (să zicem) e curajos când se luptă. E doar disperat. Curajul apare, după mine, atunci când între a face lucruri comode şi comune, decizi să încerci imposibilul. în fotbal Maradona e cel mai mare curajos pe care îl cunosc. N-a preferat niciodată pase cu latul, sigure, care să-l scape de minge. Şi-a asumat toate riscurile unui dribling între trei adversari, ale unei pase complicate şi inimaginabile şi ale unui şut nebănuit. Curajul de a lua pe cont propriu un meci l-a făcut cel mai mare jucător. A avut talent, a fost dăruit, dar a ştiut exact ce e de făcut cu acest dar.

Până la el Argentina l-a avut pe Kempes. Titlul mondial cucerit la Buenos Aires, în 1978, a fost însă trist, cel puţin pentru mine. Sud-americanii au învins Olanda, o Olandă care nu-l avea pe Cruyff. Acesta a refuzat să facă deplasarea peste ocean în semn de protest faţă de regimul militar de la Buenos Aires şi faţă de gravele încălcări ale drepturilor omului ale acestuia. A mai fost şi ruşinosul Argentina - Peru 6-0, exact scorul de care gazdele aveau nevoie pentru a-i elimina pe brazilieni. Se spune că meciul a fost cumpărat pentru mai multe vagoane de grâne, tranzacţia fiind făcută de preşedinţii

celor două ţări. Finala a fost şi ea tristă, pentru că stadionul a fost înţesat de militari înarmaţi, aceştia fiind prezenţi chiar şi pe marginea gazonului. Argentina, cu Kempes, Passarella şi Ardiles, a învins cu 3-1, după prelungiri.

în 1986, victoria sud americanilor a fost incomparabilă cu cea reuşită pe terenul propriu. Maradona a uimit întreaga lume cu evoluţii entuziasmante. Fără el, probabil, Argentina ajungea cel mult în sferturi. Cu el a câştigat titlul! A fost mai întâi sfertul de finală cu Anglia, când aînscris cu mâna, arbitrul nesesizând gestul şi validând golul. Parcă spăşit, vrând să-şi răscumpere păcatul, Maradona a inventat faza cea mai memorabilă a fotbalului, un dribling infinit printre jucători englezi sideraţi, încheiat cu un gol care a devenit cel mai frumos al Cupei Mondiale. A mai marcat de două ori şi împotriva Belgiei, în semifinale, apoi a orchestrat impecabil ultimul act. "Când nemţii ne-au egalat la doi, am simţit că terenul fuge de sub mine. Erau peste 100.000 de oameni acolo şi germanii le oferiseră spectacolul, atunci când au înscris. M-am temut şi m-am uitat la Maradona. Era liniştit, parcă nu se întâmplase nimic. Mi-a zâmbit şi mi-a spus

doar <<vamos!>>, dar nu nervos, disperat, ci ca şi cum mi-ar spune <<ce naiba, nouă ne place jocul ăsta, asta contează>>. Am ştiut atunci că mai puteam câştiga, pentru că el mai credea asta", avea să povestească Valdano, fostul atacant al Argentinei în '86, momentul când Germania a egalat în finala de pe Azteca. Şi Maradona a dat o pasă "oarbă" (fără să se uite la cel care a recepționat-o) spre Buruchaga, care a scăpat singur şi a înscris golul victoriei. A fost meciul la care suporterii argentinieni au afişat un imens banner pe care scria "Perdon Bilardo". înainte de Mondial îl criticaseră pe selecționerul Argentinei şi se arătaseră circumspecți în ce priveşte şansele echipei lor. Lafinalăîi recunoşteau meritele cerându-şi scuze!

în 1990, Maradona şi-a mai dus o dată coechipierii în finală. A făcut-o după un egal, 1-1, cu România, meci în care Hagi a părut mai bun, mai ales pentru că losif Rotariu l-a anihilat pe "El Pibe d'Oro". în sferturi şi semifinale Argentina a trecut la lovituri de departajare de lugoslavia şi Italia, grație mai ales portarului Goycochea, el apărând mai multe astfel de lovituri. Finala s-a decis după un penalty transformat de Brehme, Maradona părăsind "Olimpico" din Roma cu ochii înlăcrimați.

A mai fost şi Statele Unite 1 994. Din păcate o ieşire din scenă deloc pe măsura talentului şi valorii pe care Maradona le arătase. Depistat pozitiv după meciurile din grupă, el a fost suspendat, văzând sfertul de finală cu România din tribună. România - Argentina 3-2 a fost considerat de mai toți specialiştii cel mai frumos joc al ediției, din păcate neavându-l pe teren pe cel mai mare jucător al lumii.

When the white goes marching in (28 mai)

Dacă n-ar fi fost englezii, cu siguranță, alții ar fi inventat acest joc. Au făcut-o ei şi noi, toți cei care iubim fotbalul, trebuie să le mulțumim. Istoria Cupei Mondiale începe, însă, ruşinos pentru ei, aceştia refuzând să participe la competiție până după război. Au făcut-o cu aroganță, considerându-se vreme de aproape jumătate de secol singurii proprietari ai adevărurilor despre acest joc. Cu toate astea, englezii au oferit simboluri care şi astăzi reprezintă fotbalul. "Wembley" este cel mai important dintre ele. I s-a spus "templul fotbalului". Indiferent de unde venea, orice jucător a visat săjoace măcar o dată sub cele două turnuri gemene. în palmaresul oricărui fotbalist, prezența pe iarba londoneză era trecută în dreptul realizărilor importante.

Englezii ne-au mai lăsat şi o ediție a Cupei Mondiale plină de surprize. în 1 966, când "Zeița de Aur" a ajuns la Londra, ar fi trebuit să fie expusă la Westminster Hall, într-o expoziție, alături de rarități filatelice. înainte de deschiderea expoziției, pe 20 martie, deşi păzită de şase persoane, statueta a dispărut. Agenții Scotland Yard nu au găsit nici o amprentă la locul furtului şi nici o pistă pentru depistarea hoțului. Câteva zile mai târziu, un cățeluş botezat Pickles avea să dea de urma "Zeiței de Aur" într-un gard viu. Recompensa pentru eroul canin al Cupei Mondiale avea să fie un bilet pe "Wembley", la marea finală. Patru ani mai târziu, timp în care a stat la Banca Angliei, trofeul a călătorit spre New Mexico, pentru El Mundialul din 1970, în frigiderul principal al unei aeronave, după ce ajunsese la aeroportul din Londra într-o maşină a Serviciului de Salubrizare.

Ediția engleză a Cupei Mondiale a mai consemnat şi cel mai controversat gol din istoria fotbalului. Un gol cât titlul mondial, despre care însă nu e sigur dacă a fost gol. Erau prelungirile finalei Anglia - Germania, scorul era 2-2. Minutul 100. Geoff Hurst a mai plecat o dată spre poarta germanului Tilkowski. A şutat violent de la marginea careului, mingea a izbit transversala şi a căzut pe gazon. Dincolo, sau dincoace de linia porții? Tuşierul sovietic Bahramov a decis că dincolo, adică în spațiul fericirii pentru englezi, în poarta germană! Şi aşa a rămas, deşi cred că nici chiar englezii, cu Hurst jubilând încă o dată în minutul 120, după golul de 4-2, scorul final al disputei, nu au fost foarte convinşi! O dispută începută în fața a 100.000 de spectatori şi jucată, în premieră, cu o minge... roşie. O minge care a intrat prima oară în poarta engleză apărată de celebrul Gordon Banks, în minutul 1 3. Atunci a înscris Haller. A egalat după doar cinci minute Hurst, cu capul, cum altfel

dacă nu la o lovitură de colț. Trebuie că ştiți deja, pentru britanici un corner e ca un penalty pentru alții; multă bucurie în tribune, pentru că dacă e să ne fi învățat ceva ce ştiu cu adevărat aproape de perfecțiune, britanicii ne-au învățat jocul cu capul. Ei au inventat centrările din lateral spre poartă, chiar şi azi fiind clasic pentru echipele de dincolo de Canalul Mânecii o tactică sprijinită pe jucători care centrează bine şi pe atacanți cu un excelent joc aerian. Să ne întoarcem la finală. Egalase Hurst, în minutul 18. După pauză a început ploaia. Doar se juca la Londra! Mai rămăseseră aproape 15 minute. Un nou corner pentru englezi, o nouă centrare, o nouă lovitură de cap, un nou gol: Peters. 2-1 şi

întregul "Wembley" cânta. îmi place să cred că şi regina Elizabeth cânta atunci, găsind astfel încă o justificare simpatiei pe care i-o arată supuşii săi. Cu nemții însă nu eşti sigur niciodată, mai țineți minte? A venit minutul 89, Seeler, marele Uwe, a trimis trupele pentru ultima oară în tranşeele adverse. în fața porții lui Banks aglomerație mare, Weber a recepționat balonul şi a tras tare: 2-2. S-a intrat în prelungiri. E deja istorie, cum am spus, cea mai controversată a Cupei Mondiale, tot ce s-aîntâmplat mai departe. Uneori, atunci când Anglia pleacă devreme acasă de la vreun Campionat Mondial, suporterii ies pe străzile Londrei abătuți şi parcă mai aud acel "When the white goes marching in" cântat în noaptea de 31 iulie 1 966.

Ce ne-a mai dat Anglia? Pe Gary Lineker, golgeterul din 1986, eliminat de mâna lui Maradona, dar şi de geniul argentinianului. Apoi ne-a oferit poate cel mai frumos meci al ediției din 1 990, împotriva Camerunului, în sferturi.

Nouă, românilor, ne-a dat seara de neuitat a lui Cămătaru, pe "Wembley", atunci când Hagi a şutat în bară. Ce vremuri...

Primul Mondial fără Nea Vanea (29 mai)

A spus-o primul Cătălin Tolontan şi a avut dreptate: am devenit ziarist de sport doar pentru că l-am citit pe loan Chirilă. Tata avea acasă o bibliotecă impunătoare în care am descoperit, când aveam vreo 12 ani, o carte căreia îi lipseau coperțile, era învelită într-o coală cărămizie, iar la sfârşit avea fotografii cu fotbalişti. Prima oară am citit-o în noaptea care a urmat descoperirii ei pe raft. A fost ca o febră, deşi nu era vorba de aventuri cu indieni, ca în Karl May, şi nici de muşchetarii lui Dumas. Era despre fotbal! Multă vreme habar n-am avut cum se numeşte cartea. Am aflat după vreo patru ani: "Mexico 1970, această Fata Morgana". Am crescut cu poveştile despre fotbal ale lui loan Chirilă. Am avut norocul să stau în câteva rânduri aproape de el, mai târziu, când tinerețea mă făcea să cred că într-o zi voi putea ajunge ca el; povestea chiar mai minunat decât scria. Cunoscuții îi spuneau "nea Vanea"; avea pentru fiecare o vorbă bună, chiar când te certa te simțeai bine: te băga în seamă. A iubit fotbalul şi cred că dragostea asta l-a ajutat să învețe verbele să joace şi ele fotbal. A fost primul antrenor de cuvinte care ştia frumusețea jocului în fraze ticluite parcă din driblinguri.

A mai rămas o zi până să înceapă Mondialul asiatic. îl aştept cu nerăbdare şi cu imensa părere de rău că e primul fără nea Vanea. Mi-ar fi plăcut să ştiu

unde l-ar fi aşezat pe Zidane, între Pele şi Maradona. Aş fi vrut să-l aud ironizând rafinat neîmplinirile ce vor veni curând pentru formații care pleacă poimâine la drum cu statut de favorite. O să-mi lipsească mirările sale în fața reuşitelor acestui Mondial.

Tehnica a făcut posibil ca eu, stând acasă, liniştit, să ştiu foarte multe despre ceea ce se vaîntâmplaîn Asia. Practic, voi şti totul. Internetul şi televizorul îmi vor oferi mai mult decât va avea un reporter prezent în Coreea sau Japonia, din punct de vedere al informației. Ştiu, însă, din experiența lui nea Vanea că ceva, poate esențialul, va lipsi. Emoția. Emoția pe care am simțit-o la barajul cu Slovenia (credeți că nu se poate compara, din acest punct de vedere, cu oricare din meciurile Mondialului!?), pe stadionul unde s-a sperat, s-a plâns, s-a urlat deznădăjduit sau în pragul delirului fericirii. Când m-am gândit la acestjurnal, am ştiut că voi fi lipsit de senzațiile a ceea ce englezii numesc "live". Dar am mai ştiut, de fapt învățat de la nea Vanea, că imaginația te poate ajuta în astfel de momente. Vor urma aşadar 31 de zile în care îmi voi imagina Mondialul aşa cum voi crede că s-a întâmplat, chiar în timp ce el se întâmplă. Şi dacă uneori va fi altfel decât mi-aş dori, am voie să cred că îl pot schimba, măcar aici! La fel cum cred că nea Vanea, acolo unde e acum, aşteaptă şi el cu sufletul la gură

Mondialul. Pentru că dacă nu s-ar întâmpla aşa ar însemna că ne-a învățat degeaba să iubim fotbalul.

Spun unii că e anapoda cu meciurile astea jucate pe la nouă dimineața (la noi). E drept, parcă lipseşte farmecul unei seri liniştite şi călduțe, când uiți de şef, de întreținere şi de prețul salamului. Dar, în acelaşi timp, dacă tot acceptăm că fotbalul e al tuturor, poate acum vom înțelege cum s-or fi simțit japonezii şi coreenii în urmă cu patru ani, când se trezeau devreme să urmărească echipele lor la Coupe du Monde. Cred că dacă e să nu-i fi convenit ceva lui nea Vanea la această ediție nu ora de disputare ar fi fost, ci că noi nu suntem acolo. în general lui îi conveneau toate, sau, mai degrabă, nu încerca să găsească pete în soare. înțelegea exact sărbătoarea şi îl regret pentru că putea să-i facă şi pe alții să o înțeleagă.

Sayonara fotbal! (30 mai)

Singurul lucru de care sunt capabil cu o zi înainte de start e să recitesc poveştile precedentelor mondiale. E un fel de a încerca să uit că mâine începe o lună plină de fotbal, de emoții, de tristeți şi de speranțe. Veştile nu-s prea bune

dinspre Asia, unde mai mulți "actori" importanți s-au accidentat şi vor lipsi unul sau douăjocuri. Nu e întâmplătoare situația, după ce jucători precum Zidane, Ljumberg, Henry sau Inzaghi au disputat câte 60 de jocuri într-un sezon de 8 luni. Asta pentru că şefii UEFA au inventat surâzătoarea şi monstruoasa Ligă a Campionilor. O competiție în care nu poate participa Sporting Lisabona, campioana Portugaliei, decât după tur preliminar, în vreme ce Liverpool, a doua abia în Anglia, e direct în grupe. Pentru mulți bani, orice e posibil în acest fotbal care încearcă să se salveze o dată la patru ani, prin Sărbătoarea sa supremă.

Am citit azi o declarație a lui Bora Milutinovic. Bora e cel mai pitoresc personaj al momentului fotbalistic, la a cincea prezență consecutivă la un Mondial, de fiecare dată cu altă formație. Şi zice Bora, atenție, în 2002, că de fapt tot ceea ce contează pentru el e bucuria. Se simte fericit că e acolo, abia după se mai gândeşte dacă poate obține vreun rezultat. Sunt convins că ceea ce a reuşit pe rând cu Mexic, Costa Rica, Statele Unite şi Nigeria, adică promovarea din faza grupelor, s-a întâmplat doar pentru că le-a injectat elevilor săi bucuria. Aşa că să nu vă mire dacă veți vedea China ieşind din grupă!

Din păcate, citesc şi că va fi un Mondial al securității. Sute de reguli de comportament pe stadioane, în afara lor, în pat, sub pat; n-ai voie bere, decât una, umblă cu fiola prin tribune. Nu tu vopsiți pe față, nu tu steaguri, nu papellitos, nu serpentine de hârtie, nu fluiere, nu goarne. Nici măcar n-ai voie să te ridici pe scaun când se dă gol. încep să-mi strice impresia coreenii şi japonezii. E ok, n-am nimic cu disciplina lor dusă la extrem (am auzit poveşti despre gimnastica de înviorare a angajaților şantierului naval de la 2 Mai, patronat de o firmă coreeană), dar ăsta e fotbal. Măîntreb, oare or avea voie să plângă la înfrângeri suporterii? Chestiile astea oblice nu fac bine. Păi mai țineți minte, în Franța, acum patru ani? Se umpleau ecranele televizoarelor de brazilience sărutându-se cu suedezi, daneze dansând lângă camerunezi, argentinienii plângând între sânii focoşi ai englezoaicelor. Acum o să vedem spectatori cuminți mai ceva ca la balet, aplaudând discret şi zâmbind pe ascuns, păstrându-şi exuberanța pentru când vor ajunge acasă. Am mai citit că pentru organizatori, cea mai mare bucurie a fost necalificarea Israelului. lar cea mai tristă veste: că vine echipa Statelor Unite. Teama de atentate a lăsat fotbalul de o parte. Nu prea mai e sărbătoare! Cum o să se simtă Batistuta după ce vaînscrie şi vajubilaîn fața unor oameni

tăcuţi, de parcă nu s-ar fi împlinit unica şi marea profeţie a fotbalului, golul, ci s-ar fi dărâmat acoperişul casei? E absurd şi refuz săînţeleg excesul de zel!

Aşadar, mâine începe! Nu vă mai ţin de vorbă, vă las să vă odihniţi, vor fi 30 de zile lungi şi grele, fotbal amestecat cu cafeaua de dimineaţă, când, unii dintre noi, fără să vrem, vom avea ochii oblici, cârpiţi de somn. Sayonara fotbal, te aşteptăm!

II. Dimineţile unui microbistîn faţa televizorului Pa pa Franţa! (31 mai)

Franţa - Senegal 0-1

Senegal - Franţa 1 -0, de parcă aşa ceva ar putea fi posibil! Fraza asta ar fi trebuit scrisă ieri. Azi vă spun că e posibil! Senegalul chiar aînvins Franţa în uvertura Cupei Mondiale din Coreea şi Japonia. Franţa, care încă e campioana lumii. E cea mai mare surpriză a Mondialelor, după acel Coreea de Nord - Italia 1 -0, de la Middlesbrough, din 1 966.

PAPA BOUBA DIOP este numele celui care a înscris golul victoriei. Nici nu mă mai interesează dacă e meritat sau nu succesul (deşi cred că da, măcar pentru îngâmfarea francezilor, care i-au evaluat pe adversari la preţ de second-hand), nu-mi place Franţa şi nu plâng după înfrângerea ei. Nu-mi place Franţa, dar îmi place Zidane, care e, însă, alegerian. Aşa cum Trezeguet e argentinian. Şi de asta nu-mi place Franţa.

Senegalul se numără printre favoritele mele după ce am văzut în februarie Cupa Africii pe naţiuni. M-a încântat că ataca mereu, cu doi jucători minunaţi, precum Fadiga şi Diouf. Ultimul a creat azi faza golului victoriei. L-a depăşit pe Leboeuf precum o făcea Giani, în copilăria mea. Giani era cel mai bun fotbalist dintre blocurile noastre, de la Topoloveni, şi ne dribla printre maşini până ameţeam, cu o uşurinţă uimitoare. Diouf l-a sărit pe Leboeuf şi a dat-o tare, în careu, a deviat Desailly, Petit a "respins" în pieptul lui Barthez şi mingea a ajuns la Papa. Pa pa Franţa! Norocos aţi spus? Şi? L-a şters cineva de pe tabelă? Nu. Scorul final a fost: Senegal- Franţa 1-0! Plus că Diouf şi Fadiga i-au mai alergat de vreo câteva ori pe campionii lumii, ca pe hoţii de cai. Şi finalul, când parcăînnebuniseră africanii, mi se făcuse şi frică, dădeau pase cu călcâiul, devieri din prima, mă şi gândeam, jucaţi-vă, că vă dau ăştia un gol şi îmi stricaţi sărbătoarea. Sărbătoarea zic, pentru că m-am decis să sărbătoresc fiecare meci în care vor câştiga "ai mei". Deocamdată am 1 -0.

E adevărat, învinşii au avut mai multe ocazii, mai multe şuturi în bară, mai multe cornere, dar fotbalul se joacă, asta chiar o ştim cu toții, pe goluri! Franța s-a mişcat greu, aveai senzația că încă nu realizează importanța jocului, parcă nu se

deprinsese cu întrecerea. Petit neinspirat, Henry ghinionist, ce să mai zic de Leboeuf, care lua greu startul lângă Diouf. Recunosc, după primul sfert de oră, în ciuda ocaziei create de acelaşi Diouf şi irosită de Fadiga, senegalezii mei mi s-au părut cam naivi. Greşeau copilăreşte şi nu reuşeau să țină mingea mai mult de cinci secunde. Până m-am întrebat: nu cumva Bruno Metsu chiar asta le-a spus, să n-o țină? Bruno Metsu e şi el francez. Dar antrenează Senegalul. în februarie, după Cupa Africii, am scris despre el că e tehnicianul în care s-a descoperit spiritul "leilor din Dakar". Şi asta pentru că a putut zâmbi după ce a pierdut finala. Aaa! Şi iată ce am mai scris: "Facem pariu că senegalezii o să-i cam chinuie pe campionii mondiali şi europeni, în meciul de deschidere?" Facem pariu?

M-a enervat televiziunea coreeană, care n-a dat un cadru cu Metsu tot meciul. Pe Lemerre l-am văzut de mi se acrise. Mutra aia de insensibil! Spre final, prin minutul 85, părea că nu realizează ce se întâmplă. Practic, cred că el nu credea că pățeşte aşa ceva, să fie învins de Senegal. Şi a mai fost ratarea lui Henry, din minutul 90, înghețasem, dar Sylva, portarul cu nume de regină poetă (chiar a scris un poem azi, unul între doi stâlpi pe care i-a păzit ca pe ochii din cap) a blocat şi ultima zvâcnire a albaştrilor. "Allez les blues" nu i-a ajutat cu nimic pe campionii lumii într-un meci tactic magistral pentru adversarii lor.

Mâine, "ai mei" sunt Uruguay, Irlanda şi Arabia Saudită. Ultimii joacă cu nemții. Cum să țin cu nemții? Ce, m-am țicnit?

B(o)uba francezilor şi bubele mele (1 iunie)

Irlanda - Camerun 1 -1 Danemarca - Uruguay 2-1 Germania - Arabia Saudită 8-0

Trebuie să recunosc, "ai mei" au cam luat-o azi. Celeştii îngropați de propria neputință şi de Thomasson, saudiții călcați în picioare de echipa lui Voller, care ar trebui trimis să antreneze la baschet; Germania are o medie de înălțime a lotului de 1,85 m! Mi-a rămas Irlanda, care a oferit cea mai bună repriză a primelor două zile şi asta chiar în fața campionilor Africii. lar azi, nu-i puțin lucru să fii cel mai bun între Mediterana şi Cape Town, mai ales după ce în

finală ai trecut de Senegal. Care Senegal, cum era să uitați, aînvins ieri campioana lumii. încurcate mai sunt căile fotbalului. Africa a surprins în '82 şi '86, a început să conteze în '90 şi '94, iar în '98 Nigeria s-a numărat printre favoritele la titlu, la startul competiției. Irlanda - Camerun a fost cel mai bun joc al zilei, scoțând din discuție Germania - Arabia Saudită, 8-0. Păi poți să zici ceva după ce auzi scorul ăsta? Poate doar că nemții nu sunt sănătoşi la cap; cum să conduci cu 4-0 la pauză şi să mai dai patru în a două repriză? O asemenea diferență credeam că o mai găsim doar în cărțile de istoria fotbalului. în epoca jocului tacticizat până la plictiseala spectatorului, închis şi crescut pe scrâşnete de crampoane, printre tibii rănite, 8-0, rezultat de recreația mare, când s-a sunat deja de intrare şi parcăîți vine să mai stai un pic, cât să mai marchezi o dată, 8-0 zic, pare ireal.

La Niigata, tribuna irlandeză a cântat imnul Sfântului Patrick în repriza în care camerunezii au făcut ce au vrut pe teren. Eto'o, Mboma şi ceilalți "lei" s-au jucat cu oportunitățile. Mboma a marcat o dată, bine că doar o dată, altfel cine ştie cum mai scriam acum, cu toți favoriții mei perdanți. Mick McCarthy l-a trimis acasă pe singurul său jucător mondial, Roy Keane, pentru că nu i-a suportat charisma, aşa că trebuia să rezolve singur repriza a doua. Şi a făcut-o! Cum naiba, habar n-am. Dar, la reluare, Irlanda s-a dus ca un tăvălug spre poarta lui Alioum, în ritmul scandărilor "Eire - Eire", auzite din sectorul insularilor, egalând repede, prin Holland. Chiar, parcă am început să uităm că Olanda stă acasă, eliminată chiar de verzi. Verzi care au continuat să arunce mingea în careul advers, unde Keane, celălalt, puştiul, Robbie, n-a avut şansă,

trimițând o dată în bară. S-a terminat 1 -1, meritat dacă ne gândim la box, fiecare combatant adjudecându-şi câte o repriză.

Dacă Doroftei s-a internat după ce a fost declarat victorios aseară, cum oare s-o fi simțit Balbi, care a luat mai mulți pumni? Chiar credeți că e frumos pugilatul, adică chestia asta în care se cară pumni în cap de ajungi într-o zi ca Ali, marele Ali, să tremuri şi să stârneşti milă?

Uruguay a rămas cu numele. Chiar îmi pusesem ceva speranțe în ei, mă gândeam la Recoba, dar şi la tânărul portar Carrini, despre care Lippi a spus că e la fel de valoros ca Buffon, titularul Italiei. Danezii, aşa cum ştiu ei, țaca-paca... L-au adus pe Toftig, când îl văd parcă mă teleportez pe un stadion de rugby, pe Heintze, care are 39 de ani, pe Thomasson, singurul care se termină cu "son"

într-o echipă de "sen"-i: Sorensen, Laursen, Gravesen... Celeştii au avut posesie, n-au avut concepţie. Doar cu Recoba nu poţi să câştigi un meci. A mai fost şi Rodriguez, cu golul său într-adevăr mondial, dar ce folos!? Victor Pua, un antrenor ca un boxer, lat în ceafă şi burtos, a avut o inspiraţie... Adică n-a avut. Aşa că prevăd un voiaj rapid spre Montevideo pentru el şi ai săi. Franţa nu-şi mai permite să piardă încă o dată, iar Uruguay joacă următorul meci cu Franţa.

lar am ajuns la Franţa, la Diouf şi mai ales la Bouba. O mare bubă pe capul "cocoşilor". înfrângerea lor a surprins şi a bucurat în acelaşi timp. Păi nu ştiaţi că numărul duşmanilor e mai mare ca al prietenilor? lar duşmanii se bucură de răul tău. Englezii au sărbătorit, precum la Dakar, victoria Senegalului. Şi nemţii la fel. La Paris, senegalezii din Franţa au ieşit în stradă. Culmea e că, la cât de slab au jucat ai lor, francezii n-au protestat şi i-au lăsat pe africani să se bucure. Cât despre Lemerre, dacă nu se reface Zidane, e rău de el. Tocmai am vorbit de Uruguay; celeştii chiar o să joace ca apucaţii, altfel sunt eliminaţi.

Mai e o oră şi începe Craiova - Naţional. Şi tare aş vrea să văd, la campionatul mondial din fundul grădinii fotbalului, adică la noi, cine e pe primul loc. Nu contează prea mult în economia următoarelor zile de la Mondialele adevărate, dar puţină distracţie nu strică. Mai ales sâmbătă, spre seară.

A venit Argentina, a răsărit soarele! (2 iunie)

Argentina - Nigeria 1 -0 Paraguay - Africa de Sud 2-2 Anglia - Suedia 1 -1 Spania - Slovenia 3-1

Să te trezeşti cu Argentina e ca şi cum ai prinde răsăritul pe malul mării, lângă femeia la care ai visat toată adolescenţa: o mare promisiune. Azi mi-am băut cafeaua între două pase ale lui Veron şi o deviere a lui Ortega. La a treia ţigară, Batistuta a reluat în plasă, cu capul, pentru victoria în faţa Nigeriei. Doamnelor şi domnilor, Ar-gen-ti-naaa! E clar, după meciul lor de debut, sud americanii sunt principali favoriţi (încă n-a dansat Brazilia). Asta chiar dacă înainte cu doar câteva minute de start s-a accidentat Ayala, iar Bielsa l-a trimis în teren, titular, pe Placente. Diego are doar 21 de ani, dar joacă la Bayer Leverkusen. lar Bayer Leverkusen e un fel de Argentină printre cluburile de pe bătrânul continent. Gabriel Omar Batistuta a fost în primii "11" înaintea lui Hernan Crespo. Simeone a fost şi el acolo. Juan Pablo Sorin, la fel. Nigeria, fără Oliseh, pedepsit şi lăsat acasă, împreună cu Finidi. Amândoi au scris istorie în ultimii zece ani, pentru naţionala "vulturilor". Alin Stoica, românul de 21 de ani

care de 6 joacă la Anderlecht, în Belgia, mi-a spus acum vreo săptămână că în fotbalul de azi nu contează cine ai fost ieri şi ce ai făcut. Acum, ce poţi şi cât ai putea să însemni în viitor e important şi unică măsură pentru tine. Aşa că, doi mari fotbalişti nigerieni văd Mondialul la televizor, ca mine, doar pentru căîn februarie au pierdut o semifinală de Cupa Africii la lovituri de departajare.

Argentina, Nigeria, Anglia, Suedia. I s-a spus "grupa morţii". Argentinienii sunt primii supravieţuitori. Pletoşi, arţăgoşi, dar, mai mult decât atât, cu un fotbal minunat. Ofensiv chiar şi la preluările din preajma propriului careu. Mi-au lăsat senzaţia că nici nu forţează mai mult decât trebuie. Puţin pentru succes, mai mult pentru plătitorii de bilete şi cei treziţi dis-de-dimineaţă la Buenos Aires sau în Europa. Nigeria, oricât ar fi vrut, n-avea cum să încurce singurii jucători care vor titlul mondial doar de plăcere. Şi pentru toţi concetăţenii lor care suferă acasă, din cauza situaţiei economice. Fotbaliştii lui Bielsa şi-au plătit din buzunarele proprii charterul pentru Japonia, Federaţia naţională neavând bani. Nici pentru vreo primă,

în cazul în care se câştigă Cupa. Batistuta, Ortega, Veron şi ceilalţi au zis că nici nu-i interesează banii. E clar că joacă de plăcere. S-a văzut şi cu Nigeria. Vin la rând Anglia şi Suedia, care au remizat urât azi. Noroc că a putut juca Beckham vreo 60 de minute, dând câteva pase luminoase, de se mirau niponii prin tribune, cu gurile căscate. Două căpăţâni de fundaşi englezii au decis meciul. A lui Ferdinand, care a reluat sub transversala suedeză pentru 1-0, şi a lui Mills, care n-a gândit când s-a apucat să facă preluări pe piept în careul propriu. De parcă ar fi Lucio! Mi-e dor de Brazilia! Suedia a egalat după inconştienţa lui Mills şi gata meciul. O singură necunoscută a avut el, până la urmă: cum s-o fi simţit Sven Goran Eriksson, selecţionerul suedez al englezilor, întâlnind chiar Suedia?

Când la Bucureşti a început să plouă, era încă 0-0 între Spania şi Slovenia. Mi-am adus aminte că în noiembrie trecut, la Ljubljana, cu o zi înaintea primei manşe a barajului cu noi, a nins. Şi Ales Ceh, căpitanul sloven, a spus că ei nu pierd când ninge. Şi n-au pierdut. La Bucureşti, patru zile mai târziu, a plouat, şi iar n-au pierdut. M-am gândit că poate ploaia asta le va cerne iar norocul pe creştet. Recunosc, orice aţi zice, cu ei am ţinut azi, în faţa ibericilor. Numai că Spania e Spania, adică nu-i România, şi s-a terminat 3-1 pentru elevii lui Camacho. S-a dus norocul mister Srecko (în slovenă, prenumele selecţionerului

Srecko Katanecînseamnă norocos).

Paraguay a avut 2-0 şi a terminat 2-2 cu Africa de Sud. Cu neşansă, pentru că 2-1 s-a făcut după un autogol, iar 2-2 după un penalty inventat de arbitrul slovac Lubos Michel. Ce mişel!

Nu-mi ies din minte germanii, cu acel 8-0 în fața Arabiei Saudite. Nemții n-au avut niciodată simțul decenței în fotbal. Păi acum 25 de ani, Ajax i-a organizat lui Cruyff meciul de retragere invitând pe Bayern Munchen. Un meci de retragere e o sărbătoare, e singurul blat permis de morala supremă a fotbalului. Şi nemții au bătut cu 5-1. Acum doi ani, când federația daneză sărbătorea un secol de la înființare, naționala Germană a bătut la Copenhaga pe cea a gazdelor cu 6-0, într-un amical. lar anul trecut a fost 5-0 Germania - Ungaria la Budapesta, când maghiarii împlineau şi ei 100 de ani de la înființarea Federației. Mai vreți dovezi că nemții pun capul înainte şi dau cu el în pereți până le crapă?

Atenție **la Italia! (3 iunie)**

Croația - Mexic 0-1 Brazilia - Turcia 2-1 Italia - Ecuador 2-0

Exceptând Portugalia (pe care o consider favorită; nu mare, dar capabilă de un rezultat final notabil), am văzut la lucru toate pretendentele la titlu. Franța a dat-o în bară cu Senegalul şi are cota în scădere. Argentina e în grafic. Italia la fel. Macaronarii m-au plictisit din nou cu jocul lorînchis şi cu "tancul" Vieri, care a marcat de două ori împotriva Ecuadorului. în minutul 7 partida era practic încheiată. 1-0 pentru Italia e final de meci, că nu le mai dai gol, cu atât mai puțin dacă eşti Ecuador şi e prima ta apariție la Mondiale. Sud americanii nici n-aveau cu cine să pună probleme. Aguinaga are 34 de ani, ani care se văd la fiecare preluare sau pasă, Delagdo e mare şi atât, ceilalți au fost depăşiți de importanța jocului. Del Piero a fost rezervă, bătrânul Trappatoni confirmând că ține mai mult la Totti decât la căpitanul campioanei Italiei. O Italie care a tremurat doarîn zona lui Maldini fiul, peste care trecerea anilorîncepe să se vadă.

Decepția zilei a fost Croația (nu şi a mea), medaliata cu bronz de la precedenta ediție oferind cea mai slabă evoluție de până acum. 99 de ani împărțiți egal adună împreună Suker, Boksic şi Prosinecki şi de la ei s-a aşteptat construcția şi finalizarea. Greoi, neinspirați şi gata de pensie, au sfârşit meciul cu Mexic pe banca rezervelor. Mexicanii îmi sunt simpatici, încă din 1986, când l-au adoptat pe Maradona ca pe copilul soarelui, proiectat pe Azteca, unde Diego a triumfat definitiv. Harnici la mijlocul terenului, ei au avut probleme doar până s-

au prins că nu sus trebuie să arunce mingile. Croații l-au forțat pe Niko Kovac, în dreapta, ducând atacurile mereu pe partea sa, dar se vede că noul decar al tricourilor alb şi roşu e doar rezervă la Bayern Munchen. Cel mai drăguț om al meciului a fost selecționerul mexican Javier Aguirre. Sub soarele ce tăiase stadionul din Niigata în două prin proiecția acoperişului pe gazon, cu mânecile de la cămaşă suflecate şi mâinile în şolduri, el părea un şerif de graniță săturat să aresteze imigranți ilegali în Texas. în tribune, spectacol. Sombreros legănate în ritm de "Ay ay ay lindo" de la mexicani, "Go West"-ul celor de la Pet Shop Boys dinspre croați. Un mondial de fotbal e şi un festival de muzică şi dans în acelaşi timp.

Pe teren Zivkovic greşeşte la singura sclipire a verzilor, o pasă cu călcâiul şi faultează în careu. 11 metri şi eliminare. E gata totul, europenii n-au mişcat în unsprezece, n-au cum să pretindă ceva în zece. Asta chiar dacă în poarta adversă e Oscar Perez, un goal keeper care măsoară doar 1,71 m. Croatul Pletikosa, celălalt portar, are 1,92 m! Față de ce au arătat în Franța, ex iugoslavii au suferit o cădere uriaşă. Nu viteză, nu imaginație, nici măcar îndârjirea şi ambiția unor urmaşi de uştaşi.

Brazilia! Ronaldo, Rivaldo, Roberto Carlos, Ronaldinho, Juninho, Lucio,... să-i zic pe toți? Fiecare e o altfel de sambă. Turcia bagă capul înainte şi "materiale": Rustu apără eroic, Rivaldo zâmbeşte după o ratare din şase metri. Ronaldo la fel. între două zâmbete carioca, Yldirai Basturk, coleg cu Lucio la Bayer, trimite o minge pe stânga, Hasan Sas preia şi torpilează poarta sud americană. Mă frec la ochi şi înjur: 1-0 pentru Turcia chiar e nedrept, chiar dacă, în principiu, nu cred decât într-o singură dreptate fotbalistică: tabela de marcaj. Dar galbenii au jucat mai bine şi mai frumos.

După pauză, roşii semilunei se strâng în fața porții proprii. Maşina de driblat intră în acțiune. Rivaldo se duce spre stânga, în voltă, centrează întors şi Ronaldo pune capul pentru 1-1. îmi vine inima la loc. "Copiii" mei încep iar cu mingicăreala. Mai sunt puține minute. Alpay îl scapă pe Luizao, trage de el, amândoi cad în careu. Arbitrul dictează penalty. A fost, n-a fost? Eu zic da. Alpay, la cabine, roşu, a fost ultimul apărător. Rivaldo nu iartă: e 2-1. Meciul se termină urât, cu turcii inconştienți, jucând dur şi pierzându-l pentru asta pe Hakan Unsal, eliminat şi el. Păcat, ar fi putut să învețe ceva de la brazilieni.

La Ulsan, unde s-a jucat acest Brazilia - Turcia, agitația forțelor de ordine a

fost mare, mai ales prin oraş. Asta pentru că s-au descoperit stații TV pirat nord coreene, care preiau imagini live de la Cupa Mondială, fără drepturi pentru ele.

Scandal e şi în Japonia, unde, din cauza Federației Internaționale nu s-au vândut toate biletele. lar niponii s-au deranjat, pentru că la televizor apar imagini cu multe scaune goale pe stadioanele din țara lor.

Am început cu favoritele, termin cu ele azi. Argentina e favorita mea, de Italia mi-e cel mai frică. Pentru că, dacă nu-i plac pe azzuri, nu înseamnă că-i ignor. Sunt puternici!

Bora, acest Don Quijote al fotbalului (4 iunie)

China - Costa Rica 0-2 Japonia - Belgia 2-2 Coreea de Sud - Polonia 2-0

Mondialul şi-a primit azi cel mai pitoresc personaj al său. Omul care ne aduce mereu aminte că visele pot deveni realități, atunci când crezi în ele.

Bora Milutinovic este singurul antrenor din lume care a adunat cinci prezențe la turnee finale. De fiecare dată a făcut-o cu echipe diferite, toate din valul doi sau trei al fotbalului mondial. în 1986, sârbul conducea Mexicul, chiar pe pământ aztec, fiind eliminat de Germania, în sferturi de finală, greu, cu 0-1.

Patru ani mai târziu, în Italia, Bora a adus tăblița pe care desena scheme tactice pentru costaricani. A ieşit din grupe învingând Scoția şi Suedia, performanță uimitoare pentru o debutantă.

A venit la rând America, în 1 994. A construit o formație care a reuşit să se califice în optimi.

Franța 1998 l-a găsit pe banca Nigeriei, cea mai talentată echipă africană la acel moment, dar şi cea mai capricioasă. A consemnat eliminarea Spaniei, pe care a învins-o cu 3-2. Deasupra rezultatelor stricte, de pe tabelă, a rămas însă imaginea unor formații îndrăznețe, surprinzătoare tocmai pentru că nimeni nu credea în ele. Bora a crezut, pentru că şi-a învățat toți elevii să creadă în fotbal.

Bora e acum în Coreea, din nou cu o debutantă: China. leri, când la Bucureşti era ora 09.30, probabil că s-aînregistrat recordul mondial de audiență pentru o transmisie TV. China are mai mult de un miliard de locuitori. lar echipa națională juca primul meci la un Campionat Mondial. Soarta a ținut, într-un fel, cu Bora, primul adversar fiind Costa Rica, formația pe care a dus-o cel mai departe la un turneu final. Mai mult, echipa adversă e antrenată acum de Alexandre Guimaraes, căpitanul costaricanilor în 1 990, practic, unul din "copiii" lui Milutinovic. Duelul elev - profesor a fost câştigat de primul pe teren, mai ales

pentru că asiaticii au plătit scump emoţiile debutului şi naivităţile unui fotbal rămas în urmă, deocamdată, mai ales din punct de vedere tactic. Finalul a fost însă emoţionant pentru mine, cei doi tehnicieni rămânând minute bune la marginea

terenului şi discutând zâmbitori. Bora sigur a fost nefericit de înfrângere, dar la fel de sigur sunt că puţin s-a bucurat pentru succesul lui Guimaraes.

Japonia şi Belgia au încântat în ultimele 45 de minute ale disputei lor, înscriind fiecare de câte două ori şi ratând alte situaţii favorabile. Erou a fost Inamoto, un jucător care seamănă cu un copil năstruşnic, zâmbitor tot timpul (oricum, mie mi se pare că toţi japonezii zâmbesc necontenit), parcă pus pe şotii. Au mai fost şi suporterii niponi, civilizaţi până la nefiresc pentru un stadion de fotbal. Gazdele ar fi putut câştiga dacă nu ar fi fost luate pe sus de către spectatori şi aruncate în careul advers. Naivitatea de a ataca fericiţi când aveau 2-1 şi mai aveau 1 5 minute de joc au plătit-o prin golul egalizator. Răsplata a venit şi ea, dar arbitrul (nu-mi place să-mi amintesc numele arbitrilor care comit greşeli) le-a anulat un gol perfect valabil înscris de acelaşi Inamoto. E drept, tot arbitrul le-a refuzat belgienilor un penalty clar în ultimul minut de joc.

După Coreea de Sud - Polonia m-am frecat la ochi. "Uluitor" a fost singurul cuvânt pe care l-am găsit atunci pentru a reda jocul asiaticilor. Forţă fizică, eleganţă, disciplină, naturaleţe şi bucurie. Dacă japonezii, crescuţi în spiritul francez de antrenorul Troussier, s-au dus spre poarta adversă deseori din entuziasm, coreenii, cu olandezul Hiddink pe bancă, au semănat cu o "portocală mecanică", având ochii oblici. Polonia mi-a părut nevinovată, ajunsă fără voia ei pe un stadion unde s-a cântat tot timpul jocului, cântec războinic ce i-a dus spre victorie pe "dragoni". Dintre toate formaţiile "nefavorite", Coreea mi s-a părut cea mai puternică. Uneori a fost încântătoare, practic jucându-se cu ocaziile la poarta nefericitului Dudek. Hwan Sung Hong şi Yoo Sang Chul au înscris golurile; v-am spus numele lor doar pentru că nu strică puţin amuzament după o zi de muncă.

A murit şi capra mea (5 iunie)

Rusia - Tunisia 2-0 SUA- Portugalia 3-2 Germania - Irlanda 1 -1

Să vă spun ceva: dacă şi americanii au învăţat să joace fotbal (soccer cum îi spun ei), atunci se strică şi sportul ăsta. Când îşi vor da seama că cea mai importantă competiţie sportivă a planetei e Cupa Mondială de soccer şi nu Super Bowl sau All Star Game, americanii îşi vor propune, cu siguranţă, să o câştige.

Nu prea suportă să nu fie cei mai buni. Odată intrat, însă, în sfera de influență a acestora, fotbalul se duce dracu' şi, personal, aş interzice participarea lor la Cupa Mondială. Mai ales azi, după ce mi-au dărâmat cel mai frumos vis european pe care îl aveam, Portugalia. Chiar că e greu să mai înțelegi ceva după Senegal - Franța 1-0, Coreea de Sud - Polonia 2-0 şi Statele Unite - Portugalia 3-0, în minutul 37! M-am gândit că m-a luat somnul în fața televizorului, după atâtea zile de fotbal început dis-de-dimineață, că visez urât şi că e un semn. Nimic din toate astea, pentru că am schimbat canalul, se dădeau ştirile de la prânz, eram treaz, treji şi jucătorii; era 3-0 pentru americani.

Mi-am amintit de celebrul 5-3 reuşit de portughezi în 1966, în fața Coreei de Nord, după ce asiaticii conduceau cu 3-0. Atunci Eusebio a marcat de trei ori. Am sperat că şi Figo îşi reaminteşte de eroul mozambican al țării sale, dar, vai!, cel mai bun fotbalist din lume în anul 2001 n-a mişcat nimic. Am crezut, mai ales după Euro 2000, că portughezii mei vor putea acum să obțină o mare performanță. Au o generație uimitoare, dar n-au moral pentru competiții mari. Dacă italienii sunt latinii cu cel mai rece sânge, portughezii îl au clocotit. Mai cred că suporterii Italiei şi ai Franței m-au blestemat. Mai ales francofonii, parcă-i aud, "să se simtă cum ne-am simțit noi pe 31 iunie". Da, iată, a murit şi capra mea!

La ora siestei mi-a venit inima la loc, după ce Irlanda a dominat Germania copios şi a marcat exact atunci când trebuia pentru a-i face pe nemți să se zgârie pe ochi: în minutul 93. Voller e un mare norocos, l-a inventat pe polonezul Miroslav Klose; el ştie cum, el ştie din ce. Pe Klose nu-l sufăr doar pentru că n-a ținut cont de cele 87 de selecții pe care mama lui le-a adunatîn naționala poloneză de handbal. El a ales săjoace pentru Germania. Nemții siguríşi freacă mâinile albicioase

încântați; Klose face banii, de vreme ce a marcat de patru ori în două jocuri. A înscris şi cu Irlanda, în minutul 19. Apoi Germania a devenit Italia, închizând meciul, mai bine zis încercând să facă asta. Ballack şi compania au omis însă că în fața lor e Irlanda. Reprezentanta unei insule pe care englezii s-au chinuit vreo 4 secole să o domine şi până la urmă au plecat acasă. Mick McKarthy i-a aruncat pe ai lui în atac, reamintindu-ne de disputa contra Camerunului. Ca şi atunci, şi acum, antrenorul a mutat inspirat. Veteranul Nial Quinn a prelungit cu capul balonul pe care Robbie Keane l-a trimis în plasă

pentru 1 -1. Minutul 93, ultimul. Să nu mai zic de faptul că acelaşi Keane a avut alte două ocazii, din care una mare, mare de tot, respinsă de Kahn cu şoldul; are şi noroc cel despre care se spune că e cel mai bun portar din lume. Deşi încheiat la egalitate, meciul a avut un învingător personalizat în spiritul de luptă irlandez, în credința lor că doar consecvența aduce rezultate.

în fine, Rusia n-a avut prea mult de lucru cu Tunisia, deşi africanii n-au jucat prea rău până la 0-1. Pe vecinii noştri i-au purtat din nou în atac Karpin şi Mostovoi. Sunt unicii jucători ruşi care îmi plac, asta mai ales pentru că joacă la Celta Vigo. lar Vigo e în Galicia, o regiune aproape şi ea de sufletul meu.

Campioana lumii încă n-a marcat! (6 iunie)

Danemarca - Senegal 1 -1 Camerun - Arabia Saudită 1 -0 Franța - Uruguay 0-0

E minutul 47 al partidei Franța - Uruguay. Campionii lumii evoluieazăîn zece de lajumătatea primei părți, când Henry a avut o intervenție criminală şi a fost eliminat. Repriza a doua a început de puțină vreme. îmi place Uruguay, sud americanii nu s-au năpustit în atac după ce au rămas mai mulți pe teren. Şi, în plus, nu-mi plac francezii. Uff, ce lob a trimis Micoud, Carini a respins greu peste transversală. Corner: Desailly reia din şase metri; ce liber a fost, bine că a trimis deasupra! Un gol pentru francezi i-ar fi dărâmat pe celeşti. Aşa, Recoba scapă singur pe stânga, şutează la colțul scurt, dar Barthez reține. Recoba mai încearcă o dată, în acelaşi minut; de data asta trage afară. Se joacă pe contre. Recoba trece din nou de Candela, centreazăîn fața porții, Abreu pune capul, dar mingea se duce afară. Ce ocazie! Francezii îşi revin şi pleacă din nou la atac. O eliminare ar fi o adevărată tragedie. Dacă Zidane nu era accidentat, sigur aveau alte şanse. Şi dacă Henry nu faulta stupid... Ce e asta? Trezeguet e singur, nuuuuuu. Daaaaa. Carini a parat miraculos un şut de la 1 0 metri! Şi din nou Recoba, lansare spre Abreu, singur cu Barthez, apără francezul. De zece minute se joacă într-un ritm mondial. "Les bleus" ştiu că trebuie să rişte. La 0-0 şansele sunt minime. Vor juca ultima partidă cu Danemarca. lar Danemarca se poate califica şi cu un egal, deci se va închide. Vai, lovitură liberă pentru francezi, de la 1 7 metri. Petit şi Micoud sunt lângă balon. Petit a trimis într-unul din stâlpii porții uruguayene, din lovitură liberă, în prima repriză. Acum e şi mai aproape de poartă, şi mai central. Dar trage Micoud, însă Carini parează acrobatic. Ce meci! Victor Pua le cere elevilor săi calm; contraatacul le convine mai mult lui Recoba şi

alor săi.

Mai sunt zece minute până la final. Varela e faultat pe dreapta, la vreo 22 de metri de poarta franceză. E pe stângul lui Recoba; hai Alvaro! Total aiurea şutul. Lemerre e stană de piatră pe margine. Iese Trezeguet, intră Cisse. Djibril e campion în Franța, cu Lyon. Se vede că e odihnit, pătrunde pe dreapta, centrează, Lembo pune piciorul greşit, a fost aproape de un autogol. Cât nu-mi plac mie francezii, azi îi admir pentru încăpățânare. Şi pentru întreg efortul pe care îl fac. Cinci minute

de joc; o nouă lovitură liberă pentru sud americani; nu mai e Recoba acolo, Magallanes trage, însă pe centrul porții, şi Barthez prinde. La cealaltă poartă, în doar 20 de secunde, Cisse l-a încercat şi el pe Carini, dar acesta a fost atent. Deşi în zece, Franța domină. Nu mă interesează dacă o eliminare a lor va face rău fotbalului, aşa cum încearcă unii să mă convingă. Sunt sigur că ar fi plataîntregii lorîngâmfări din ultimii patru ani.

Se intră în prelungiri. Lizarazu ia o acțiune pe cont propriu; cât de înverşunat e micuțul basc, ce pasă pentru Cisse, l-a lăsat singurîn fața lui Carini, dar portarul a respins. Doamne, ce repriză! Acum a scăpat Magallanes, tot singur, dar Barthez a fost la post. Putea semna eliminarea campionilor pletosul Magallanes. Fluier final: 0-0! Teoretic, orice mai e posibil în această grupă. Danemarca a remizat dimineață cu Senegal, 1-1. Amândouă au patru puncte. Dar dacă amândouă pierd ultimul joc, toate cele patru formații ale grupei vor avea câte patru puncte. Sunt prea obosit ca să fac acum calcule pentru calificare.

Danemarca - Senegal a fost interesant, cu africanii mult mai ofensivi decât la debut, dar mai puțin eficienți. Bruno Metsu şi-a mai dat o dată măsura valorii, la pauză, când a schimbat de două ori ofensiva, modificând raportul de forțe din teren. Danemarca n-a mai fost la fel de organizată, în unele momente apărându-se disperat. Dacă Diouf şi Fadiga n-ar fi lăsat impresia unei lejerități de care doar africanii sunt capabili azi, Senegal era prima calificatăîn optimi.

Ce se ştie sigur e că Arabia Saudită e prima echipă eliminată. A jucat mai bine decât în fața Germaniei, dar tot a pierdut, 0-1. Asta şi pentru că selecționata cameruneză a jucat mai prost decât împotriva Irlandei. Calculele sunt mai simple aici, dacă am mai putea crede că e simplu să faci previziuni în fotbal. Oricum, teoretic, Irlanda, care întâlneşte în ultimul joc Arabia Saudită, are trei puncte în plus şi e calificată. Germania are nevoie de un punct în fața Camerunului pentru

a merge în optimi, dar nu se ştie niciodată cu "Leii". Şi nu mai trebuie judecaţi elevii lui Voller după acel 8-0 în faţa Arabiei. Sunt mai slabi de atât!

Ay, Argentina! (7 iunie)

Suedia - Nigeria 2-1 Spania - Paraguay 3-1 Anglia - Argentina 1 -0

De la Maldive (sau Falkland) încoace, Anglia împotriva Argentinei e o luptă la baionetă, indiferent dacă e dată pe mare, în tranşee sau pe terenul de fotbal. Şi tot de la Maldive încoace, parcă vrând să facă într-un fel pace, zeul fotbal aduce combatantele în iarbă la intervale regulate. în 1 986 a fost Maradona, care a dat un gol cu mâna, "mâna lui Dumnezeu", apoi i-a aliniat pe "infanteriştii" din faţa lui Shilton şi i-a "executat" printr-un dribling divin. în 1 998 a fost simularea lui Simeone şi eliminarea nedreaptă a lui Beckham (arbitru a fost Kim Milton Nielsen; nu-mi aduc aminte vreun meci, arbitrat de acest danez stupid şi îngâmfat, terminat fără ca el să fi greşit mişeleşte; chiar mă întreb ce pile are pe la FIFA de încă mai are fluierul în gură?); ca şi cum eliminarea asta n-ar fi fost de ajuns, lui Sol Campbell i s-a anulat atunci un gol perfect valabil.

Azi, un nou episod al disputei anglo-argentiniene s-a consumat la Saporro, pe un stadion din secolul viitor, o farfurie zburătoare cutremurată de "God save the queen". Anglia s-a îmbrăcat în zale şi s-a pregătit pentru Argentina. Suedezul Eriksson a avut doi închizători pe teren, Hargraves şi Butt, lipiţi de Ortega şi Veron. Ultimul a ieşit la pauză, după o repriză ştearsă. Owen a fost ca un "Spitfire": raiduri rapide şi eficiente. La unul din ele, Pochettino a întins imprudent piciorul şi Collina a dictat penalty. Corect! lubesc Argentina, dar a fost o lovitură de pedeapsă justă. Comentatorii televiziunii naţionale au dat-o cotită. Degeaba, chiar a fost fault! Beckham l-a executat pe Cavallero şi la cabine s-a plecat cu avantajul britanicilor. Avantaj evident şi în tribune, unde "Go England" s-a auzit necontenit. Repriza a doua a fost un fel de Marna a englezilor, cu argentinienii aşezaţi ca pe semicercul de handbal în jurul careului advers. Doar vreo zece minute după reluare au reuşit europenii să mişte în atac. A tras Scholes de la marginea careului, un vole de zile mari, dar Cavallero a respins. Eriksson s-a prins că îi mai trebuie un vârf lângă Owen, Heskey jucând mult prea retras. Şi l-a băgat pe Sheringham. Teddy are 36 de ani şi o eficienţă incredibilă. E omul care marchează golurile de care ai cea mai mare nevoie. La 1-0 se întâmplă ceva incredibil: englezii reuşesc 17 pase consecutive plecate din propriul careu şi finalizate de Sheringham, care, la prima

întâlnire cu balonul, îl expediază sub transversală; de fapt aproape, pentru că e din nou acolo Cavallero şi respinge. E ultima zvâcnire în careul argentinian. Pe ecran apar doi englezi, în tribune, îmbrăcaţi în zale medievale. Jucătorii parcă văd imaginea şi înţeleg: trei linii defensive în faţa lui Seaman. Owen, care e vârf, se apără la 30 de metri de propria poartă. Bielsa pare în transă. Deşi are doar un atacant pe teren, îl schimbă. în locul lui Batistuta, care a avut o singură ocazie mare (era şi greu de unul singur între Sol Campbell şi Rio Ferdinand) intră Crespo. Ortega, care n-a mişcat nimic, rămâne pe teren. Killy Gonzalez trage de la 16 metri. Dacă ar fi nimerit în plasă, balonul ar fi zburat spre tribune cărând poarta după el; şutul a fost de fapt o torpilă! Intră şi Piojo Lopez. Degeaba, englezii chiar rezistă. Fac un pressing nimicitor la mijloc şi argentinienii parcă au picioarele legate. Le lipseşte Maradona. Aimar, Ortega sau Lopez nu sunt capabili să elimine vreun adversar pentru a crea superioritate. Argentina e tranchilizată şi alege să joace exact cum le place mai mult englezilor. Baloanele sunt aruncate în careu, dar acolo Campbell şi Ferdinand par baschetbalişti. Detenta lor e impresionantă. Doar ei dau cu capul! Şi când nu o fac, Seaman respinge, cum s-aîntâmplat la ratarea lui Pochettino. Ce tristeţe! Argentina a pierdut. Mai e însă un meci, cu Suedia, care are nevoie doar de un egal. Poate că meciul ăsta e bun, poate îi determină pe sud americani să arate tot ce ştiu. încă mai sper şi mai cred în ei.

Anglia pare calificată, urmează să joace cu Nigeria, care e deja cu bagajele făcute, după ce a pierdut în faţa Suediei. Nordicii sunt cei mai norocoşi la acest turneu final. Păi africanii au dat de două ori în bară şi au primit un gol plecat de la o poziţie dubioasă de off side. Chiar trebuie să li se termine şi norocul ăsta odată. De ce nu chiar marţi, cu Argentina?!

Spania a confirmat azi că are cel mai bun start de Cupă Mondială după 52 de ani. A bătut Paraguay deşi în minutul 9 era 1-0 pentru sud americani, marcase Puyol în proprie poartă. Camacho a mutat inspirat şi decisiv: Morientes în locul lui Tristan. Şi Morientes a dus scorul la 2-1! Chilavert, portarul paraguayan ar fi putut smulge un egal dacă ar fi transformat o lovitură liberă de la 20 de metri, aproape de final. Aşa, elevii bătrânului Cesare Maldini trebuie să învingă Slovenia şi să aştepte celelalte rezultate pentru a putea obţine calificarea.

Italia mai şi pierde (8 iunie)

Africa de Sud - Slovenia 1 -0 Italia - Croaţia 1 -2 Brazilia - China 4-0

E deja certitudine, asistăm la un Campionat Mondial nebun. Nebun de-a binelea, luat razna între rezultate anormale pentru orice casă de pariuri care se respectă. Păi cine paria ceva pe Croația? Eu unul nu, deşi nu-mi plac italienii. Nu pariam pentru că văzusem o echipă croată la pământ în jocul împotriva Mexicului. Nu pariam pentru că ştiam despre Italia că e puternică. Păcat că n-am pariat, măcar pentru a-mi justifica antipatia față de macaronari. Croația a învins Italia cu 2-1! A fost un meci care s-a jucat abia din minutul 73, după egalarea lui Olic.

Japonezii iubesc Italia, inexplicabil mie acest sentiment, iar asta a făcut ca, la Ibaraki, stadionul să fie "azzuro". Croații, vreo două duzini, arătau în tribune ca piperul în sosul de paste: ştiai că sunt acolo, dar îi simțeai din întâmplare. Pe teren, scenariul preferat pentru Trapattoni; croații mai legați la mijloc, mai elaborați la construcție, dar ineficienți la finalizare. Vieri, un salt, un "remate de cabeza" (cum spun spaniolii; în română cum naiba să spui "un şut cu capul"?) şi 1-0. Plus vreo 35 de minute în care Italia trebuia să facă exact ce ştie mai bine, să se apere. Mirko Jozic, antrenorul croat, a început jocul lăsându-i pe banca de rezerve pe veteranii Suker şi Prosinecki. în locul ultimului, conducător de joc a fost ales Rapaic. După golul italian, Jozic a mutat de două ori: Vranijes, care are doar 22 de ani, l-aînlocuit pe Soldo, care are 35. A intrat şi Ivica Olic, doar 23 de ani, de la NK Zagreb. Părea că degeaba s-au făcut schimbările, ocaziile nu se prea iveau la poarta lui Buffon. Jarni a mai pătruns însă o dată pe stânga, a centrat la semiînălțime, la marginea careului mic, Materazzi (care înainte de pauză l-a înlocuit pe Nesta, accidentat) a crezut că nu e nimeni în spatele său, a lăsat mingea să treacă, dar acolo era Olic, care a egalat. Bucurie mare la croați, pe bancă, un egal îi mai păstra în lupta pentru calificare. Trec doar trei minute, Niko Kovac blochează o degajare la 30 de metri de poarta italiană, Rapaic preia, şutează de la marginea careului, Materazzi pune piciorul nefericit şi mingea se învârte nefiresc peste Buffon şi cade în plasă: 2-1 pentru croați. Bucuria lor e imensă acum, o victorie îi face favoriți pentru unul din primele două locuri. Televiziunea japoneză îl arată pe Panucci, care pare să nu

înțeleagă ce se întâmplă. Pe margine, Trappattoni strigă la Totti: "Francescoooo" şi îi face semn să se ducă înainte. Până la golul lui Rapaic, antrenorul italian pregătea două schimbări, urmând să intre Di Livio şi Coco. După gol îl scoate pe Doni şi îl trimite în avanposturi pe Pippo Inzaghi. Croații se

apără exact, conduşi chiar de tânărul Vranijes. Italienii încearcă orice truc. Au şi neşansă, Totti trimițând în stâlpul din dreapta lui Pletikosa, din lovitură liberă. în ultimul minut de prelungiri marchează, dar golul e corect anulat pentru un fault comis de Inzaghi. Nu e primul gol anulat pentru squadraîn această zi. La 0-0 au mai înscris italienii, dar s-a considerat off side poziția lui Vieri. Eronată decizie a asistentului, n-a fost off side. Dar, în ultimul minut, a fost fault. Şi Italia a pierdut! A făcut-o pe mâna unui apărător, exact când se vorbea mai mult despre imbatabila apărare italiană. A pierdut şi pe mâna lui Trappattoni, despre care cel mai înflăcărat suporter român al Italiei pe care eu îl cunosc a spus, după meci, că e senil. Cred şi eu că, nelăsând deoparte meritele Croației, e mai mult o auto înfrângere italianăîn scorul de azi.

Slovenia pleacă acasă şi o face după un scandal imens, Katanec excluzându-l din lot pe Zahovic. Cu Africa de Sud a primit un gol aiurea, încă din minutul 4, şi meciul a fost gata. Slovenii n-au reuşit să mai surprindă pe nimeni la acest Mondial. Numai noi am luat bătaie de la ei, chiar dacă am deschis scorul!

Despre Brazilia - China ce să vă spun? Scor 4-0, repetiție reuşită şi plăcută iubitorului de pase cu călcâiul şi goluri multe. Nu foarte multe, trebuie totuşi să te gândeşti şi la competiție, la adversar, la ce urmează. Da, dacă erau nemții, mai trăgeau vreo opt, poate zece dacă aveau timp. Brazilienii nu sunt doar cei mai talentați, ci şi cei mai înțelegători față de spiritul acestui joc. Numai nemții cred că spiritul fotbalului e să dai pânăîți vine rău la goluri. Nemții...

Japonia dă lecții de viață (9 iunie)

Mexic - Ecuador 2-1 Turcia - Costa Rica 1 -1 Japonia - Rusia 1 -0

Până la urmă, Mondialul jucat de trei ori pe zi, începând la nouă şi jumătate dimineața, are şi avantaje. E plăcută răcoarea camerei ferită de canicula asfaltului bucureştean, completată cu un ceai rece la amiază, când iei prima pauză, după Mexic - Ecuador şi înainte de Turcia - Costa Rica. Mie chiar nu-mi displace acest program, chiar dacă, de obicei, nu prea mai am timp de altceva în restul zilei. Pentru o duminică încinsă, în care nu-ți permiți o ieşire la munte, chiar e singura opțiune sănătoasă: stai ascuns în casă şi te lipeşti de televizor. Da, e drept, mai trebuie să îți şi placă fotbalul; mie îmi place. Aşa că mă simt privilegiat pentru cele şase ore de fotbal mondial, rație zilnică venită cu satelitul din Orientul îndepărtat. E fotbal mondial, chiar dacă nu vezi zi de zi Argentina, Brazilia, Anglia sau Franța. E fotbal mondial pentru că această competiție e

altceva, motivația e alta, speranțele altele, visele mai îndrăznețe. Japonia a visat să organizeze o Cupă Mondială. A primit-o, e drept, doar pe jumătate, dar suficient pentru a pune în mişcare întreaga națiune. A fi gazda celei mai mari şi mai mediatizate competiții a planetei a devenit o chestiune naționalăîn arhipelagul nipon. Nu din orgoliu, ci din respect față de muncă. Până acum vreo zece ani, în fotbal, Japonia era doar o formație exotică. Pentru a schimba această percepție, s-a inventatj League, un campionat profesionist în care s-a investit mult, la "Soare Răsare" ajungând săjoace Zico, Falcao, sau Pixi Stoikovic. Centrele de copii au cunoscut o dezvoltare incredibilă, fiind angajați sute de tehnicieni europeni sau sud americani, zonele cu fotbalul cel mai dezvoltat. Rezultatele au venit destul de rapid, fiind reliefate mai ales prin apariția jucătorilor niponi pe bătrânul continent. Primul a fost Hidetoshi Nakata, care în primul său sezon la Perugia, în Italia, a uimit. Apoi a cucerit titlul cu AS Roma, iar anul acesta Cupa Italiei, cu Parma. Trebuie să ai o mare valoare ca să te impui în Serie A, campionatul unde, spre exemplu, Hagi n-a prea convins. Japonia l-a trimis în Europa, după Nakata, pe Shinji Ono. E câştigător al Cupei UEFA cu Feyenoord. în fine, Inamoto, primul japonez din Premiere League, la campioana Angliei, Arsenal.

Tot ceea ce s-a întâmplat în Japonia în ultimii ani a avut un singur scop: construcția unei reprezentative naționale care

să reuşească o performanță la Cupa Mondială. Şi asta s-a întâmplat, pentru că munca e, până la urmă, răsplătită. A fost marea zi a niponilor. La Yokohama, pe un stadion arhiplin, elevii francezului Philippe Trouzier au învins Rusia. A fost victoria muncii, mai bine zis a filosofiei muncii. Toată abnegația națiunii nipone a fost pe teren, în alunecările lui Ono, în deposedările imposibile realizate de Suzuki, sau în şutul sub transversală expediat de Inamoto, pentru prima victorie la Cupa Mondială. Văzându-i pe Nakata şi pe ceilalți colegi ai săi jucând, am înțeles de ce Japonia a devenit una din principalele forțe economice mondiale în ultimii 50 de ani. E simplu de spus, al naibii de greu de făcut: e vorba numai de muncă, făcută însă inteligent şi onest. N-a fost un meci de fotbal la Yokohama, ci o imensă lecție de viață. O repetiție de fapt, după cea oferită de Coreea, în meciul contra Poloniei. Ar trebui să vedeți aceste două formații jucând, măcar un sfert de oră, şi veți înțelege cum au putut construi 1 9 stadioane noi, din temelii, doar pentru Cupa Mondială.

Ziua a început oarecum năucitor, nici nu făcusem bine ochi, apa de cafea încă nu fiersese şi Delgado s-a înălțat în careul mexican şi a trimis peste portarul Perez (mai țineți minte, Perez e apărătorul care are doar 1,72 de metri?). 1-0 pentru Ecuador, cu Mexicul, chiar în minutul 5, asta da găselniță fotbalistică pentru trezit instantaneu. E drept, golul n-a avut darul decât să creeze suspans, altfel, mexicanii luând jocul pe cont propriu şi aruncându-se spre careul advers ca păsările de pradă. Victoria lor cu 2-1 a venit firesc, mai ales că ecuadorienii chiar au arătat ca nişte debutanți speriați că ar putea face ceva la care nici nu îndrăznesc să viseze. Şi când nici nu visezi, chiar nu mai ai şanse. Victoria Mexicului complică soarta Italiei. Macaronarii au nevoie de un succes în ultimul meci, contra mexicanilor, pentru a se califica. Aceştia, la rândul lor, dacă pierd, deşi acum au şase puncte, sunt eliminați, dacă şi Croația bate Ecuador (asta e aproape sigur). Va fi deci "care pe care" Italia - Mexic.

Turcia - Costa Rica a fost un joc la fel de interesant ca oricare altul de până acum, mai ales pe final. Emre a deschis scorul în minutul 56, iar apoi colegii săi au încercat să țină de rezultat. Nu a mers şi pentru că Alexandre Guimaraes, antrenorul costarican, a terminat meciul cu cinci atacanți pe teren. lar unul din ei, Parks, a egalat în minutul 86. Ba chiar ar fi putut câştiga Costa Rica, doar Rustu salvând un egal care mai dă şanse turcilor. Ei vor juca împotriva Chinei, Costa Rica, împotriva Braziliei. Selecao e deja calificată; o mai avea vreun motiv să-şi dorească altceva decât un egal?

Ilogicul, ca măsurăîn fotbal (10 iunie)

Coreea de Sud - Statele Unite 1 -1 Belgia - Tunisia 1 -1 Portugalia - Polonia 4-0

Dacă încă nu v-ați prins, vă spun că fotbalul e o chestie care n-are logică. Matematica lui are resorturi ascunse şi imprevizibile, mişcate nu de calcule făcute pe hârtie, ci de mecanisme pe cât de complicate, pe atât de greu de explicat; aproape imposibil! Pentru a înțelege exact la ce mă refer voi apela la exemple. Japonia a făcut egal cu Belgia în primul lor joc; asta înseamnă că sunt egale. Rusia a bătut Tunisia. Apoi Japonia a bătut Rusia. Logica ne îndeamnă să credem că egala Japoniei, Belgia, poate învinge pe învinsa învinsei Japoniei, adică învinsa Rusiei, Tunisia. E logic nu? Păi da, dar tocmai v-am spus, fotbalul n-are logică. Aşa se face că Tunisia a remizat cu Belgia, complicând o grupăîn care japonezilor le ajunge un egal pentru calificare, în ultimul joc, contra Tunisiei.

Rusia şi Belgia se vor lupta pentru victorie, singura variantă care le duce mai departe. Tunisia-Belgia a început promițător, cu două goluri în doar 17 minute. Din păcate pentru noi, privitorii, asta a fost tot. Plus un final cu africanii în careul "dracilor roşii", ratând două ocazii imense.

Polii de interes ai zilei au fost în grupa D, la Daegu şi Jeonju. Pe cel mai mare stadion coreean, gazdele au întâlnit Statele Unite, într-un derby pe care nimeni nu-l bănuia. Americanii au confirmat că au evoluat tactic imens față de ultima lor apariție la Mondiale, acum patru ani. Au deschis scorul prin Mathis, apoi s-au închis încercând să țină de acest minim avantaj. Nu le-a ieşit decât pe jumătate socoteala, care era cât pe ce să le fie stricată de tot, asiaticii punând întreaga artilerie grea pe Friedel. Friedel, portarul erou azi, după ce a parat un penalty, completând evoluția sa cu alte două, trei intervenții providențiale. Ahn, coreeanul de la Perugia, din Italia, a egalat, ar fi putut aduce victoria, dar "Zeii ploii" (în Coreea a început sezonul de ploi mai repede decât se aşteptau meteorologii; am zis-o de m-am săturat: nu merită să te încrezi în previzioniştii ăştia!) au fost de partea americanilor.

Acum, din nou despre logică. Prima echipă europeană calificată la turneu, Polonia, e şi prima de pe bătrânul continent care pleacă acasă. Fotbalul, acest sport ilogic! După ce au defilat în preliminarii, (e drept, într-o grupă în care Norvegia a

fost principalul contracandidat, iar Norvegia e în schimbare de generații, deci, în scădere), Polonia a fost călcată în picioare la turneul final. Azi de către Portugalia. Pauleta a fost şeful pe teren, marcând primul adevărat hat-trick al ediției (Klose a dat şi el trei goluri Arabiei Saudite, dar nu consecutive, iar englezii zic hat-trick doar când cele trei goluri sunt nedespărțite de reuşita altui jucător). Ploaia a căzut drăceşte peste arena "World Cup" din Jeonju, făcându-l pe Sorin Hobana, comentatorul TVR din studioul aflat la Seoul (nu de pe stadion; de ce s-o mai fi dus până acolo?), să se întrebe dacă va rezista gazonul şi ce s-ar întâmpla dacă meciul se va întrerupe. Uitase că nu se joacă pe Ghencea! Meciul nu s-a întrerupt, nici ploaia, iar de ziua națională a țării lor şi de ziua de naştere a antrenorului lor, portughezii au răzbunat acel 2-3 din meciul cu americanii. Putea fi mai mult, în final lusitanii jucându-se cu nefericitul Dudek, un portar mare după mine, dar făcând parte dintr-o echipă modestă rău.

Ultimele două jocuri implică mai multe variante, în afara Poloniei, toate

celelalte trei echipe având şanse de calificare. S-ar crede că jucând împotriva polonezilor, americanii au prima opțiune la victorie, dar chiar nici orgoliu să n-aibă elevii lui Engel, că valoare am văzut că le cam lipseşte? Portugalia se poate califica cu un egal doar dacă americanii pierd, altfel, trebuie să bată Coreea. Coreea se califică dacă pierde la diferență minimă, dar, în acelaşi timp, trebuie să piardă şi americanii. Calculele astea sunt însă degeaba. Să ne încredem în ilogic, la el sunt răspunsurile fotbalistice.

Franța? Care Franța? (11 iunie)

Danemarca - Franța 2-0 Senegal - Uruguay 3-3 Germania - Camerun 2-0 Irlanda - Arabia Saudită 3-0

Se va vorbi multă vreme despre eliminarea Franței, dintr-o grupă cu Danemarca, Uruguay şi Senegal. Se va specula infinit pe faptul că francezii n-au marcat nici un gol la acest Mondial. Se vor comenta aprig cele două înfrângeri ale campionilor lumii. Se vor înregistra şi câteva crize de nervi, din partea acelora care şi-au pariat economiile pe Zidane şi compania. Şi peste o vreme, ne vor rămâne în memorie doar învingătorii. Franța e azi învinsa!

încerc un uşor regret pentru dispariția "albaştrilor" de la Cupa Mondială, regret apărut la 2-0 pentru Danemarca, după ce Trezeguet a şutat în bară, din şase metri, apoi a râs destins: înțelesese că fotbalul vroia altfel pentru el şi echipa sa. Zidane a înțeles şi el asta, câteva minute mai târziu, când făcea glume cu arbitrul portughez Melo Pereira. lar eu am înțeles că marii campioni ştiu că înfrângerile fac parte din joc. Totul a fost împotriva francezilor: Zidane accidentat înainte de start; două bări în meciul de debut, contra Senegalului, plus Leboeuf, "păcăliciul" lui Diouf; eliminarea lui Henry împotriva Uruguay-ului, bara lui Petit din aceiaşi dispută. Când a venit Zizou, era mult prea târziu. lar el nici măcar nu era complet refăcut, l-am văzut temător în duelurile directe. A fost impresionantă reacția spectatorilor în ceea ce-l priveşte. Se cânta imnul Franței şi pe imensul ecran de la peluza stadionului "Munhak", din Incheon, se derulau chipurile fotbaliştilor francezi. Când a apărut Zidane, spectatorii au explodat în urale şi aplauze. Le era dor de cel mai bun fotbalist al planetei. N-a reuşit prea multe azi, Poulsen lipindu-se de el şi faultându-l destul de des. Zidane n-a mai fost decisiv, dar poate că nici el nu mai putea schimba ceva într-o echipă parcă răpusă de miză: nu câştigi la două goluri diferență, pleci acasă, deşi eşti campioana lumii. Lemerre a înlocuit din nou liniile, aproape disperat: Thuram stoper, în locul lui

Leboeuf; Candela pe dreapta, în locul lui Thuram; Makelele laînchidere, Petit pe bancă; Zidane în centru; Dugarryîn locul lui Henry. Schimbări degeaba, pentru că s-a aşteptat prea mult de la Zizou. în plus, danezii îmi par cea mai ordonată echipă de la Cupa Mondială, stau corect în

teren şi nu fac mai mult decât ştiu că pot face. Au avut şi avantajul că lor le ajungea un egal pentru calificare, deci nu erau disperaţi să atace. Franţa pleacă acasă, dar eu cred că nu umilită, aşa cum s-a acreditatîn comentariul tv, ci doarînvinsă; la naiba, e doar un joc, nu?!

Merge mai departe Senegalul! Cam ce ştiaţi despre această ţarăînainte de Cupa Mondială? Câţiva auziseră probabil de Raliul Paris - Dakar. Dakar e într-adevăr capitala Senegalului. Faptul că a învins Franţa, calificându-se în optimi, a făcut ca atlasele geografice să fie rapid desfăcute în dreptul ţării africane. Se pierde din spectacol dacă în locul Franţei a rămas Senegalul? Nu foarte mult, pentru că a rămas o altfel de Franţă practic, senegalezii jucând toţi în prima divizie din Hexagon. Sau poate că nici nu se pierde...

Dacă Danemarca a dominat grupa tactic şi mai ales mental, Senegalul a fost ceva năstruşnic; cum altfel poţi numi o formaţie care are 3-0 la pauză şi termină meciul la egalitate, 3-3, cum s-aîntâmplat azi contra Uruguay-ului. Televiziunea face un top al celor mai frumoase goluri de la acest Campionat Mondial. De fapt, topul e făcut de telespectatori, fiind astfel premiate mai ales execuţiile personale. Eu unul am doar două goluri în top, ambele senegaleze. Primul e cel din meciul contra danezilor, marcat de Diao. Al doilea e cel care a făcut 2-0 azi, autor Papa Diop. Sunt cele mai elaborate reuşite de până acum, două acţiuni şcoală, de decupat şi înscris în manualele de fotbal, la capitolul "Cum să ajungi din careul tău în careul advers din trei pase şi să mai şi înscrii"! în optimi, elevii lui Bruno Metsu vor juca împotriva câştigătoarei grupei F, adică Anglia, Argentina, sau Suedia. Va fi imposibil ziceţi? Cât de repede aţi uitat de Franţa!

Irlanda merge şi ea mai departe, într-o grupă fără surprize până la urmă, deşi a fost eliminată campioana Africii, Camerun. Robbie Keane a avut execuţia zilei, o copie în ploaie a golului marcat de Zidane în finala Ligii Campionilor. Ce departe e acel Zidane! Klose, deşi accidentat uşor, a intrat după pauză în disputa Germania - Camerun, marcând al cincelea gol personal la această ediţie a Mondialului. Toate cele cinci goluri le-aînscris cu capul! Ce cap tare!

Suedia, această **fetiţă de** pădurar **(1 2 iunie)**

Suedia - Argentina 1 -1 Anglia - Nigeria 0-0 Spania - Africa de Sud 3-2 Slovenia - Paraguay 1 -3

A plecat acasă şi Argentina! Am rămas orfan de cel mai frumos fotbal, m-am îmbrăcat în tristețe şi am blestemat pe cel ce le-a permis suedezilor să participe la Cupa Mondială. Şi n-am făcut-o pentru că au eliminat Argentina, ci pentru că ne-au propus un târg din care ieşim oricând perdanți: fotbal contra industrie forestieră. Ce dracu' ar putea să-mi placă la o echipă de blonzi insipizi care nu ştiu decât să bubuie mingea şi să aglomereze careul propriu? Nici aer de respirat nu mai era în fața porții lui Hedman! Campionatul acesta se îndreaptă cu paşi repezi spre o finală Danemarca - Suedia, cele mai hidoase propuneri fotbalistice ale noului mileniu. Ar mai fi Italia, dar poți să ştii dacă nu dă peste vreo suedie cu arsenalul plin de drujbe? Oricum, nici Italia nu e departe de acest sport ciudat, pe care alde sonii şi senii ni-l prezintă drept fotbal. Blonzilor, pot să înțeleg că nu vă duce capul la mai mult, dar nu depăşiți limita încercând să mă convingeți că lucrul care îl faceți voi pe teren e altceva decât cel mai negru coşmar al celui mai frumos sport! Ați inventat voi un joc şi, culmea, v-au primit cu el la Campionatul Mondial de fotbal! Mai aveți şi tupeul să vă bucurați la sfârşit! De parcă s-ar mai bucura cineva alături de voi, după ce ne-ați furat frumusețe de echipă şi de fotbal.

Sunt supărat şi nu vreau să ascund asta. Sunt supărat pe Suedia, pe Bielsa, pe FIFA, azi mă supără toți aceia despre care cred că au transformat fotbalul în altceva decât e el: doar un joc. Pe antrenorul argentinian Bielsa sunt supărat pentru că a schimbat prost întregul său sistem de joc. A aglomerat din nou centrul terenului, chiar dacă a renunțat la un fundaş, jucând de această dată cu trei stoperi: Chamot, Pochettino şi Samuel. L-a băgat pe Almeyda la mijloc, în locul lui Simeone, pe Aimar în locul lui Veron, i-a lipit de benzile laterale pe Zanetti şi Lopez, dar în față, acolo, în gura porții, tot un singur om a trimis, pe Batistuta. Asta în condițiile în care suedezii aveau trei fundaşi centrali, toți de peste un metru şi nouăzeci înălțime. Şi când suedezii conduceau, Bielsa aînlocuit aiurea, l-a scos pe Batistuta şi l-a băgat pe Crespo. Din nou doar un

vârf. Parcă îi paralizaseră creierul blonzii. Nici măcar după o oră de joc, în care au scos mereu la margine şi apoi au centrat în careu, argentinienii n-au realizat că nu aşa vor învinge. Nici Bielsa nu s-a prins, insistând cu Ortega, cel

mai slab în toate cele trei meciuri, şi cu Piojo Lopez, incapabil să gândească vreo fază. Suedia a avut un şut la poartă, a dat un gol şi s-a băgat în propria poartă apoi. Restul sunt doar nervi, unghii roase şi pixuri izbite de pereți. Plus acel "dar totuşi, dacă...?" venit prin minutul 88, după ce Crespo îl salvase pe Ortega, acesta din urmă ratând un penalty, norocul lui că mingea respinsă de Hedman a ajuns la coechipierul său şi acesta a egalat.

M-am enervat pe suedezi pentru că l-au făcut pe Batistuta să plângă, pe el, care iubeşte mai mult ca noi toți fotbalul! Mi-e greu să mai scriu despre asta! Pur şi simplu nu mai pot înțelege nimic peste ceea ce i s-a întâmplat Argentinei. Aşa că rămâne mâine să vedem ce s-a mai întâmplat azi. O să mă duc la film, "Todo sobre mi madre", vă sfătuiesc să faceți la fel!

Norocul Italiei s-a numit Ecuador (1 3 iunie)

Brazilia - Costa Rica 5-2 Turcia - China 3-0 Italia - Mexic 1 -1 Ecuador - Croația 1 -0

Se mai spune despre Italia că are un noroc ciudat, care se arată macaronarilor întotdeauna când au mai mare nevoie de el. S-a întâmplat şi azi, când s-au încheiat şi jocurile grupei G. Italienii s-au calificat tremurând şi mulțumind în două părți: Mexicului, că nu i-a călcat în picioare; Ecuadorului, că a învins Croația. La Oita, mexicanii s-au distrat copios cu neputința adversarilor, trupa lui Trappatoni părând o oiță rătăcită între subtile devieri, pase din prima şi în general un fel de balet greu de înțeles pentru fotbalişti obişnuiți să pună osul, nu să danseze. Vă spun sincer, chiar a fost o distracție să-i văd pe "cei mai buni fundaşi din lume" (aşa li se zice apărătorilor italieni) încurcându-se printre Blanco, Luna, sau Borgetti. Teoretic, mexicanii se calificau şi cu un egal, aşa că nu prea s-au omorât cu atacul. Au dominat însă mijlocul terenului, au pasat mult, incredibil de exact, ajungând la poarta lui Buffon din inerția unor acțiuni construite ca în manualele de fotbal. Europenii trebuiau însă să atace, dar cum să facă asta, când la ei, celebrul calcio e clădit pe apărare? Totti a ratat copilăreşte, Inzaghi a dat un gol, dar era în off side (atacantul ăsta, dacă nu faultează vreun adversar, e în off side, totul e speculație în jocul lui: poate nu vede arbitrul şi golul devine valabil), Vieri a început şi el să țină fundaşii adverşi. Câtă neputință! Şi a venit golul lui Borgetti, cu capul, de lângă Nesta, cu spatele la poartă. Blanco, mijlocaşul cu prenumele ultimului rege aztec, Chuatemoc, a dat o pasă greu de înțeles pentru fotbaliştii veniți din Serie A. Mai frumos a fost

că după gol, tot mexicanii au controlat meciul, în vreme ce italienii s-au remarcat doar prin cartonaşele galbene primite de Panucci şi Totti, ambii pentru simulări. E cel mai bun lucru care le iese pe teren, să simuleze!

După pauză, vestea bună pentru italieni a venit de la Yokohama, unde Ecuador a deschis scorul împotriva Croației. Trappatoni l-a scos pe Inzaghi, l-a băgat pe Montella. Şi Montella a înscris, dar tot din off side; italienii par că nu înțeleg că golurile din off side nu se pun. Când mai erau zece minute de joc, antrenorul azzurilor îşi calcă pe inimă şi îl trimite în teren

pe Del Pierro. Alex a strâns pe bancă toată neputința colegilor săi şi nici nu-l bagă în seamă pe Trapp când acesta îi dă ultimele indicații. Antrenorul şi jucătorul nu se prea înțeleg, primul iubindu-l prea mult pe Totti şi fiind prea bătrân ca să renunțe acum la fixații. O fixație a fost şi cu Roberto Baggio, mi-am adus aminte de el văzând o pancartă cu numele său pe stadionul japonez. La cum joacă Italia azi, Baggio avea loc pe orice post în echipă. Pe ecranul calculatorului meu nu se schimbă nimic: Ecuador - Croația 1-0. Croații ăştia sunt şi fraieri; cum naiba nu pot înscrie împotriva Ecuadorului? Gol. Nu croații, ci italienii. Del Pierro, cu capul, venit din spatele fundaşilor mexicani. E prima greşeală a lui Rafael Marquez, căpitanul de 22 de ani al formației antrenate de Javier Aguirre. E 1-1, Alex îşi îndeamnă colegii să reia atacurile. Au mai rămas vreo 8 minute, cu tot cu prelungiri. Mexicanii joacă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Torrado vine lângă banca Italiei, se pregăteşte să arunce de la margine, dar Trappatoni îl trage de mână şi îi spune ceva: la Yokohama se terminase meciul, 1-0 pentru Ecuador. Italia e calificată cu acest 1-1, Mexicul ocupă primul loc. Toată lumea mulțumită, dar mai sunt cinci minute de jucat. Le joacă doar "verzii", în terenul lor, pasând în spate sau lateral, în vreme ce "albii" din teren nu atacă pe cel cu mingea, iar cei de pe bancă se pupă. La cum s-au calificat din grupă, să nu vă mire dacă italienii vor câştiga finala!

E timpul azi să povestim şi despre fotbal! Mi-a mai trecut cu Argentina, m-a ajutat şi Brazilia. Ce meci a fost cel de azi, 5-2 cu Costa Rica! Statistica ar fi suficientă pentru a vă imagina ce ați pierdut, dacă ați pierdut meciul: şuturi: 30, pe poartă: 22, cornere: 20, faulturi 21 (Brazilia a comis doar 6). Un gol magnific înscris de Edmiloson, un joc deschis, spumos ca o şampanie bună pe care o meriți doar pentru că îți place. Atunci când iubeşti fotbalul primeşti şi cadouri precum acest Brazilia - Costa Rica.

Pentru că brazilienii n-au jucat la relanty şi au învins la scor, turcii, care au bătut China cu 3-0, merg şi ei în optimi.

Mâine se termină faza grupelor, după jocuri bune cred eu. Multe goluri, multe surprize, până acum Mondialul şi-a respectat renumele.

Ce aveți cu artiştii? (14 iunie)

Rusia - Belgia 2-3

JaponiaTunisia 2-0

Coreea de Sud - Portugalia 1 -0

Polonia-SUA3-l

Să recapitulăm: Franța, Argentina, Uruguay, Croația, azi Rusia şi Portugalia. Echipele mari şi foarte mari care pleacă acasă înainte să se joace optimile. Optimi care ne propun dueluri de genul Senegal - Suedia, Mexic - Statele Unite, sau Turcia - Japonia. E drept, nici un joc nu pare dezechilibrat, dar vom vorbi despre asta mai târziu. Să începem cu începutul.

Azi noapte, lipsit de somn şi topit de căldură m-am oprit din manevrat telecomanda televizorului pe România 1, unde domnul Radu Naum îi avea invitați la Clubul Mondialului pe Dumitru Dragomir, zis şi Mitică, preşedintele Ligii Profesioniste de Fotbal, şi pe domnul Tudor Octavian, scriitor şi editorialist de sport. A fost un fel de meci Brazilia - Groenlanda (e drept, cu condiția ca în Groenlanda să existe vreo echipă de fotbal). Brazilia era, v-ați dat seama, domnul Octavian. Şi s-a apucat Dragomir să înşire nişte chestii despre Brazilia cea adevărată, că, vezi Doamne, tactică nu, disciplină nu, fugă nu. Replica, memorabilă, a venit din partea unuia dintre scriitorii români pe veci îndrăgostit de fotbal: "Tactica nu se vede doar pentru că îți fură ochii jucătorii." Singurul mare adevăr despre Brazilia pe care îl aud de când a început Mondialul. Mulțumesc maestre!

Brazilia Europei, cum se tot spune despre Portugalia (unii, ca mine, chiar cred asta) a plecat şi ea acasă. Eliminată de Coreea, care se califica şi cu un egal, dar a tras să bată. întorşi cu cheia sunt coreenii, mamă cum mai aleargă. Figo? Care Figo, că a scăpat o dată singur pe dreapta, dar l-a prins un adversar de ziceai că portughezul nici nu fuge! Ar mai fi de discutat cele două eliminări dictate împotriva lusitanilor de argentinianul Angel Sanchez, prima, a lui Joao Pinto, la limită, a doua trasă tare de păr. De aia nu-mi plac şi arbitrii sud americani cum îmi plac fotbaliştii de dincolo de ocean: sunt prea nervoşi şi prea

dați cu gel ca să înțeleagă că nu ei sunt personaje principale într-un meci. A mai fost şi ghinionul, o bară în minutul 85, un gol era suficient, plus preluarea de care râde şi nepoată-mea a lui Nuno Gomez, singur, la trei metri de poartă.

Polonia - Statele Unite a început năucitor: 2-0 pentru europeni în minutul 5! Portughezii le dăduseră doar patru, coreenii două! Şi Olisadebe, nigerianul naturalizat la Varşovia, a explodat plasa lui Friedel când nici nu se aşezaseră bine în ghete americanii. Apoi a fost 2-0 de parcă se dădea reluarea, noroc că autorul golului nu mai era de culoare, aşa am înțeles că e alt gol. La 3-0, după pauză, gluma chiar se îngroşase, ba chiar au ratat şi un penalty polonezii; apoi a venit golul de onoare şi marele gol american, marcat de J.S.Lee, coreeanul, printre picioarele portughezului Baia. A plecat acasă şi Portugalia!

Gazdele turneului merg de mână în optimi, Japonia învingând Tunisia cu 2-0, mai greu decât se credea, parcă un pic obosiți niponii. Culmea e că ei chiar au şanse de sferturi, Turcia fiind, cred eu, sub elevii lui Troussier.

Credeați că europenii au uitat ce e ăla spectacol? N-ați văzut Belgia - Rusia! La 1-0 pentru belgieni, ei calificați. La 1-1, ruşii mai departe. La 2-1 şi la 3-1, diavolii sărbătoreau deja! Dar, minutul 88, 3-2. Romanțev, antrenorul despre care se spune că e un tiran, râdea. în teren, ai lui peste careul ălorlalți. Vreo două ocazii bunicele ratate, centrări la bătaie, dar degeaba. Belgienii au rezistat şi Kim Milton Nielsen (de nu l-aş mai vedea pe vreun teren de fotbal!) a fluierat finalul.

Vin de mâine optimile. Germania - Paraguay e prima. Treaba e dacă îl opreşte cineva pe Klose, omul cu cinci goluri, toate cu capul! La prânz vom servi o porție de Danemarca - Anglia: țin cu "perfidul albion", trebuie să câştige dacă i-au bătut pe argentinieni.

Duminică Suedia va juca împotriva Senegalului, Spania contra Irlandei. Luni: Mexic - SUA, Brazilia - Belgia; marți Japonia - Turcia, Coreea - Italia. Apoi, mai vedem.

Casete tehnice grupe

Grupa A

Franța - Senegal 0-1 (Papa Bomba Diop '30)

Uruguay - Danemarca 1 -2 (Rodriguez '47/ Tomasson '45, '83)

Franța - Uruguay 0-0

Danemarca - Senegal 1 -1 (Tomasson '16 p/ Salif Diao '52)

Danemarca - Franța 2-0 (Rommedahl '22, Tomasson '67)

Senegal - Uruguay 3-3 (Fadiga '20, P.B. Diop '26, '38/ Morales '46, Forlan '69, Recoba '88)

1. Danemarca	**3**	**2**	**1**	**0**	**5-2**	**7 p**
2. Senegal	**3**	**1**	**2**	**0**	**5-4**	**5 p**
3. Uruguay	3	0	2	1	4-5	2 p
4. Franța	3	0	1	2	0-3	1 P

Grupa B

Paraguay - Africa de Sud 2-2 (Santa Cruz '39, Arce '55/ T. Mokoena '63, Fortune '91 p)

Spania - Slovenia 3-1 (Raul '44, Valeron '74, Hierro '87 p/ Cimirotic '82)

Spania - Paraguay 3-1 (Morientes '53 şi '69, Hierro '83 p/ Puyol '1 0 aut.)

Africa de Sud - Slovenia 1 -0 (Nomvete '4)

Africa de Sud - Spania 2-3 (McCarthy '31, Radebe '53/ Raul '4, '56, Mendieta '46+)

Slovenia - Paraguay 1 -3 (Acimovic '46+/ Cuevas '65, '84, J.Campos '73)

1. Spania	**3**	**3**	**0**	**0**	**9-4**	**9 p**
2. Paraguay	**3**	**1**	**1**	**1**	**6-6**	**4 p**
3. Africa de Sud	3	1	1	1	5-5	4 p
4. Slovenia	3	0	0	3	2-7	O p

Grupa C

Brazilia - Turcia 2-1 (Ronaldo '50, Rivaldo '87 p./ Hasan Sas 47+)

China - Costa Rica 0-2 (R.Gomez '61, Wright '65)

Brazilia - China 4-0 (R.Carlos '1 5, Rivaldo '32, Ronaldinho '45 p., Ronaldo '55)

Costa Rica - Turcia 1 -1 (Parks '86/ Emre '56)

Costa Rica- Brazilia 2-5 (Wanchope '39, R.Gomez '56/ Ronaldo '10, '13,

Edmilson '38, Rivaldo '62,Junior '64)

Turcia - China 3-0 (Hasan Sas '6, Bulent '9, Umit Davala '85)

1. Brazilia	**3**	**3**	**0**	**0**	**11-3**	**9p**
2. Turcia	**3**	**1**	**1**	**1**	**5-3**	**4p**
3. Costa Rica	3	1	1	1	5-6	4p
4. China	3	0	0	3	0-9	Op

Grupa D

Coreea de Sud - Polonia 2-0 (S.H. Hwang '26, S.C. Yoo '53)

Statele Unite - Portugalia 3-2 (O'Brien '4, Jorge Costa '29 aut, McBride '36 / Beto '39, Agoos '71 aut)

Coreea de Sud - Statele Unite 1 -1 (J-H. Ahn '78 / Mathis '24)

Portugalia - Polonia 4-0 (Pauleta '14, '65, *'77,* Rui Costa '88)

Polonia - Statele Unite 3-1 (Olisadebe '3, Kryszalowicz '5, M.Zewlakow '66/ Dopnovan '88)

Portugalia - Coreea de Sud 0-1 (Parkji Sung '70)

1. Coreea de Sud	**3**	**2**	**1**	**0**	**4-1**	**7p**
2. Statele Unite	**3**	**1**	**1**	**1**	**5-6**	**4p**
3. Portugalia	3	1	0	2	6-4	3p
4. Polonia	3	1	0	2	3-7	3p

Grupa E

Irlanda - Camerun 1 -1 (Holland '52 / Mboma '39)

Germania - Arabia Saudită 8-0 (Klose '20, '25, 70, Ballack '40, Jancker '46+, Linke 73, Bierhoff '84, Schneider '91)

Germania - Irlanda 1 -1 (Klose '19/ Robbie Keane '92)

Camerun - Arabia Saudită 1 -0 (Etoo '66)

Camerun - Germania 0-2 (Bode '50, Klose 79)

Arabia Saudită - Irlanda 0-3 (R. Keane 7, Breen '61, Duff '87)

1. Germania 2 1 0 11-
3 1 7p
2. Irlanda 1 2 0 5-2
3 5p
3. Camerun 1 1 1 2-3
3 4p
4. Arabia 0 0 3 0-
Saudită 3 12 Op

Grupa F

Anglia - Suedia 1 -1 (Campbell '24 / Alexandersson '59)

Argentina - Nigeria 1 -0 (Batistuta '63)

Suedia - Nigeria 2-1 (H. Larsson '35, '63 pen / Aghahowa '27)

Argentina - Anglia 0-1 (Beckham '44 pen)

Suedia - Argentina 1 -1 (Svensson '59 / Crespo '88)

Nigeria - Anglia 0-0

1. 3 1 2 0 4 5
Suedia -3 p
2. 3 1 2 0 2 5
Anglia -1 p
3. 3 1 1 1 2 4
Argentina -2 p
4. 3 0 1 2 1 l
Nigeria -3 p

Grupa G

Croația - Mexic 0-1 (Blanco '60 pen)

Italia - Ecuador 2-0 (Vieri 7, '27)

Italia - Croația 1 -2 (Vieri '55 / Olic 73, Rapaic 76)

Mexic - Ecuador 2-1 (Borgetti '28, Torrado '57 / Delgado '5)

Mexic - Italia 1 -1 (Borgetti '34 / Del Piero '85)

Ecuador - Croația 1 -0 (Mendez '48)

1. 3 2 1 0 4 7
Mexic -2 p
2. Italia 3 1 1 1 4 4
-3 p
3. 3 1 0 2 2 3

Croația -3 p

4. 3 1 0 2 2 3

Ecuador -4 p

Grupa H

Japonia - Belgia 2-2 (Suzuki '59, Inamoto '67 / Wilmots '57, Van der Heyden 75)

Rusia - Tunisia 2-0 (Titov '59, Karpin '64)

Japonia - Rusia 1 -0 (Inamoto '51)

Tunisia - Belgia 1 -1 (Bouzaiene '17/ Wilmots '1 3)

Tunisia -Japonia 0-2 (Morishima '48, H. Nakata 75)

Belgia - Rusia 3-2 (Walem '10, Sonck 78, Wilmots '82 / Beschastnykh '52, Sychev '88)

1. 3 2 1 0 5 7

Japonia -2 p

2. 3 1 2 0 6 5

Belgia -5 p

3. 3 1 0 2 4 3

Rusia -4 p

4. 3 0 1 2 1 l

Tunisia -5 p

III. Copilăria mea africană Come on England! (1 5 iunie)

Germania - Paraguay 1 - 0 Anglia - Danemarca 3-0

Când Franța, campioana lumii încă, a plecat acasă, acum vreo cinci zile, mă întrebam: Franța? Care Franța? Azi am răspunsul: Franța pe care Danemarca aînvins-o cu 2-0. Danemarca? Care Danemarca?

Anglia - Danemarca ar fi trebuit să fie marele război al primei zile a optimilor. Britanicii eliminaseră Argentina, vikingii Franța; teoretic şi un pic exagerat deveniseră marile favorite. Anglia, fără Hargraves, accidentat, înlocuit de Sinclair. Danemarca, lipsită de omul care l-a anihilat pe Zidane, Poulsen, suspendat, înlocuit de Ebbe Sand, un atacant. Spectacolul e în tribune încă înainte să înceapă jocul. Danezii sunt doar vreo patru mii, flutură steaguri roşii tăiate cu alb şi-şi agită capetele acoperite de nelipsitele coifuri cu coarne. Englezii, să fie vreo zece mii, dar mai bine organizați: au agățat steagurile lor de jur împrejurul terenului şi par mai mulți. După ce urlă din toți bojogii "God save the queen", de mi se cutremură televizorul, încep, acompaniați de fanfară, "When

the white goes marching in"; mutare de mare inspirație, pentru că japonezilor le place muzica pe stadion şi prind din zbor ritmul, trecând astfel de partea englezilor. Mai e şi Beckham pe teren, iar niponii sunt nebuni după el! Brusc, cei patru mii de danezi nu mai contează între ceilalți patruzeci de mii. începe jocul. "Come on England!" asigură fondul sonor. Corner de pe stânga, urale în tribune: bate Beckham; la colțul lung, Rio Ferdinad sare, loveşte greşit cu capul, dar Sorensen scapă mingea în poartă: 1-0 pentru englezi, în minutul 5! Nici nu ştiu dacă să mă bucur sau nu. Țin cu Anglia, dar Sorensen e portarul lui Sunderland, iar Sunderland e echipa mea în Premiere League. Pe ecran se dă reluare cu reacția celor de pe banca de rezerve a britanicilor; antrenorul Eriksson nu s-a ridicat în picioare, n-a aplaudat, nici nu-i vine să creadă. Cumva, pare prea uşor. Danezii i-au chinuit pe francezi ca pe hoții de cai; iar un gol primit devreme ar trebui să nu le afecteze moralul. Morten Olsen are o problemă în plus în afară de handicapul

scorului. Imediat după gol s-a accidentat Helveg şi e nevoit să-l schimbe. Ceva nu se leagă în jocul echipei sale. Verticalizarea nu se produce, de accelerare nici nu poate fi vorba. Eriksson e maestru în tactică. La prima vedere ai lui nu joacă nimic, dar ştiu săîntrerupă orice acțiune adversă. Butt şi Scholes recuperează permanent la mijlocul terenului, mingea e ținută departe de poarta lui Seaman. Hopa! E 2-0. Sinclair a urcat pe stânga, danezii s-au aşezat ca pentru o centrare înaltă, dar englezul a pasat pe jos, până la Butt. O deviere pentru Owen şi o "scăriță" a acestuia peste Sorensen şi tabela e din nou modificată. Ce fază! Simplă şi tocmai de aia imprevizibilă. Tofting, rugbystul danez de la mijlocul terenului pare enervat de situație. Dar nu poate face nimic, e mereu blocat de adversari. Se apropie pauza. Poate la reluare danezii vor juca ceva, altceva, cum au făcut-o până acum n-au nici o şansă să reintre în meci. Nu mai au nici una: a marcat şi Heskey, e 3-0! Şut de la marginea careului, fără preluare, din alergare; meciul e gata.

Anglia - Danemarca s-a jucat practic în prima repriză, cea de-a doua fiind la îndemâna elevilor lui Eriksson, care nu trebuiau decât să apere un 3-0 aproape şocant. Chiar e puternică Anglia, după părerea mea are cea mai bună linie defensivă a turneului, Mills, Ferdinand, Campbell şi Ashley Cole fiind peste Panucci, Nesta, Cannavaro, Maldini. Pentru mine e bine. Anglia va juca sferturile, cel mai probabil, cu Brazilia. Asta înseamnă că în semifinale va fi una dintre

echipele mele!

Primul joc de azi a fost al naibii de urât. De la nemți nu mă aşteptam la altceva, iar Paraguay a devenit un fel de Italie, sub comanda veteranului de 73 de ani Cesare Maldini. O lovitură liberă executată peste poartă de Chilavert a mai înviorat atmosfera, pe un stadion, la Seogwipo, pe jumătate gol, semn că şi coreenii s-au prins că n-au ce vedea. Mă pregăteam de prelungiri când m-au salvat băieții de la Leverkusen, Schneider şi Neuville, primul a centrat de pe dreapta, al doilea a reluat în plasă. Era minutul 88, chiar că nu se mai putea întâmpla nimic. S-au apărat ei bine sud americanii până atunci, dar tot n-au înțeles că dacă vrei să câştigi, trebuie să şi ataci. Păcat că pleacă acasă Chilavert, un portar din clasa Rică Răducanu, plin de personalitate şi idei "năstruşnice".

De azi se ține scorul şi la Europa - America de Sud, ba chiar şi Asia, bătrânul continent având deocamdată 2-0. Problema e, mai trece altă formație europeană de optimi? Trece, noroc că Spania va juca cu Irlanda.

Şamanul alb (16 iunie)

Senegal - Suedia 2-1

Spania - Irlanda 1 -1 (3-2 după departajare)

Are figura unui boem şi surâsul unui copil pus pe şotii. Are pletele în vânt şi întotdeauna poartă tricou alb pe sub un sacou negru. E altfel decât oricare dintre antrenorii prezenți la Cupa Mondială. Un pic distrat, ai impresia uneori că e absent şi uşor depăşit de evenimente. Nu se agită nervos pe margine, nu îşi ceartă fotbaliştii, nu se încruntă niciodată. Despre el, toți cei care îl cunosc vorbesc frumos. Povestea lui Bruno Metsu e azi cea mai vânată în lumea fotbalului mondial. Africanii îl numesc "Şamanul alb", dar el e doar un alsacian de 48 de ani, modest, timid şi muncitor, mereu amabil şi gata să ofere cadou un zâmbet. A fost un jucător de fotbal modest, navigând între echipe din prima şi a doua divizie franceză. A antrenat la Sedan, Nancy, a fost în staff-ul celor de la Anderlecht şi, trei luni, a pregătit naționala statului Guineea. Când a preluat Senegalul, a găsit un grup de jucători care refuzau, din diferite motive, să vină la națională. A fost contestat la numire, mai ales pentru că nu se ştia nimic despre el. în zece luni, însă, a devenit erou la Dakar. Mai întâi i-a convins pe Diouf, Fadiga sau Diop să joace pentru reprezentativă. Apoi, a calificat echipa, în premieră, la Mondiale, dintr-o grupă preliminară cu Egipt, Maroc şi Algeria, formații mai bine cotate în Africa. în februarie, a jucat finala Cupei Africii pe

Națiuni, pierdută la lovituri de departajare. "Nu e nici un secret în ceea ce face. Doar că ascultă pe toată lumea. Pe noi, pe conducătorii federației, pe ziarişti, chiar oamenii de pe stradă. îi place fotbalul şi ne-a învățat partea frumoasă a acestui joc. Are încredere în noi şi noi în el!" a declarat despre antrenorul său El Hadji Diouf, cel mai bun jucător senegalez al momentului. Când Senegalul a învins Franța, lumea s-a mirat. Calificarea în optimi a confirmat acel succes. Azi, echipa lui Bruno Metsu s-a impus definitiv. A eliminat Suedia şi merge în sferturi! După mine, doar Brazilia joacă mai frumos ca africanii. Văzându-i jucând, înțelegi permanentul zâmbet agățat de buzele lui Metsu: e doar bucurie în tot ceea ce se întâmplă pe teren. El Hadji Diouf e cel mai bun jucător de până acum la acest turneu. Practic, nimeni n-a reuşit să-l oprească în cele patru jocuri de la Campionatul Mondial. Cu atât mai puțin ar fi reuşit asta suedezii, cărora le e greu să gândească fotbalul dincolo de pase cu latul şi apărare supra aglomerată. E drept, omul zilei a fost azi Henry Camara, care a avut două execuții anume alese pentru

a pedepsi cel mai urât fotbal al momentului. Preluare, dribling scurt, şut, gol, pedeapsa pentru scandinavi. Suedezii n-au înțeles că dacă Pele şi Maradona jucau cum o fac ei, azi s-ar fi disputat Campionatul Mondial de bridge în locul celui de fotbal. într-un fel, bine că n-au înțeles: pleacă acasă. Rămâne Senegalul, cu Bruno Metsu, singurul antrenor care nu le cere altceva fotbaliştilor săi decât să se bucure când joacă!

Spania a încercat şi ea să păcălească fotbalul, în meciul contra Irlandei. Morientes a deschis repede scorul, în minutul 8, apoi ibericii s-au închis aşteptându-i pe irlandezi să atace. Camacho a mutat de două ori ca la Verdun, a scos amândoi atacanții, Raul şi Morientes, înlocuindu-i cu doi mijlocaşi, dintre care Mendieta defensiv. Şi dă-i şi apără un amărât de 1-0. Mick McKarthy a scos un fundaş şi l-a aruncat în careul advers pe Nial Quin, veteranul de 36 de ani cu statură de pivot în NBA. Spre poarta lui Cassilas au curs atacurile şi până la urmă s-a ivit prima mare ocazie: un penalty dictat pentru un fault asupra lui Duff. A tras slab lan Harte şi Iker (a fost eroul Realului în finala Ligii Campionilor, cu Bayer Leverkusen) a parat. A rămas 1-0 şi am crezut că totul e pierdut pentru ai mei, adică pentru irlandezi. în minutul 90 a mai picat un penalty, de la Quin, ținut de tricou, ca în divizia C, de Hierro. A tras Keane şi a egalat. A doua oară Robbie a adus egalarea în ultimul minut, prima dată întâmplându-se contra

Germaniei. în prelungiri Spania a arătat ca un boxer cu brațe amputate: să fi vrut să lovească, n-avea cu ce. Ocaziile la poarta lor, unde Quin a fost mereu primul la mingile înalte, s-au succedat. Cum n-aveau soluții ofensive, ibericii au aşteptat loviturile de departajare. Loterie cumplită, chiar şi pentru mine, stând acasă liniştit cu o bere de la gheață, abia desfăcută.

Povestea şuturilor de la 11 metri e tristă, indiferent cine o câştigă. Azi au făcut-o spaniolii, Mendieta transformând decisiv. Irlanda pleacă acasă şi rămân cu Senegalul, de care încă mai am timp să mă bucur.

Poveste inventată despre eroul meu la Mondiale (1 7 iunie)

Statele Unite - Mexic 2-0 Brazilia - Belgia 2-0

Coudekerque e o micuță comună la 5 kilometri de Dunkurque. Pe 28 ianuarie 1 954, în modesta casă a familiei Metsu era sărbătoare. Se născuse primul copil, un băiat. A fost botezat Bruno, nume pe care îl purta şi bunicul său dinspre mamă. De la el, micul Bruno a mai moştenit ochii albaştri şi dragostea pentru fotbal. Poate pentru că s-a născut iarna, când dinspre Pas de Calais suflă crivățul băgând zăpada în casă prin crăpăturile ferestrelor, puştiul s-a îndrăgostit de vară şi de căldură. Bunicul Bruno venea în fiecare dimineață să îl ia la el, trei ulițe mai spre port, pentru că acasă n-avea cu cine rămâne: tatăl pleca la docuri, mama la țesătorie. La început i-a spus poveşti despre război: cum au intrat nemții dinspre Belgia, chiar pe aici, şi îi arăta cu degetul un punct imaginar, undeva, în fața casei; cum s-au paraşutat apoi aliații şi dinspre Normandia au venit primele trupe engleze; apoi, ei, bretonii, au ieşit de prin păduri, cu puşcoacele lor vechi, încă de la Marna, dar bune, rezistaseră atâția ani cu ele. îi vorbea despre bombe, despre avioane, despre infanterişti. "Şi când nu vă luptați, ce făceați?" Pe sub ochelari, bunicul îl privea zâmbind (e foarte probabil ca şi zâmbetul înțelegător să-l fi moştenit tot de la bătrânul Bruno): "Jucam fotbal." Şi aşa au început primele lecții. Aproape de Belgia, într-o epocă în care Eddie Merkx scria istorie, Bruno n-a avut ochi pentru ciclism; doar fotbalul îl atrăgea ca un magnet. Avea 10 ani când a intrat pe poarta clubului din Dunkerque de mână cu bunicul său. Nu era nici mai mare, nici mai mic decât copiii de vârsta sa. Avea însă o ambiție mai mare ca a tuturor, lipsită însă de încrâncenare şi răutate. Juca pe toate stadioanele din regiunea Nord Pas de Calais, uneori câte trei meciuri pe zi, dimineața pentru piticii din Dunkerque, la prânz pentru formația comunală Coudekerque, iar seara, pe stradă, în fața casei, cu vecinii. Bunicul nu

lipsea de la nici un meci. Ba, din când în când, îl lua la o partidă pe care o disputau pe teren propriu cei de la Lille, în prima divizie. Acolo stadionul era arhiplin şi fotbaliştii erau iubiți. Seara, când se întorcea acasă, se visa pe un stadion mare, plin ochi de oameni care îl aplaudau pe el. Şi el le oferea în dar goluri şi zâmbete. Nu împlinise 1 7 când a debutat în echipa mare a celor din Dunkerque. Cu o noapte înainte aproape n-a dormit. în ziua meciului, în fața vestiarului, n-a ştiut dacă să intre sau nu. Florian, un băiat mai mare ca el, care debutase un an mai

devreme, l-aîncurajat. A intrat, a dat bună ziua şi s-a aşezat cuminte, cu spatele la perete, aşteptând, în timp ce toți ceilalți jucători se echipau. Se uita la ei şi nu-i venea să creadă. "Bruno, ai de gând săjoci azi?" l-aîntrebat antrenorul. Nu mai ține minte când a îmbrăcat tricoul şi când şi-a legat şireturile la ghete. A primit numărul 6, tricoul verde îi venea destul de bine, cam larg la mâneci. Când echipa a ieşit din tunelul ce venea de la vestiare, i-a venit să leşine de emoție. S-a uitat spre peluza din dreapta şi s-a liniştit: bunicul era acolo, îi făcea semn cu mâna. A jucat tot meciul, mijlocaş, echipa a câştigat, băieții l-au încurajat şi bunicul l-a sărutat după meci pe obraz. A primit şi zece franci de la antrenor şi asta l-a făcut tare fericit. îi promisese bunicului că o să strângă bani ca să meargă împreună la Paris, pe Parc des Princes; avea primii zece franci.

Anderlecht, cel mai mare club belgian, l-a remarcat şi l-a transferat rapid. A stat o vreme în Belgia, apoi s-a întors acasă. A ajuns la Lille, dar cu un mare regret. Nu apucase să îl vadăjucând la "echipa lor" şi bunicul Bruno; murise cu un an înainte. A adunat apoi 250 de jocuri în prima divizie franceză. A ştiut că nu e talentat la fel ca alții, dar a muncit mai mult şi a rezistat.

S-a maturizat dar n-a uitat niciodată de ce alesese fotbalul. Bunicul îl învățase că în război, jocurile dintre lupte erau o mare bucurie. Şi a rămas cu credința asta, că fotbalul e o mare bucurie. A vrut să îi învețe şi pe alții cum să se bucure şi a ales să fie antrenor, absolvind celebrul Clairefontaine, şcoala marilor tehnicieni francezi. Primul angajament, la Beauvais, în liga a treia. Se juca dur, fotbaliştii erau mai mult amatori, dar i-a prins bine. A învățat să lucreze cu oameni care joacă doar din plăcere şi ambiție. La Sedan s-a simțit bine, a stat mai mulți ani acolo. Apoi, i s-a propus să plece în Africa, să caute jucători. "Când am venit prima oară în Africa am fost şocat. Era ceva misterios pentru mine până atunci. Dar am descoperit valori morale ca prietenie, solidaritate sau sacrificiu,

care sunt pierdute în Europa." spune azi antrenorul de 48 de ani. Pentru a antrena Senegalul s-a propus aproape singur. Le-a spus şefilor federației de la Dakar că va reuşi să adune o echipă competitivă. Aceştia, pentru că nu cerea mulți bani, l-au acceptat. Trei luni a umblat ca un pelerin prin Franța. Toți senegalezii pe care îi voia în lotul său au şi cetățenie franceză şi îşi doreau să joace în naționala cocoşului galic. l-a făcut să se răzgândească pe Diouf, Cisse, Cammarra, Fadiga şi Diop. Apoi, le-a devenit prieten. "între mine şi jucători e o poveste de dragoste. Dar şi multă muncă. Nu poți avea rezultate doar fiind drăguț." spune cel mai admirat antrenor al momentului. Pentru că ține la fotbaliştii săi, le face aproape toate poftele; se duce cu ei la discotecă, beau împreună o bere, mai şi fumează. A învățat de la bunicul său că trebuie să-i convingi să te urmeze, nu să-i obligi. "Eu nu sunt polițist. Sunt doar

antrenor. Când sunt cu jucătorii mă consider prietenul lor. Şi dacă eu am poftă de o bere şi beau, ei de ce să se abțină, pentru că sunt eu de față? Nu, nu e nici corect şi nici nu ajută să-i îngrădesc. Dacă iubesc jocul vor şti când să se oprească." în Africa, Bruno Metsu a uitat de iernile friguroase din Dunkerque. S-aîndrăgostit de o senegaleză şi s-a căsătorit cu ea. Din când în când, îi e dor pe papa Bruno. Ştie însă că la peluza oricărui stadion unde joacă echipa sa, un bătrânel cu ochi albaştri şi zâmbet nelipsit de pe buze îi face cu mâna. Şi atunci găseşte puterea să nu leşine, deşi i se întâmplă des în ultima vreme să se întrebe dacă tot ce i se întâmplă e adevărat.

Ce bine e uneori să fii cine eşti, şi nu Trapattoni! (18 iunie)

Japonia - Turcia 0-1 Coreea de Sud - Italia 2-1

Un singur lucru nu-mi doresc azi: să fiu Trapattoni! Italia pleacă acasă eliminată de Coreea de Sud şi am curaj să fac pariu, pe jumătate din averea mondială, că apelativul cel mai blând care-l aşteaptă acasă pe selecționerul squadrei azzura e "cretinule"! Vor veni la rând "criminalule", "asasinule", "idiotule", "impostorule". Presa italiană e cea mai rea şi cea mai lipsită de scrupule din lume şi înfrângerea de azi, practic, l-a decapitat pe Trapattoni. Şi asta mai ales pentru că victoria coreenilor nu e o minune. Da, e o surpriză, anunțată însă de succesele în fața Poloniei şi Portugaliei.

Pentru coreeni n-a fost totul roz de la început. Mai întâi au programat meciul (evident fără să spere că îl vor juca tocmai ei) pe cel mai mic stadion al Cupei Mondiale, la Daejeon, o arenă cu doar 40.000 de locuri. Neîncăpătoare

pentru o țară întreagă ce ar fi vrut să fie prezentă în tribune, pentru a deveni al 1 2-lea, al 1 3-lea jucător. 40.000 de coreeni îmbrăcați în roşu au făcut ca imaginile transmise de pe stadion să fie tremurate, de fapt se cutremura întreaga construcție sub strigătul războinic: "Taehan Min'guk" (denumirea oficială a Coreei). Apoi au început cântecele şi săriturile, mie îmi tremurau genunchii în fotoliu, cum să reziste italienii, cât sunt ei de italieni. Şi nu rezistă! E minutul patru şi Christian Zanetti trage de un adversar în careu, la un corner. Panucci e aproape să-l dezbrace pe alt coreean şi arbitrul dictează penalty; nici nu ştiu pentru care din infracțiuni. Nici nu contează prea mult, amândouă s-au petrecut simultan şi au fost la fel de clare. Bate Ahn, omul cu golul egalării în partida cu americanii, singurul jucător coreean care joacă în Serie A, la Perugia. N-are nervi şi Buffon respinge şutul telefonat. Au scăpat italienii, mi-am adus aminte de un titlu inspirat, dat la o cronică de Liga Campionilor în Pro Sport: salvați de un bufon. Ratarea nu se simte în tribune, unde "roşii" (cred că în afară de cei vreo sută de italieni, toți ceilalți spectatori sunt îmbrăcați în roşu) continuă să cânte. Pe teren însă, e deranj mare. Şi Vieri se prăvăleşte peste doi fundaşi adverşi punând capul pentru 1-0. E minutul 18, e scorul care se spune că place cel mai mult Italiei. Acum trebuie doar să-l apere. Dar oare pot? Nesta e pe bancă, accidentat, Cannavarro e suspendat, Trap n-a mai îndrăznit cu Materazzi în centru (a greşit la ambele goluri croate), a improvizat cu Maldini, lângă care l-a adus pe Marc luliano. Se dă

reluarea golului şi reacția băncii de rezerve. Asta e culmea, Trapattoni sare şi se bucură dezlănțuit, trădând toată teama sa legată de acest meci. O mai face o dată în minutul 56, când îl scoate pe Del Piero şi îl bagă pe Gattuso. Primul e atacant, al doilea mijlocaş defensiv. Sunt pe teren, alături de milanez, alți trei închizători, Tomassi, Zambrotta, apare şi veteranul Di Livio. Chiar îi e frică antrenorului italian. Mai are doar un sfert de oră de rezistat. Cu un minut înainte Bobo Vieri a scăpat singur dar a şutat pe lângă. Timpul trece, coreenii, am mai zis-o, întorşi cu cheița: mereu înainte. O centrare plouată, la şase metri, Panucci vrea să preia, greşeşte, Seol Ky Hieon e acolo şi egalează; minutul 88, cât de puțin a fost până la victorie. Totti e primul care simte pericolul, urcă pe stânga, centrează cotit, Vieri pune latul, sau vrea să-l pună, la 2 metri de poartă, dar trimite peste. Se intrăîn prelungiri. Pe val sunt acum coreenii. Mai ales că fizic par la început de meci. Italienii înoată şi aglomerează careul propriu. E eliminat

Totti, prea nervos pentru acest final. Cinci minute şi se ajunge la lovituri de departajare. Patru minute, trei, gata. Coreea a înscris! Italia e eliminată, autorul golului de aur e Ahn, omul Perugiei, cel care ratase un 11 metri în minutul 4. Şi îi vine să leşine de emoție. Imaginile îl arată întins pe iarbă, cu ochii închişi. îmi imaginez că gândeşte la un somn bun după o bere rece; le merită, a eliminat Italia. într-un fel, ba chiar într-un mare fel, fotbalul a învins.

E un Campionat Mondial de-a dreptul nebun, de vreme ce urmează să vedem un sfert de finală Turcia - Senegal. Turcia a trecut de Japonia psihic, niponii blocându-se în fața mizei şi a posibilității unui succes uriaş. Otomanii mai au şi cel mai mizerabil joc după italieni, un fel de încurcă lume, ceea ce e clar că nu le-a convenit elevilor lui Troussier. Mi-a părut rău de frumoasele japoneze care plângeau la sfârşit, în tribune. Din păcate pentru ele, Nakata, Inamoto şi ceilalți n-au jucat nici măcar jumate din cum o făcuseră în grupă. Păcat, chiar că ar fi fost miraculos cu Japonia şi Coreea în sferturi, măcar pentru spectacolul tribunelor.

Casete tehnice optimi de finală

Danemarca - Anglia 0-3 (Ferdinand '5, Owen '22, Heskey '44) Germania - Paraguay 1-0 (Neuville '88)

Suedia - Senegal 1 -2, după prelungiri (Larsson '11 / H. Camara '37, '104) Spania - Irlanda 1 -1, 3-2 după loviturile de departajare (Morientes '8/ Robbie Keane '90 pen.)

Au executat penalty-uri: Robbie Keane 0-1, Hierro 1-1, Holland ratare, Baraja 2-1, Connoly ratare, Juanfran ratare, Kilbane ratare, Valeron ratare, Finnan 2-2, Mendieta 3-2 Mexic - Statele Unite 0-2 (McBride '8, Donovan '85) Brazilia - Belgia 2-0 (Rivaldo '67, Ronaldo '87)

Coreea de Sud - Italia 2-1, după prelungiri (Seol Ki-hyeon '88, Ahn Jung-hwan '11 7/ Vieri '1 8) Japonia - Turcia 0-1 (Umit Davala '1 2)

IV. Invazie roşie

Despre ceva la care nu ne aşteptam (1 9 iunie)

S-a spus mai întâi că e vorba de tupeu. Acum se aude tot mai des cuvântul impertinență. Senegalul a eliminat Franța, Suedia a ucis pe la spate Argentina, americanii l-au trimis acasă pe Figo, coreenii au făcut bagajele Italiei. într-o vreme se treziseră unii să propună un Campionat Mondial de fotbal pe grupe valorice, ca la hochei: aceia considerați cei mai buni, între ei, ceilalți, pe unde or

putea. lată că nu e aşa. Vom vedea un sfert de finală Senegal - Turcia. Plus coreenii şi americanii, în aceiaşi fază. E prea mult pentru părerile "elevate" pe care le aveam despre fotbal? E prea greu de suportat pentru istoria, tradiția, statistica şi prejudecata "lumii bune" de pe planeta fotbal? Când s-a inventat ca Zeu, fotbalul a dat voie oricui să-l venereze. Omagiile aduse lui, din inimă, vin acum de la Dakar, Istambul, Seoul şi chiar Washington, deşi, dincolo de ocean, interesul e stârnit de curiozitate şi ambiția de a fi cel mai bun acolo unde alții revendică acest statut. în afară de spectacol, prima mare atracție către fotbal e dată de emoție, iar emoția vine din imprevizibil. lată cum acest Mondial oferă cele mai intense emoții! Nimic nu e întâmplător însă în ceea ce au reuşit Senegalul, Coreea, Turcia şi Statele Unite.

Africanii sunt, de fapt, doar unda propagată de fotbalul francez, cel mai bine organizat de pe planetă, mai ales la nivelul formării jucătorilor. lar componenții echipei lui Bruno Metsu, el însuşi francez crescut la Clairefontaine, au învățat jocul în Hexagon, nu pe tăpşanele din Dakar. Teoriei deprinse în Europa i-au adăugat misterul continentului lor, plus doza de inconştiență specifică africanilor când vine vorba de fotbal, inconştiență care îi dezinhibă suficient cât să creadă că, până la urmă, tot un simplu joc rămâne acest sport. Mai e El Hadji Diouf, despre care cred în continuare că e cel mai bun jucător al turneului, mai bun decât Ronaldo, care măîncântăînsăîn aceiaşi măsură, chiar dacă sunt mai degrabă "rivaldian".

Coreea e întreaga filosofie de viață şi muncă asiatică, despre care noi râdem des, doar pentru că suntem incapabili să înțelegem conştiinciozitatea în locul unui somn liniştit. O societate ale cărei valori ne depăşesc moral oferă o formație de fotbal gata de orice sacrificiu, doar pentru că sacrificiul e vocația fiecăruia dintre membrii acestei societăți. Coreenii au mai înțeles că în afară de a vrea, următorul verb care asigură succesul e a şti. Aşa că l-au chemat pe Guus Hiddnik, un olandez

tobă de fotbal, să-i învețe. Adeziuneaîntregii națiuni (iar asta nu e doar o chestie de propagandă, cum am fost noi obişnuiți să credem în ultimii 12 ani) a dat o şi mai mare importanță echipei naționale, iar jucătorii au adăugat un gram în plus de voință şi dăruire. Suficient acest gram să elimine Italia. 0 Italie obişnuită să i se spună că are cel mai bun campionat din lume, cei mai buni jucători, cei mai frumoşi, cei mai...

Turcii nu sunt un miracol. 0 ştim bine, deşi ne vine greu să acceptăm că ei, la naiba, balcanici ca noi, au înțeles mai repede ce înseamnă performanța. Prezența lor în sferturi e doar rezultatul unei politici fotbalistice care în ultimii zece ani a reprezentat cea mai spectaculoasă creştere valorică din istoria acestui sport. Nu-mi place în mod deosebit naționala semilunei, dar cred că e una dintre cele mai organizate echipe de la acest turneu final. O organizare clădită pe jucători trecuți prin Liga Campionilor, încăpățânați şi fanatici în ceea ce priveşte şansa lor. Ați văzut vreun francez sau italian care să alerge cât Tugay?

America este, ca de obicei în ultimii 200 de ani, Lumea Nouă. Am mai vorbit despre această echipă, o ciudățenie chiar la ea acasă, unde fotbalul american adună zeci de milioane de oameni în tribune, iar soccer-ul doar câteva sute de mii. Cu toate astea, realizând imensul impact mondial al acestui sport, americanii şi-au propus să triumfe şi în "fotbalul nostru". După organizarea Cupei Mondiale din 1 994, acum au făcut al doilea pas. Sunt în sferturile de finală şi speră la mai mult.

Există şi alte explicații pentru ascensiunea acestor formații. Depinde al cui suporter e cel ce le invocă. Ai Italiei vorbesc tot mai vehement despre o conspirație nu atât împotriva lor (deşi în defavoarea italienilor s-au comis cele mai multe greşeli de arbitraj) cât în favoarea Coreei. Se mai aduce în discuție şi oboseala jucătorilor de la marile cluburi, după un sezon epuizant, cu mult prea multe meciuri. Francezii zic că nu l-au avut pe Zidane şi nici şansă. Eu cred că Suedia n-avea ce să caute la Mondial, cu jocul lor urât, şi tot aşa, câți băgați în seamă, atâtea opinii.

Ce rămâne totuşi? Un turneu final frumos, plin de incertitudini, surprize, nebunii, lacrimi sau leşinuri de fericire. Până la urmă ce ne-am dorit: spectacol.

Ce nu înţelege Italia... (20 iunie)

... şi nici cei care simpatizează cu această echipă?

Că fotbalul rămâne doar un joc. Chiar dacă faci din el o industrie financiară şi de imagine, mai devreme sau mai târziu, eşti pedepsit. Campionatul italian nu e cel mai puternic din lume, dar e cel mai mediatizat, cel mai bogat şi cel atractiv pentru jucători, asta mai ales din tradiție. Campionatul italian este însăîntrecerea care are pretenția că a transformat fotbalul în ştiință, ignorând astfel tot ceea ce e frumos în acest sport.

Legat strict de eliminarea squadrei azzura de la Mondiale, Italia şi

suporterii ei nu realizează că mare vină o au fotbaliştii pregătiţi de Trapattoni, în frunte cu Trapattoni însuşi. Poate că arbitrul Byron, un ecuadorian de 32 de ani, a greşit. Poate a greşit şi la eliminarea lui Totti şi la off side-ul semnalizat la Tomassi. Până atunci, însă, Vieri a ratat de două ori singur cu portarul, Panucci i-a pus mingea de 1-1 coreeanului Lee, Maldini n-a sărit cum şi când trebuia lângă Ahn, la reuşita golului de aur. Dacă jucătorii comit erori, arbitrii o pot face şi ei. Italienii invocăînsă o conspiraţie şi asta îi face să devină, cel puţin pentru mine, lipsiţi de credibilitate. Dacă ar fi fost victimele unei conspiraţii nu puteau fi, oare, eliminaţi uşor din grupe, de unde s-au calificat doar pentru că Ecuadorul (aşa e viaţa! arbitrul pe care l-ar decapita azi, e tot din Ecuador) a bătut Croaţia, deşi victoria a fost una doar pentru palmares şi onoare? Au fost trei jocuri, primele, când Italia a fost învăluită de şansă. Pe ecuadorieni i-au bătut graţie lui Vieri şi mai ales blocajului psihic al sud americanilor, prezenţi la primul turneu final, cărora le-au tremurat degeaba genunchii. Apoi au fost croaţii, pe care i-au avut în mână şi i-au scăpat după două greşeli ale lui Matterazzi. Cu mexicanii s-au chinuit, dovedind că sunt slabi în defensivă şi lipsiţi de forţăîn atac. Coreea le-a servit o lecţie de devotament italienilor, care ar fi vrut să câştige cu 1 -0 la infinit, doar pentru că poartă tricouri albastre. Fotbalul nu iartă minciuna şi impertinenţa. Italienii au fost şi mincinoşi şi impertinenţi la acest Mondial. Şi asta pe teren, plictisindu-ne cu ceva ce nici măcar cattenaccio nu era.

Italia, furioasă azi pe toată lumea, nu înţelege că bătrânul şi senilul Trap a fost depăşit de propriile lui obsesii privind anumiţi jucători; că jucătorii au fost depăşiţi de propria lor infatuare, iar suporterii minţiţi că o echipă geluită e sinonim cu o echipă de fotbal.

Peste toate astea, reacţiile italiene la eliminare au arătat că nici măcar bun simţ nu mai e acolo unde şi fotbalul a

dispărut de mult. Perugia l-a dat afară pe Ahn doar pentru că acesta a înscris golul de aur. Apoi, Federaţia de la Milano a vrut să-l cheme acasă pe arbitrul Collina. Plus incidentele de pe stadion, când arbitrul a trebuit să fie escortat de poliţie spre vestiar, pentru a nu fi atacat de jucători.

Şi vin şi întreb: fotbal de ce nu s-au gândit să joace italienii? Mi se spune că dacă arbitrul nu făcea nu ştiu ce, Italia se califica şi poate juca fotbal în sferturi, în semifinale, în finală... Nu va juca niciodată! Pentru că de 60 de ani a învăţat doar cattenaccio şi a uitat cum e fotbalul. Cum să mai găseşti spectacol

într-o țară în care majoritatea meciurilor se termină 1-0 sau 0-0? N-ai cum şi, din păcate pentru ei, italienii nu par aînțelege asta. Tocmai de aceea, basta! Gata cu italienii, mai ales că sunt deja acasă.

Sferturile încep mâine cu Anglia - Brazilia, practic singura finală de tradiție posibilă în acest moment, finală adevărată, pentru că Germania, deşi prezentă şi eaîn sferturi, n-are față, cu echipa asta, săjoace cu trofeul pe masă.

Driblangiu convins, dar furat de cântecele britanice din tribună, habar n-am cu cine să țin. Rivaldo mi-e ceva mai drag decât Owen, chiar dacă puştiul lui Liverpool a cumpărat casele de pe o stradă întreagă pentru a locui aproape de toată familia. Merg pe mâna Braziliei în ofensivă şi pe a englezilor în defensivă, ceea ce ar trebui să ducă la o remiză. Oricine s-ar califica de aici, cred că va câştiga Cupa. Spun asta, deşi cel mai mult mi-ar plăcea să o ia Senegalul, dar despre asta vom mai vorbi.

Ronaldinho, el şi nu diminutivul lui Ronaldo! (21 iunie)

Anglia - Brazilia 1 -2 Germania - Statele Unite 1 -0

Când aveam mai mare nevoie de argumente împotriva Italiei, a venit acest Anglia - Brazilia, parcă special pentru a dovedi că fotbalul jucat e victorios împotriva oricui, chiar şi a unui arbitru. Mi-au plăcut mereu britanicii, la acest mondial şi pentru superbii lor suporteri cântăreți, până la urmă, muzical vorbind, nimic nu se compară pe un stadion de fotbal cântând "God save the queen"! Brazilia e însă Brazilia, cum v-am mai spus, una dintre amantele mele, singura care mai poate să îmi aducă suprema plăcere de a cuceri cupa. Aşa că m-am făcut că nu aud imnul britanic, de teamă să nu-mi deturneze speranțele. Mi-a fost teamă de Beckham şi ai lui. Mai ales, mi-a fost teamă, de siguranța lor defensivă şi de gafele neaşteptate pe care le-ar putea face ai mei, în apărare, fază a jocului care, neexistând pe Copacabana, e greu de înțeles pentru ei. Mi-a înghețat sângele în minutul 23, Lucio a încercat să preia, a oprit mingea exact în piciorul lui Owen şi acesta a înscris, peste Marcos. Ah, Lucio, cum nu vreți voi brazilienii să faceți lucruri simple şi vă plac atât de mult complicațiile. Doar trebuia să laşi mingea să treacă pe lângă tine, n-o mai ajungea nimeni. E drept, vei spune că sunt acasă, în cartierul tău din Rio, sute care ar lăsa-o să treacă, dar tu eşti în echipa națională tocmai pentru că nu te-ai gândit la asta. Nu pot spera decât că o să te "scoată" Rivaldo şi Ronaldo. Deşi le e greu şi lor, englezii nu se mişcă din tranşee, parcă şi-ar apăra insula, în fața nemților, acum şaizeci de

ani. Eriksson i-a aşezat pe trei linii, cu lateralii foarte agresivi. Suedezul a spus înainte de meci că cea mai mare greşeală a echipei lui ar fi să-şi dorească posesia. Şi s-a ținut de cuvânt, deşi, într-un fel, e greşit ce a ales el: brazilienii chiar ştiu ce să facă atunci când au balonul. Gooooooooool! Gol, gol, gol, gol, gol, Riii-vaaaal- doooo! Faza e însă a lui Ronaldinho: i-a amețit pe Butt şi Campbell, o fentă, pe care dacă nu eram la televizor să se dea reluare, nici nu o miroseam, apoi a pasat în stânga şi Rivaldo a dat din prima, la colțul lung, cu stângul, Seaman s-a întins pentru fotografie şi pentru a accentua reuşita brazilianului. Ufff, e 1-1, în chiar minutul 2 de prelungiri al primei reprize. Un gol, chiar atunci când englezii se pregăteau să intre la cabine liniştiți, este exact ce trebuia Braziliei.

în pauză discut despre meci cu un amic. îmi spune că dacă şi Brazilia e eliminată, nu se mai uită la nici un meci. Deşi

nu înțelege cum vine asta, îl asigur că fotbalul nu va permite aşa ceva.

De data asta n-am cuvinte. Ronaldinho, copilul capricios de la PSG, l-a lobat pe Seaman de la 30 de metri şi e 2-1. Acum să vezi belea pentru englezi: trebuie să atace. Un gol ca cel marcat de brazilieni îți taie însă elanul; e la fel ca acela înscris de Hagi în poarta Columbiei, în 1 994, numai că de pe cealaltă parte a terenului. Bătrâne Seaman, e golul tău. Doar un brazilian putea să se gândească că tu, la 39 de ani, toți jucați prin Anglia, vei pleca pe centrare încă înainte ca mingea să fie jucată, aşa că a trimis-o direct pe poartă. Te-a avut!

Vai, arbitrii chiar sunt din alt film la Mondialul ăsta. E eliminat Ronaldinho, în minutul 57, pentru o intrare la care se acordă, în mod normal, doar lovitură liberă indirectă şi nici măcar galben nu se dă! Dumnezeule, Blatter chiar îşi bate joc!

S-a terminat, Brazilia e în semifinale! Anglia, deşi cu om în plus, a avut mingea mai puțin decât Selecao, în ultimele 33 de minute. Au fost trei momente în care brazilienii au pasat câte trei minute, numai ei, mi-era milă de săracii Mills, Butt şi Dyer, care se chinuiau să deposedeze. Mai mult, Brazilia a arătat în zece o disciplină tactică greu de imaginat pentru ea, stând excelent în teren şi reducând practic ocaziile de egalare la zero. Păcat că n-a marcat şi Ronaldo. Doar Rivaldo e singurul care a înscris în toate cele cinci meciuri jucate până acum.

Americanii au fost marea surpriză plăcută a zilei pentru mine. Nemții au tremurat încă din start şi s-au impus cu o jumătate de fault şi un penalty de care

i-a iertat scoţianul Dallas, unul dintre cei mai slabi arbitri de la turneu. Americanii au jucat deschis, curajos, având mai multe ocazii. Nemţii au înscris prin Ballack, care s-a sprijinit pe Pope când a sărit la cap, apoi Dallas n-a dat 11 metri la mâna pusă de Frings, chiar pe linia porţii, respingând astfel o minge care se îndrepta spre gol.

Au mai avut un mare noroc nemţii, pe Kahn, clar cel mai bun portar din lume în acest moment. Cum nemţii mi se par insipizi, incolori şi mai ales norocoşi, îmi pare rău pentru americani.

Până mâine mă liniştesc, că intră senegalezii, ceilalţi brazilieni ai mei.

Din Coreea, cu dragoste (22 iunie)

Coreea de Sud - Spania 0-0 (5-3 după lovituri de departajare) Turcia - Senegal 1 -0 (golul de aur)

Dragii mei,

din păcate, vom veni acasă curând. Azi ne-a bătut Turcia, cu 1-0, şi am fost eliminaţi. Suntem puţini trişti, mai ales pentru Bruno, care merita mai mult. Dar suntem, în acelaşi timp, foarte bucuroşi. Credem că am reuşit un lucru deosebit aici. Am făcut treabă bună, ne-am distrat, lumea zice că am jucat frumos. Ne simţim bine ştiind că se vorbeşte aşa despre noi. Dacă după ce italienii au fost eliminaţi, aproape nimeni n-a fost trist aici, multora le pare rău că noi plecăm. Ne-am făcut mulţi suporteri şi suntem mândri că pe voi nu v-am făcut de râs. Mie îmi pare totuşi rău că nu jucăm şi cu Brazilia, poate reuşeam să iau un tricou de la Rivaldo sau Ronaldo. Şi sigur cu ei era spectacol, că joacă frumos. Poate că ne-am gândit prea mult la brazilieni, de aia am pierdut azi. Deşi nu i-am tratat de sus pe turci, oricum, ei aveau mai multă experienţă decât noi. Şi nu ne-am propus decât să jucăm ce am jucat şi până acum.

Nu ştiu ce ne-a lipsit ca săînvingem azi. Ka.NI aproape că a dat gol, dar a respins Henry de pe linia porţii lor, era şi în off side. Dar mai poţi să te superi pe el după ce a realizat în meciul cu Suedia, când a marcat amândouă golurile? Şi, în plus, chiar n-a vrut să fie acolo, să îl lovească mingea, dar entuziasmul mai şi costă uneori. Am fost un pic obosiţi, dar cred că n-am jucat rău, nici azi. Turcii, vă spun sincer, cei mai buni de până acum. Agresivi, foarte ambiţioşi, ne-au încurcat mult la mijlocul terenului. Au avut şi câteva ocazii bunicele, am avut şi noi, măcar ştiu că a fost un meci frumos. Asta ne-a spus şi Bruno, că dacă jucăm frumos, avem şanse, aşa că nu ne-am închis, însă, n-a fost rândul nostru. Golul

lor a fost exact aşa cum am marcat şi noi acum patru zile; după el s-a terminat totul. Am fi putut învinge noi, o dată am avut mingea, chiar îmi venise bine, am făcut preluarea, l-am întors pe Tugay, apoi el a revenit şi mi-a luat-o exact când mă pregăteam să trag. Şi Cammara a avut o acțiune bună, i-a păcălit pe doi turci doar din preluare, dar a mai vrut să mai treacă de unul şi a pierdut mingea. Mi-a mai plăcut Ferdy Colly, care făcea degajări, din foarfecă, în careul nostru şi Bruno râdea pe margine. Vă spun, chiar ne-am distrat! Turcii au luat totul foarte în serios, când intrau la minge, dacă nu erai atent, te luau cu fulgi cu tot. Şi au

stat bine pe teren, aproape nu i-am prins niciodată descoperiți. Cred că au fost un pic mai buni ca noi. Asta e, mai avem timp să vorbim despre meci, când ajung acasă. Oricum, la sfârşit, i-am lăsat pe ei să facă turul de onoare, doar erau învingătorii, apoi am salutat şi noi publicul. Turcii, băieți drăguți, au rămas pe teren şi ne-au aplaudat şi ei pe noi. O să le țin pumnii, deşi joacă cu Brazilia şi voi ştiți că brazilienii îmi plac.

După joc am plecat la hotel, unde ne-au aşteptat pentru petrecere. Le-am promis că indiferent de rezultat, după meci, petrecem. Acum tocmai mă pregătesc să ies din cameră, dar am zis să vă scriu vouă mai întâi, ca să ştiți că suntem bine şi fericiți că am jucat fotbal la Cupa Mondială.

Al vostru fiu, El Hadji

Casete tehnice sferturi de finală

Anglia - Brazilia 1 - 2 (Owen '23 / Rivaldo '45 + 2, Ronaldinho '50) Germania - Statele Unite 1 -0 (Ballack '39)

Spania - Coreea de Sud 0-0,3-5 (după loviturile de departajare)

Au executat penalty-uri: Hwang Sun-hong 0-1, Hierro 1-1, Parkji-sung 1 - 2, Baraja 2-2, Seol Ki-hyeon 2-3, Xavi 3-3, Ahnjung-hwan 3 - 4, Joaquin ratare, Hong Myung-bo 3-5 Senegal - Turcia 0-1, după prelungiri (llhan Mansiz '94)

V. Ultima slavă, ultima sambă

Bucuriile **mele de zi cu zi (23 iunie)**

Au trecut 60 de jocuri ale acestei Cupe Mondiale. Au mai rămas patru, cele mai importante (pentru statistici mai ales) patru. încă nu e timpul pentru concluzii, pentru clasamente, pentru păreri globale şi definitive. Mai avem răgazul să ne bucurăm, gândindu-ne că măcar Brazilia a rămas în cursă. A fost, încă o dată, un război între fotbalul spectacol şi spectaculos şi chestia aia pe care italienii o numesc cattenaccio, alții împrumutând-o sub alte forme. Brazilia şi-a

impus fotbalul efervescent doar pentru că o face din 1 950 încoace mereu, o tradiție neschimbată dintr-un singur motiv: nicăieri nu e mai iubit fotbalul caîn Brazilia. Sau, poate, în Senegal!? Această nouă Brazilie africană, descoperităîn filosofia despre joc a antrenorului Metsu: "Fotbalul e un joc mult mai simplu decât se străduie unii să ne convingă. Când ai mingea ataci, când n-o ai, te aperi. Asta e tot!"

Dacă e să îmi aduc aminte ceva, peste 30 de ani, despre acest Mondial, sigur acel ceva va fi echipa Senegalului şi antrenorul ei, pletosul cu ochi albaştri care a intrigat toate marile case de antrenori ai lumii, revoluționând practic relațiile dintre tehnician şi jucători. Senegalul n-a venit în Asia doar cu un încântător joc, cu o altă filosofie, ci şi cu o altă conduită a grupului. Africanii au demonstrat că doar plăcerea de a juca poate avea rezultate. lar Metsu a inventat un nou antrenor, renunțând la rigiditate, militărie şi scheme. "Mereu le-am spus jucătorilor că timpul lor liber e timpul lor liber, iar pentru mine contează doar ce se întâmplă pe teren. Dacă faci din fotbal armată, nu mai e plăcere. Am stat trei săptămâni la acest turneu final şi avem cele mai multe amintiri plăcute dintre toate formațiile. Am învățat multe despre fotbal şi ne-am făcut prieteni. Astea vor fi amintirile noastre, nu că am ales tactica greşită în nu ştiu ce meci."

S-ar putea să se spună că exagerez cu Senegalul, dar, obişnuit cu un fotbal schematic şi oferit total doar rezultatului, deloc spectacolului, microbistul din mine nu poate să îşi reprime exaltarea după ce a gustat din cupa de pase frumoase şi driblinguri năstruşnice ale lui Diouf, Fadiga sau Cammarra. Mi-am propus încă de la start să păstrez momentele de bucurie şi să nu iau în seamă fața urâtă a competiției. Senegalul mi le-a oferit pe cele mai multe şi de asta acum, când a fost

eliminat, simt nevoia să le mai trec o dată în revistă. Golul lui Papa Bouba Diop împotriva Franței; driblingul lui Diouf pe lângă Leboeuf; contraatacul egalizator din meciul cu Danemarca; neverosimila copilărie care i-a dus de la 3-0 la 3-3 pe senegalezi în meciul cu Uruguay; apoi magnificele reuşite ale lui Cammarra în fața suedezilor, răzbunându-mi astfel toate frustrările de suporter al Argentinei eliminată de tăietorii de lemne scandinavi; inocența aceluiaşi Cammarra, izbit de minge pe linia porții turce, omorând un gol care poate ar fi însemnat semifinale; petrecerile de după meciuri; zâmbetul nemuritor al lui Metsu; dansurile de după goluri; dansurile printre adversari împietriți; toate

astea sunt mari bucurii ale fotbalului, oferite de o echipă pe care nimeni n-o aştepta, dar toţi au primit-o cu dragoste.

Au fost greşeli de arbitraj, au fost erori ale jucătorilor, au fost probleme cu vânzarea biletelor, cu ploile, cu terenurile de antrenament. A fost însă şi fotbal, mult, fotbal adevărat şi de asta cred că, până la urmă, a fost Marea Sărbătoare a Zeului.

Aceeaşi ordine mondială (24 iunie)

Se grăbesc unii să proclame o nouă ordine mondială în fotbal, după ce citesc sideraţi semifinalele Campionatului Mondial: Brazilia - Turcia, Germania - Coreea de Sud. O fac speriaţi şi frustraţi în acelaşi timp, mai ales frustraţi pentru că tot ceea ce au crezut că ştiu despre fotbal şi-a pierdut valabilitatea în trei săptămâni şi 60 de meciuri. Cred că sunt patetici şi exagerează! Mai întâi că e vorba de doar trei săptămâni, hai, o lună, o dată la patru ani. Mai apoi pentru că nu e prima oară când echipe fără cotaţii la casele de pariuri ajung aici. Portugalia a luat bronzul în '66 din postură de debutantă. Tot în acel an, Coreea Democrată a eliminat Italiaîncă din grupe. Mai aproape de noi, în 1986, Belgia a jucat şi ea o semifinală, în Mexic. Camerun a fost în sferturi în 1 990, la fel ca România în 1 994. Turneul american a avut chiar semifinale comparabile cu cele de azi, vă aduceţi aminte: Bulgaria - Italia, Suedia - Brazilia?! Bulgaria şi Suedia nu erau mai bine cotate la startul întrecerii decât au fost anul acesta Turcia şi Coreea de Sud. Cred că exemplele sunt suficiente pentru a vă convinge că nu de o reaşezare a valorii e vorba în aceste zile în Asia. Asia! latā unul din motivele obiective ale actualei ierarhii; altă climă, altă atmosferă, alt fus orar (un 1 la sută în minus, tot se simte, jucând la ora 09.30, chiar dacă acolo, în Coreea sau Japonia ceasul arată 1 5.30). Vom vedea că toate echipele mari, plecate acasă, au făcut câteva greşeli care au costat, în funcţie şi de adversar. Franţa a venit cu o formaţie nemotivată, a mizat pe Zidane şi nu l-a avut, i-a tratat de sus pe senegalezi, Henry a faultat inutil fiind eliminat, Lemmerre n-a avut nici o reacţie la ce se petrecea cu formaţia sa. Argentina şi-a dorit prea mult şi s-a blocat, Bielsa a jucat mereu cu un singur vârf, plus întregul ghinion, englezii înscriind doar din penalty, iar suedezii calificându-se după singurul lor şut pe spaţiul porţii. Portugalia n-a surprins prea mult, conform tradiţiei, pierzându-şi concentrarea, la fiecare turneu final. Italia s-a trimis singură acasă, cu jocul ei antijoc şi smiorcăielile de copil alintat. Anglia a pierdut cu Brazilia: fără comentarii. Spania

a fost eliminată după ce i s-a anulat un gol valabil şi nu şi-a mai putut ține nervii la lovituri de departajare. Acum să refacem calculele, aşa cum au crezut unii că ar fi normale: Franța câştiga grupa sa, juca împotriva Angliei; oricum s-ar fi terminat, pierdeam una. Sau întâlnea Argentina, presupunând că şi aceasta respecta algoritmul pariorilor. Tot pierdeam una. Portugalia ar fi ajuns să joace fie cu Germania, fie cu Spania, din nou pleca acasă o favorită. Până la urmă, impresia de nouă ordine mondială e dată de falsa analiză de la start, când s-a considerat că din 32 de echipe, vreo 10 sunt favorite. Asta înseamnă că pierdeam şase până în semifinale. în realitate am pierdut opt, cu două

mai multe, deci nu departe de previziuni. Că unele au plecat după grupe, iar altele după sferturi, nici nu contează. A oferit Senegalul sau Statele Unite un spectacol inferior celui pe care l-a servit microbiştilor Germania? Nu! Fotbalul înseamnă că a câştigat!

Nu e o nouă ordine mondială şi pentru că un Campionat Mondial se joacă o dată la patru ani, "cel mai bun din lume" e o chestie de săptămâni după turneul final, hai, poate de luni, sigur nu de ani. Rămâne titlul simbolic de Campion Mondial, păstrat patru ani doar pentru că ăsta e intervalul de disputare al competiției. larîn aceşti patru ani se schimbă multe, apar şi dispar jucători, sunt zile mai bune şi mai proaste, arbitri inspirați sau neinspirați.

Coreea şi Turcia sunt azi în semifinale, dar nu garantează nimeni că dacă s-ar juca şi la anul Mondiale, ar mai reuşi performanța asta. Nu e deci o nouă ordine mondială. Argentina, Franța, Germania, Brazilia şi Italia vor fi mereu cele mai bune, per ansamblu, ignorând calendarul. Se întâmplăînsă ca atunci când totul depinde de un meci, acel meci să-l piardă. Atâta tot.

Brazilia era să nu se califice la acest turneu final. Acum e principala favorită. S-a schimbat vreo ordine?

Cu 1-0, uberalles! (25 iunie)

Germania - Coreea de Sud 1 -0

Germania e prima finalistă. Coreea s-a oprit la un pas de minunea ultimului act. Meritat şi nemeritat în acelaşi timp. Meritat pentru că nu poate fi uitat golul anulat spaniolilor, în sferturi. Nemeritat pentru că nemții n-au fost mai buni. Germania continuă pentru că a perseverat în a juca ce ştie, chiar dacă ştie atât de puține. Semifinala de la Seoul a fost crâncenă de oase scrâşnite şi plictisitoare prin lipsa de spectacol fotbalistic. Au încercat ceva asiaticii, dar e al

naibii de greu cu tancurile. Ramellow şi Hamman sunt mai degrabă comandanţi de divizii blindate, cu căştile înfundate peste părul blond, cu mersul apăsat şi privirea rece; te aştepţi oricând să dea comanda de luptă. Klose şi Bode ar trebui să fie atacanţi, dar arată a capete de berbec roman, izbite cu furie de Ballack sau Neuville în zidurile adverse. Schneider parcă vine din altă lume, dar şi el e schimbat cu regularitate prin minutul 60, Jeremies fiind numai bun pentru înfrângerea ultimilor rezistenţi. Totul e pentru nemţi doar un surd asalt în zona neutră, în aşteptarea unei greşeli care să deschidă drumul spre gol. Plus tirurile de artilerie care trimit baloane spre detenta ireală a lui Klose, citit însă de mai toţi adversarii şi ineficient de trei meciuri. Cum putea să lupte Coreea în faţa maşinii germane? Trei sferturi cu tribună, care îndemna la raiduri prin tranşeele adverse, numai că n-a căzut niciodată noaptea peste acestea, aşa că, la vedere, nemţii s-au apărat organizat şi eficient. lar când fundaşii au fost depăşiţi, a apărut Kahn, sau, cum l-au poreclit compatrioţii, Barieră, cel mai bun portar din lume, în acest moment. Dacă germanii au ceva pentru care merită finala de la Yokohama, atunci acest singur lucru e portarul! Azi, Kahn a avut trei intervenţii, dintre care prima de-a dreptul incredibilă, un plonjon miraculos la un şut întors din marginea careului. Şi dacă gol e greu să primească, elevii lui Voller n-au avut altceva de făcut decât să aştepte o greşeală. Ea a venit în minutul 75, când Neuville i-a speriat pe asiatici cu o pătrundere pe stânga, a pasat pe jos (când toţi aşteptau o centrare înaltă), Ballack a şutat, slab, a respins portarul, dar tot Ballack a reluat în plasă. Şi norocul contează la fotbal. 1 -0! Suficient, la fel ca în sferturi şi în optimi. Toate cele trei goluri au fost marcate după combinaţii ale jucătorilor de la Bayer Leverkusen, cea mai negermană echipă a Germaniei. Cu Paraguay a fost o pătrundere a lui Schneider şi un şut al lui Neuville, cu Statele Unite o centrare a aceluiaşi Schneider şi un cap al lui Ballack, acum Neuville a pasat pentru Ballack.

Coreenii au pierdut şi pentru că s-au temut prea mult de europeni, dovadă fiind ultimul sfert de oră când, atacând furibund, au avut mai multe ocazii decât în tot restul meciului. Hiddink a socotit greşit şi a îngropat cu teamă visul unei naţiuni care şi-a descoperitîn fotbal, în ultima lună, o nouă religie.

Acum rămâne de văzut dacă nemţii vor juca bine în finală, asta e posibil, pentru că se spune că oricum ajung acolo, dacă mai şi joacă bine, atunci sigur câştigă.

Pentru Coreea, singura consolare rămâne faptul că finala mică se va juca pe propriul teren, iar o medalie de bronz e totuşi o imensă performanță.

Dacă se califică Turcia în ultimul act (Doamne fereşte!) cum naiba să ne uităm la un aşa meci: Germania - Turcia, finala Campionatului Mondial de fotbal?

Jogo Bolito (26 iunie)

Brazilia - Turcia 1 -0

în buna tradiție a acestei ediții vom avea duminică nu doar o finală inedită, ci o cvasi premieră. Deşi sunt cele mai galonate formații la Mondiale, Brazilia şi Germania n-au jucat niciodată una împotriva celeilalte până acum.

Brazilia! întreagă, frumusețea fotbalului, s-a revărsat peste gazonul stadionului din Saitama purtând nume de Rivaldo, Ronaldo, Lucio, Edmilson sau Denilson. Un dans nebun cu şi fără minge, inimaginabile şi imposibile pase, şuturi, preluări, un concert în care fiecare purtător de tricou galben e prim solist. La naiba, nici nu există cuvinte pentru a explica şi descrie ce şi cum joacă Brazilia. Doar priviri mirate, uimite, care nu înțeleg cum e posibil totul. Şi totuşi, e real! Jogo bolito există şi extaziază privitorii. Nu e un iureş, n-are încrâncenare, e pur şi simplu firescul în forma sa fotbalistică: un călcâi, o chiliană, un dribling pe suprafața unei batiste. Brazilia simplifică totul în numele atacului, pentru că, Bruno Metsu a spus-o şi el, când ai mingea ataci, când nu, te aperi. Brazilienii au mai mereu mingea şi mai mereu atacă. Orice atac al sud americanilor e un nesfârşit şir de semne de exclamare. Cu Turcia n-a fost altfel, chiar dacă o semifinală de Campionat Mondial are altă miză şi altă conotație psihică. Europenii au fost curajoşi, atât cât îi ține plapuma fotbalistică, ratând, primii, marea ocazie ajocului. Un fel de deşteptare pentru "aurii verzi" care au replicatîn minutul imediat următor printr-o combinație fulger, Cafu şutând însă exact în Rustu. Ce a urmat acestei faze e doar poezie. Cu versuri desenate printre fundaşi turci încremeniți de neputință şi admirație, cu şuturi improbabile şi din poziții nefireşti, noroc cu Rustu, un goalkeeper valoros şi inspirat azi. Până la pauză turcii au încercat să echilibreze la mijlocul terenului, prin angajament şi forță, dar a fost greu, greu de tot, parcă puseseră lipici pe balon brazilienii. A mai fost ceva, ceva care a demonstrat că actuala formație carioca e şi matură: siguranță în defensivă. Lucio şi Edmilson n-au greşit, închizând toate culoarele spre poarta lui Marcos. La mijloc a fost un jucător în spatele căruia îşi cară Rivaldo driblingurile,

Gilberto Silva, care a recuperat baloane de la adversari cu frecvența unui metronom.

A doua repriză a început cu golul lui Ronaldo, dribling lângă Bulent, şut cu şpițul, înțepat, singura soluție să-l păcălească pe portarul turc. Apoi ocazii uriaşe, ratate cu zâmbetul pe buze de o formație luminoasă, care şi când faultează

(o face rar şi inconştient) pare că se joacă. E şi greu de imaginat şi de suportat o astfel de echipăîntre germani, coreeni şi turci robotizați, dispuşi la alergări şi deposedări furioase în loc de fotbal din plăcere. Secretul acestei Brazilii stă în tot trecutul ei, încărcat de fente şi nisip prelins pe glezne.

Turcia şi-a dat întreaga valoare într-un fotbal mondial încartiruit în garnizoanele rigorii europene, dar n-a putut mai mult atunci când a întâlnit cei mai frumoşi apostoli ai jocului. Sau, pentru că suntem în mileniul trei, extratereştrii. Jogo bolito e o expresie prin care brazilienii înțeleg neînțelesurile unui fotbal pe care ei ştiu să-l practice pentru că s-au născut aşa: visând fenta.

Casete tehnice semifinale

Germania - Coreea de Sud 1 -0

A marcat Ballack '75

Brazilia - Turcia 1 -0

A marcat Ronaldo '49

Finala din fiecare zi (27 iunie)

După toridele zile de la începutul săptămânii, a venit o frumusețe de furtună, exact când Rivaldo îl dribla scurt pe Alpay şi şuta pentru parada sinucigaşă a lui Rustu, care împiedica un gol ce avea să vină până la urmă, pentru că Brazilia e predestinată să înscrie mereu. Ploaia răcoroasă s-a intersectat cu traseele brazilienilor de la Saitama şi brusc m-am gândit ce diferență e totuşi între finala Campionatului Mondial şi partida de deschidere. Diouf spunea, pe 30 mai, că dacă ei, senegalezii, ar învinge Franța, ar fi ca şi cum ar câştiga Cupa. Undeva, pe plaja din Dakar (ați băgat de seamă că artiştii africani ai lui Metsu vin tot de pe o plajă, e drept, una cunoscută mai degrabă pentru finalurile Raliului ce începe la Paris, dar tot plajă, la fel ca brazilienii, care au Copacabana?), există deja campioni mondiali! Dacă ar fi ca la box, şi titlul s-ar

pune în joc într-o singură dispută, n-ar fi departe de adevăr ceea ce a spus Diouf. Dacă învingi Campioana Lumii, deci eşti mai bun ca ea, nu te poţi crede îndreptăţit să porţi laurii? Ba da! Ba da, mai ales dacă eşti debutanta Senegal.

Dar între Costa Rica - China şi acest Brazilia - Germania, care sunt diferenţele? Nu mă refer la ceea ce simţim cu toţii, că de fapt nu există comparaţie de bun simţ între aceste două jocuri, şi e ca şi cum am crede că a vedea un meci Progresul Topoloveni - Forestierul Stâlpeni e la fel cu a privi Barca - Real. Problema mea e însă dacă Fan Zhyi sau Delgado au simţit presiunea altfel decât Klose sau Rivaldo? Şi cred că nu, pentru chinezi şi costaricani acel meci a fost la fel de important pe cât e azi finala pentru nemţi şi brazilieni. Exagerând un pic, dar nu foarte mult şi nici de dragul exagerărilor, cred că nu greşim dacă vom crede că fiecare joc din cele 62 scurse până azi au fost tot atâtea finale. Mai mici sau mai mari, mai frumoase sau mai urâte, nu mai contează, importanţa lor pe teren a fost egală. E ceva ce diferenţiază însă meciul de duminică de toate celelalte. Jucătorii ştiu că după el nu mai urmează altul. E acel "încă o dată şi gata". Ai muncit mult, ai jucat şase meciuri, ultimele trei eliminatorii, adică dacă pierdeai erai deja în avion, iar acum mai ai un pas. Nici nu te gândeşti cum e să pierzi acest pas. Presiunea vine din neşansa de a nu mai avea o şansă dacă greşeşti acum, atât de aproape. De aia, într-un fel, ceea ce o să se întâmple duminică e finala finalelor din fiecare zi.

Acum, câte puţin despre finaliste. în urmă cu mai puţin de un an, Germania pierdea pe teren propriu în faţa Angliei cu un scor care scuteşte de comentarii: 1-5. O înfrângere care arunca echipa lui Voller în baraj, unde a întrecut Ucraina, ajungând astfel la turneul final. Din formaţia care a fost umilită de Owen şi Beckham, antrenorul nemţilor a adus în Asia 16 jucători. Nowotny e absent din cauza unei accidentări, cu el ar fi fost 1 7, din 1 8.

Brazilia s-a chinuit, ca niciodată în întreaga sa istorie, să ajungă în Coreea şi Japonia. Preliminariile au fost un coşmar şi n-a lipsit mult ca Selecao să fie eliminată. Scolari are şi el vreo 1 0 fotbalişti care au dus greul în lupta pentru calificare.

Acum, iată cele două formaţii jucând finala. Un ultim act, normal ca tradiţie, totuşi surprinzător ca previziuni. Mai ales pentru nemţi, care n-aveau o cotă prea ridicată la start. Asta deşi, la nivelul cluburilor, finalul de sezon în Europa s-ar putea spune că a fost al lor. Au avut două echipe (campioana şi

vicecampioana) în finalele competițiilor de cluburi continentale, Borussia Dortmund şi Bayer Leverkusen pierzând însă aceste jocuri. Poate căînfrângerile au creat motivația suficientă pentru ceea ce se întâmplă la Campionatul Mondial. Să ne reamintim de Bayer, care a lucrat, am mai spus-o, golurile decisive din optimi până în finală. Ballack, Neuville şi Schneider şi-au revărsat amarul înfrângerii pe gazoane asiatice în faze deloc germane, altoite pe acelaşi joc lipsit de sare şi piper. Istoria nu va reține decât scorul şi marcatorii. Nemții cunosc această lecție şi fac totul ca istoria să-i rețină pe ei.

Brazilia nu ştie ce înseamnă locul doi. O simplă calificare în finală e egală în fața suporterului de la Rio cu o eliminare din faza grupelor. Feola a fost un imens antrenor brazilian, a cucerit două titluri cu Pele, în 1958 şi 1962, dar după eliminarea echipei sale din grupe în 1966, i s-a dat foc la casă. Moartea sau victoria finală, este ceea ce au învățat brazilienii.

Clasamentul **meu** (28 **iunie)**

Federația Internațională de Fotbal a anunțat ieri nominalizările pentru cel mai bun jucător al turneului final. Trofeul va fi atribuit unui fotbalist ce va fi ales de către reprezentanții presei acreditate la Cupa Mondială. Zece nume, zece jucători, toți meritând să fie mai mult decât un nominalizat. Unul singur va fi însă alesul. Fiind hotărâtă de oameni, fireşte că alegerea va fi subiectivă. Fiecare dintre noi are motivele lui, în care crede, să desemneze pe unul sau pe altul ca fiind cel mai bun. Să vedem mai întâi care sunt nominalizările: Michael Ballack (Germania), Roberto Carlos (Brazilia), El Hadji Diouf (Senegal), Fernando Hierro (Spania), Hong Myung Bo (Coreea de Sud), Oliver Kahn (Germania), Rivaldo (Brazilia), Ronaldo (Brazilia), Ronaldinho (Brazilia), Hasan Sas (Turcia). Doi nemți şi patru brazilieni. Asta mă face să cred că finala va decide. Germanii vor miza însă doar pe Kahn, Ballack fiind suspendat. lar un portar trebuie să fie imposibil de bun ca să fie declarat cel mai bun jucător la o Cupă Mondială. Culmea e că Oliver Kahn chiar a fost minunat. A primit un singur gol tot turneul. Pentru brazilieni tot golurile cântăresc, ei le-au marcat pe cele mai multe, 16 până acum, cu Ronaldo cap de listă la numărătoare. Dacă nu repetă penibilul din finala de acum patru ani, de pe Stade de France, el va fi sigur cel mai bun. Sau Rivaldo, capabil oricând să explodeze şi să bată singur Germania. Cu Ronaldinho e la fel, numai că el e ceva mai capricios, n-are aceeaşi constanță ca perechea Riv- Ron. Roberto Carlos are şanse infime, fiind totuşi un fundaş. Ați auzit de vreunul care

să fi câştigat vreodată vreun trofeu individual? Situația celui mai nebun şi bun fundaş dreapta din lume o suportă Hierro (care, iertat să-mi fie, n-a fost decât corect şi util echipei sale, nu strălucitor) şi Bo (el e pe listăîn tradiția promovării Coreei pe toate listele). Hasan Sas apare aici pentru a confirma, într-un fel, ascensiunea Turciei, fără anvergură însă. Ajungem la ultimul nominalizat, fotbalistul despre care am spus încă după faza grupelor că e pentru mine cel mai bun: El Hadji Diouf. Nu mi-am schimbat părerea, în ciuda golului şpițat al lui Ronaldo (fabulos doar prin rapiditatea de reacție a brazilianului, care a ales în cel mai scurt timp, cea mai bună soluție), a driblingului maradonist reuşit de Ronaldinho în meciul cu Anglia, în ciuda neputinței turcilor, patru la număr, într-un colț de teren cât o masă de bucătărie, unde Denilson le-a arătat cum se joacăîn Brazilia. Diouf e cel mai bun poate şi pentru căîl mai cheamă Hadji, moştenire pe care noi o ducem din ce în ce mai greu, cu fotbalul nostru mic şi împărțit la prea mulți. îmi place tare de Rivaldo, dar cred că n-are uşurința senegalezului. Brazilianul ştie că trebuie să joace ce şi cum joacă, s-a născut cu asta, vocația lui e să fie al Braziliei, cu fentele, preluările,

pasele şi şuturile inventate de fiecare dată şi brevetate ca unice, repetabile la următorul meci cu nonşalanță, de parcă ar lua prânzul. Diouf pur şi simplu simte şi se simte bine cu mingea lângă el. N-are nimic din dansul de felină al sud americanilor, nici privirea înfuriată a lui Basturk (v-am spus până acum cât de mult mă uimeşte acest jucător turc de nici un metru şaptezeci care a refuzat naționala Germaniei pentru Semilună?), n-are explozie ca Ronaldo. Are plăcerea unui râu lin, care ştie că vâltorile îi sperie pe privitori, aşa că face totul parcă în reluare, deşi nici la reluare, de pe televizor, nu-ți prea dai seama ce a făcut. Din păcate, Diouf nu va conta nici el în votul final. Asta pentru că nu e în finală. Vom avea de ales, conform cu ceea ce va spune FIFA, între unul din actorii ultimului act. Conform însă cu ceea ce simțim, fiecare va avea clasamentul propriu. Al meu e: 1. Diouf, 2. Rivaldo, 3. Kahn (păcat că e neamț, poate îl urcam mai sus), 4. Ronaldo, 5. Raul (nu a fost nominalizat oficial, dar nu mă interesează asta), 6. Inamoto (mai ales pentru zâmbetul de copil rătăcit printre atâția oameni care îi scandează numele după ce marchează), 7. Henry Camarra (ce goluri le-a dat suedezilor), 8. Basturk, 9. Tony Sylva (e al doilea la portari după Kahn), 10. Lucio (nu doar ca să nu se creadă că fundaşii n-au loc în clasamentul meu).

Tristețe în haine de sărbătoare (29 iunie)

Turcia - Coreea de Sud 3-2

Cel mai trist meci al unui Campionat Mondial e finala mică, partidă ce stabileşte cine ia locul trei şi cine rămâne pe patru. Perdantele din semifinale îl joacă mai mult cu gândul la şansa ratată, aceea de a avea cupa pe masă în ultima dispută. Meciul de azi a ieşit însă din acest tipar, aşa cum întreg turneul final asiatic tinde să devină unic în memoria noastră. Tristețea învinşilor s-a îmbrăcat în straie de sărbătoare şi a arătat lumii că, uneori, spectacolul poate veni şi din decepții. Turcia şi Coreea au oferit nu doar un fotbal agreabil, ci o întreagă partidă cu suspans, goluri multe şi ocazii uriaşe. Cu un raport al şuturilor pe spațiul porții de 11 -8 în favoarea coreenilor, vă închipuiți cam ce a fost în cele două careuri.

Când nici nu apucasem să mă aşez confortabil în fotoliu, turcii au deschis scorul prin Hakan Sukur, după o eroare a lui Hong Myung Bo, căpitanul coreean nominalizat pentru cel mai bun jucător al competiției. Era secunda 13 şi, practic, partida începea de la 1-0 în favoarea europenilor. Doar opt minute le-au trebuit asiaticilor să-şi revină, Lee Eul Yong egalând. A fost o lovitură liberă transformată magistral, mingea ducându-se direct în vinclu, după ce a şters bara. Coreenii m-au surprins cu soluții tehnice nebănuite, care i-au adus în situații favorabile, irosite însă cu naivitate. Cum ambele echipe s-au decis săjoace totul pe cartea atacului, Basturk, Hakan Sukur şi llhan Mansiz au lucrat impecabil contraatacul pentru 2-1. Era minutul 1 3 şi m-am întrebat cum naiba se poate termina un meci care începe cu trei goluri după mai puțin de un sfert de oră. Am sperat că va fi la fel ca la început! Şi a fost! Ilhan Mansiz a marcat pentru 3-1 în minutul 32. Apoi elevii lui Hiddink au luat cu asalt poarta lui Rustu, erou nedecorat în tranşeele Cupei Mondiale. Portarul turc mă obligă să vă spun că intră în clasamentul meu de ieri, înaintea senegalezului Tony Sylva. Rustu are clasă, e pentru coechipierii săi cum e Kahn pentru nemți: bariera. Ziceam de final. Ei bine, coreenii au marcat în minutul 92 şi la Daegu stadionul a fost cuprins de isterie. Din păcate, mai ales pentru noi, spectatori sau telespectatori, n-a mai fost timp pentru încă un forcing al gazdelor. Aşa că s-a terminat 3-2 pentru turci, imensă performanță pentru o echipă care nu conta până acum vreo patru ani. Să nu uit să vă spun că meciul a consemnat şi o altă premieră a ediției: un gol anulat coreenilor. Astfel, cei care au văzut o conspirație a arbitrilor în favoarea gazdelor au avut dovada că a fost vorba doar de greşeli. Cel puțin eu aşa cred.

Voi rămâne după acest Mondial, printre alte amintiri frumoase, şi cu imaginea turcilor şi coreenilor din teren ţinându-se de mâini şi salutând împreună publicul. Şi-au dorit să alunge tristeţea lor, înlocuind-o cu spectacolul. Chiar au reuşit!

Două vorbe şi despre finală: Hai Brazilia!

O să dorm liniştit la noapte (30 iunie)

Germania - Brazilia 0-2

E o zi tristă încă înainte de a se da startul finalei. Orice ultimă zi e tristă, de ce n-ar fi şi aceasta, când visez la o mare bucurie din partea Braziliei? Povestea se va termina azi, după ultimul ţignal ce se va fi auzit la Yokohama. Cupa Mondială va intra în istorie cu ediţia sa din 2002. E ultima zi când mai scriu în Jurnal, înainte de prima dimineaţă când n-o să mai deschid televizorul la nouă.

Mai am însă câteva ore până la tristeţe. Ore în care o să exersez bucuria celui mai visat meci de fotbal din lume: finala Cupei Mondiale. Germania, neaşteptata echipă a lui Voeller, şi Brazilia "mea", aşa cum e a oricui iubeşte fotbalul. Echipele acestea se vorînfrunta pentru Zei. Echipele acestea se vor înfrunta pentru Zeiţă!

Nemţii atacă! Asta da surpriză din partea lor. Ce frică mi-e pentru Brazilia, uff, Schneider a centrat de pe dreapta şi Klose era gata-gata să reia, au respins galbenii în corner. Te pomeneşti că Klose s-a trezit tocmai azi să devasteze careul advers! Ceva nu e în regulă la brazilieni. Par a juca cel mai prost meci din turneu. Nu, nu vreau să mă gândesc la finala de acum patru ani, când au jucat mizerabil! A tras Ronaldo, puţin alături. Parcă se mişcă ceva la sud americani. Chiar se mişcă; Ronaldinho i-a ciupit o minge în careu lui Ronaldo, dar atacantul lui Inter a preluat prea lung, Kahn a ieşit şi a prins. Dar "ai mei" şi-au revenit şi pun probleme. Sunt mai cuminţi ca de obicei, nu se aruncă, mai ordonaţi, chiar adineaori Kleberson a finalizat un contraatac cu un şut bun, cât de bun poate fi un şut pe lângă poartă... Un contraatac la brazilieni e totuşi ceva inedit. De ce? De ce a trebuit ca mingea să se ducăîn transversală, din piciorul aceluiaşi Kleberson? De ce, era minutul 45, un gol acum chiar i-ar fi făcut şi pe nemţi să înţeleagă că nu e seara lor. Seară am zis? E doar aproape de 16.00 la Bucureşti... Kahn "l-a avut" iar pe Ronaldo, a centrat Roberto Carlos dar germanul a reţinut şutul lui Ronnie. Ce final de repriză! Şi ce repriză: statisticile spun că elevii lui Voeller n-au trimis încă mingea pe spaţiul porţii braziliene. Nu-i chiar atât de rău

pentru mine...

Ultimaaaa repriză, ca la box. Edmilson, dragul meu, am doar 27 de ani şi nu vreau să mor de inimă! Ce naiba te-a apucat să faci preluarea aia la 5 metri de poartă, când balonul a venit fioros din capul lui Jeremies? Cum ce te-a apucat, off,

am uitat, eşti fundaş, dar tot brazilian. Marcos, prietene, o să-ți ridic o statuetă micuță, pentru parada asta! Neuville a tras ca dintr-un tun de la Navarronne şi tu ai reuşit să deviezi în stâlpul din stânga ta. Ce să zic, eşti mare!

E, asta n-o credeam! Ronaldo a recuperat în jumătatea adversă, de la Hamann, i-a pasat lui Rivaldo, ce şut!, Kahn, imbatabilul Kahn a respins aiurea şi Ronaldo a marcat! Acum nu mai mi-e frică. E 1-0 pentru Brazilia! lar echipa asta năzdrăvană a învățat să se apere. E drept, senzația mea e că nemții nici n-au cu cine ataca. O face însă Brazilia: Kleberson, omul cu bara din prima repriză, se duce pe dreapta, pasează pe jos la marginea careului, Rivaldo sare peste minge, trimițând un neamț la semințe, Ronaldo a preluat şi gata 2-0: şutîn colțul lung. La scorul ăsta sunt dejaîn sărbătoare, chiar dacă Bierhoff mai încearcă ceva, dar Marcos ține să arate că intervenția la Neuville n-a fost întâmplătoare. Şi totul se termină cu lacrimile lui Ronaldo, revenit printre noi, după o perioadă neagră. Nici că se putea altfel, doar e brazilian! Brazilia. O să dorm liniştit la noapte.